**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

ALLAH DENiNCE 4/6

O, GÖRÜNEN VE GÖRÜNMEYENDİR

“K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir.” (Elmalılı Hamdi Yazır).

+

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın’dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (DİY. K. 57/3)

Zahir: Görünendir. / Batın: Görünmeyendir.

+

“57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir.”(Prof. Dr.Muhammed Hamidullah: **AZİZ KUR’AN**)

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: “Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı biliminin) temelidir.”

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

“Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti.” (Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpınarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi ıı. Basım. s. 19)

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

ALLAH DENiNCE 4/6

O, GÖRÜNEN VE GÖRÜNMEYENDİR

“K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir.” (Elmalılı Hamdi Yazır.)

+

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın’dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (DİY. K. 57/3)

Zahir: Görünendir. / Bâtın: Görünmeyendir.

+

“57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir.”(Prof. Dr. Muhammed Hamidullah: **AZİZ KUR’AN**)

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: “Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı biliminin) temelidir.”

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

“Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti.” (Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpınarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi II. Basım. s. 19)

I. BASKI
HAZİRAN 2015
(100 ADET)

İÇİNDEKİLER

1. “ALLAH, GÖRÜNEN ve GÖRÜNMEYENDİR…” (K. 57/3) 3
2. ALLAH’IN GÖRÜLEBİLMESİ… (“İslam, Seni görmektir.”) 6
3. KUTSAL KİTAPLARDA TANRI… 8
4. BÖYLE DİN ÖĞRETİSİ OLUR MU?.. 9
5. NİJERYA’DA DİNCİ AYAKLANMA 12
6. GERÇEĞE ULAŞMAK İSTEYENLERE… 16
7. TANRI BÖYLE DER Mİ?.. / TANRI ALEMLERİN RABBİ DEĞİL Mİ? 1 19
8. TANRI BÖYLE DER Mİ?../TANRI ÂLEMLERİN RABBİ DEĞİL Mİ? 2 22
9. ALLAH BUNLARI BİLMEZ Mİ?.. 26
10. KURAN’IN TANRISI NEREDE?.. 26
11. MEZMURLARDAN 56
12. KURBAN GELENEĞİ… 59
13. HADİSLER’DEN… 61
14. MUHAMMED’İN KURAN’I HAZIRLAMASINDA YARDIMCI OLAN ETKENLER… 61
15. MUHAMMED’İN RAHİP BAHİRA ve NASTURA İLE GÖRÜŞMESİ 71
16. KURAN’IN TEVRAT ve İNCİL İLE İLİŞKİSİ 71
17. MASUM İSTATİSTİK 77
18. İBRAHİM (Cili) = Meçhul... 82
19. İBRAHİM (Dehsitânî) Meçhul... 84
20. EBUBEKİR (Nessac) 84
21.TANRI BİR HİPOTEZDİR 86
22. E. E.’den… 88
23. CENNETE GİTME HASTALIĞINA YAKALANANLAR 89
24. BARIŞ ve SAVAŞ AYETLERİ 92
25. İSLAM BARIŞ ve HOŞGÖRÜ DİNİ MİDİR? 107
26. İSLAMDA ÖLDÜRME YOKTUR DİYENLERE... 112
27. KILIÇLI DEMOKRASİ… 123
28. MÜZİK AHLAK BOZUCU MUDUR? 127
29. ALLAH’IN YERİ… 131
30. ALLAH’I ANLAMAK… 136
31. ALLAH’I BİLMEK… 138
32. ALLAH’A KAVUŞMAK… 140
33. DİNİN ÖZÜ (TANRI, ÖLÜ, DİRİ, CENNET ve CEHENNEM) 143
34. AV. HAYRİ BALTA’NIN ÖZ GEÇMİŞİ… 154
35. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI: 157

1. “ALLAH, GÖRÜNEN ve GÖRÜNMEYENDİR…” (K. 57/3)

“K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir.” (Elmalılı Hamdi Yazır.)

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın’dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (DİY. K. 57/3)

Zahir: Görünendir. / Batın: Görünmeyendir.

+

“57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir.”(Prof. Dr.Muhammed Hamidullah: **AZİZ KUR’AN)**

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: “Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı biliminin) temelidir.”

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

“Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti.” (Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpınarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi ıı. Basım. s. 19)

“K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir.” (Elmalılı Hamdi Yazır).

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın’dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (DİY. K. 57/3)

Zahir: Görünendir. / Batın: Görünmeyendir.

+

“57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir.”(Prof. Dr.Muhammed Hamidullah: **AZİZ KUR’AN)**

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: “Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı biliminin) temelidir.”

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

“Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti.” (Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpınarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi II. Basım. s. 19)

“K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir.” (Elmalılı Hamdi Yazır.)

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın’dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (DİY. K. 57/3)

Zahir: Görünendir. / Batın: Görünmeyendir.

+

“57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir.”(Prof. Dr.Muhammed Hamidullah: **AZİZ KUR’AN)**

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: “Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı biliminin) temelidir.”

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

“Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti.” (Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpınarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi ıı. Basım. s. 19)

+

Mevlana bu sözleri Allah’a hitabeden söylüyor.

Allah’a hitaben diyor ki: Hem apaçıksın, hem gizlisin. Hem görünür niteliğin var; hem, görünmez niteliğin var.

Mevlana ne demek ister?

Allah’ın görünen niteliği nedir? Görünmeyen niteliği nedir?

Bu görünüp duran nedir?..

Bu görünmeyen nedir?..

Sözü daha çok sündürmeyelim. Doğrudan konuya girelim.

Bilindiği gibi hiçbir yasa Doğa Yasalarından daha geçerli ve güçlü değildir. Hükmeden, hükmünü sürdüren Doğa Yasalarıdır.

İnsan, Doğa’nın bu muazzam görünüşüne ve akıl sır ermez oluşumuna bakarak ne yapması gerektiğini düşünmektedir…

Zannında yaratığı bir sanal varlığın peşine takılmak mı; yoksa Allah’ın görünen ve görünmeyen niteliğini bilmek mi? sahip çıkmak mı?..

Allah’ın görünen niteliği:

Mevlana’ya göre Allah’ın görünen niteliği içinde yaşadığımız Doğa’dır, Evren’dir…

Peki, görünmeyen niteliği nedir?

Allah’ın görünmeyen niteliği genel değerler, ortak doğrular, makbul beklentiler ve erdemlerdir. Yaşamda karşılaştığımız ve bizi bağlayan olumlu kurallardır. Bu kuralların başında da; doğruluk, dürüstlük, iyilik gelir ki bütün dinler de bunu emreder ve İslam’da bu “Salih amel!” diye geçer…

Bütün bunlar Allah kapsamı içine girer. İslam’da Hak

kavramı da Allah olarak belirtilir… Hiçbir kutsal kitap Hakk'kı Allah olarak belirlemekte Kuran kadar açıklayıcı olmamıştır. Okuyalım:

"… Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir." (K. 22/6, 62. 24/25. 31/30)

Aşağıya aldığım şu söz, hadis ve ayetler de buna örnek kanıtlardır:

Şeyh Ebu Said adlı ermişimiz de bu konuya şu sözleri ile açıklık getirir::

"O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir." (TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)

İslam Peygamberi de bu konuda şöyle demiştir: "Rabbımı Rabbımla anladım." (Sırr'ül Esrar. Abdülkadir Geylani, Rahmet Yayınları. s. 50)

Bütün bu sıraladıklarım Allah'ın görünmeyen niteliğidir. Görünmez ama hissedilir, yaşamda karşılaşılır ve bizi bağlar…

İnsanın yapması gereken dinlerin de emrettiği gibi olumlu kuralları yaşamına uygulamaktır. Bunlar; doğruluk, dürüstlük, iyiliktir. İslamî deyimle Salih ameldir. Bu anlayış İbrahim, İshak, Yakup Peygamberlerle başlamıştır. (Bkz. İncil, Matta. 22/32 ve devamı ayetler…)

Allah'ın görünmeyen niteliğine ilişkin İncil'de şöyle bir ayet vardır.

"Rabbi bulunabilirken arayın; yakınken ona seslenin…" (İşaya. 55/6-7)

Bu konuya Kuran da şu ayetle değinmiştir:

"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının. O'na yaklaşmaya vesile arayın ve O'nun yolunda cihat edin ki kurtuluşa eresiniz." (K. 5/35)

"O'na yaklaşmaya vesile arayın…" dan amaçlanan doğru-dürüst davranma, iyilik yapma, yardım etme olasılığı doğmuşken bundan kaçınmayın. Böylesine örnekleri çoğaltabiliriz…

"Cihat'tan amaçlanan ise elbette kâfirdir, münkirdir diye cana kıymak değildir; bundan amaç: Doğruluk, dürüstlük, erdem üzerine yaşamakta çaba göstermektir…

Yaşamda bu olumlu kuralları uygulamak insanın kendi

yararınadır; çünkü insan; doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi olumlu kurallara ters düşen işler yaptığı zaman başı ağrır. Kendisinden devlet ve toplum hesap sorar…

İşte bu hesap sorma (ahret) konusu ile karşılaşmamak için insanın olumlu kuralları yaşamına uygulaması kendi yararınadır…

Mevlana, insanın bilmesi gereken bu gerçek yerine "Heva ve hevesini Tanrı edinenleri",(K. 45/23) "Zannına uyarak Allah yaratanları…" (K. 6/116, 10/36,66, 53/28) kamışlıktan kesildiği için feryat eden Nay (Ney'e) benzetir.

Mevlana Mesnevisi'nde bu gerçeği anlatmaya çalışır; basireti bağlanmamış olanlar bu gerçeği anlayarak gerçeğe ve huzura erişir.

Ne mutlu gerçeğe ve huzura erişenlere…

Av. Eren Bilge, 1.7.2014

2. ALLAH'IN GÖRÜLEBİLMESİ…

("İslam, Seni görmektir.")

"Hayır, hayır, Sübhanallah (K. 2/32)… Senin, onların ağzından çıkan "Her parça Seni görmez!.." şeklindeki - bu tür eksik - sözlerden münezzeh ve ötede olduğun anlamına gelir.

Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, "Ve nerede olursanız olun O sizinle birliktedir." (Hadîd. 57: 4)'in tanıklığıdır…

Ey organlar, görme olmaksızın tanıklık imkânsızdır!

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir."

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş.İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

+

Yukarıdaki alıntının her satırı üzerinde düşünmeye değer niteliktedir ve insanı düşündürmeye yöneltmektedir.

Ne var ki asırlar boyu bütün insanları düşünmeden inanmaya zorlanmıştır… Bir örnek veriyorum ki sözlerimin

dayanaksız olmadığını göresiniz…

Şu ayete dikkatinizi çekerim: **"Ve her kim Allah'ın Rabbe hizmet etmek üzere orada duran kahini, yahut hakimi dinlemeyerek küstahça davranırsa, o adam ölecektir." (Tevrat, Tesniye. 17/123)**

Bu nedenle olsa gerek; sözlerini eleştirmek, aklına yatmayan konularda sorular sormak din adamına saygısızlık, küstahlık sayılmıştır.

Yine "Nerede olursanız olun O sizinle birliktedir" (Hadîd. 57: 4) ayetini nasıl yorumlayacağız. Bu ayet nedeniyledir ki Yunus Emre: "Bir ben vardır benden içeri…" demiştir…

İçimizdeki bu ben; bizi yargılayan iç benimizdir. Özeleştiri duygumuzdur. Kimde bu duygu yoksa; o yaşamaktadır boşa…

Burada Hz. Ali'nin "Ben görmediğim Rab'be ibadet edemem…" (Aynı kitap. s. 60) hatırlamakta yarar var.

İncil'deki şu ayet de dikkat çekici:

"Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz." (İncil. Yuhanna. 4: 22)

Demek ki asıl olan Allah'ı (Tanrı'yı) bilmektir.

Anlamadığın, bilmediğin, kavramadığın bir Allah'ın yolundan nasıl gidilir?

Allah'ı bilmelisin ki; O, seni doğruya yönlendire; kötülüklerden, bencillikten alıkoya… Seni, sana bekçi olarak koya… Sonradan pişmanlık duyacağın, vicdan azabı çekeceğin eylemlerden koruya…

Biz bu köşemizde Allah denince ne anlamamız gerektiğini kültürümüzün elverdiğince anlatmaya çalıştık. Ayetler göstererek kanıtlamaya çalıştık.

Öyle Allah birdir demekle işin için içinden çıkılmaz.

Öyle "**Yar.1: 27 Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı." (Tevrat. Yaratılış -Tekvin-1/27)** iş bitmez.

Bizlere düşen Allah denince ne anlamamız gerektiğini araştırıp bulmaktır… Asıl önemlisi zanna dayanan Allah anlayışından kurtulmaktır.

Bkz: **"Bunların bir de ümmî takımı vardır; Kitab'ı (Tevrat'ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü**

kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar." (K. 2/78. 6/116,148. 10/36,66. 53/28)

Av. Eren Bilge, 12.3.2012

3. KUTSAL KİTAPLARDA TANRI…

Tanrı: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır. Ruh olarak yoktur, sanal olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Tanrı, simgesel bir anlatımdır.

Tevrat:

"Meskenimi aranıza koyacağım ve aranızda yürüyeceğim. Levililer, 26/11"

İncil:

"Çünkü biz diri Tanrı'nın tapınağıyız. 2. Kor. 6/16"

"Ey Baba, sen bendesin ben de sendeyim! Yuh. 17/21"

"Filupus, 'Ya Ra., Baba'yı bize göster" dedi. 'Bu bize yeter!" İsa, "Ey Filippos, bunca zaman sizinle birlikte buhlundum da benri tanımadın mı?' diye yanıtladı.'Beni görmüş olan Baba'yı görmüştür. Sen nasıl, bize Baba'yı göster, diyorsun'Ben Baba'dayım, Baba da benderi. Size söylediğim s özleri kendiliğimden söylemiyorum. Bende kalıcı olan Baba kendi işlerini yapmaktadır. Yuh. 14/8"

İsa, kendisini kabul edenlere Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verdi. Yuh. 1/12"

"İşte Allah'ın çadırı insanlarla beraberdir ve kendisi onlarla beraber oturacaktır. Vahiy, 21/3"

"Tanrı, ölülerin Tanrı'sı değil; ancak dirilerin, yaşayanların, Tanrı'sıdır. Mat. 22/23"

Tanrı tapınağı olduğunuzu ve Tanrı ruhunun sizlerde konut kurduğunuzu bilmiyor musun? 1. Kor. 19/20

Kuran:

"Allah'ı unutan kendini de unutmuştur. K. 59/19"

"Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı. Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. K. 57/4"

"Ben çok yakınım. K. 2/183"

"Bilsinler kiben onlara yakınım. K. 2/186"

"Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz

göremezsiniz. K. 56/85”

“Çünkü biz ona şah damarından daha yakınız. K. 50/16”

“Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırdığı zaman icabet edin.Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O’nun katında toplanacağınızı bilin. K. 8/24”

“Ey Muhammed! De ki; ‘Öyleyse Allah’a koşusun; doğrusu ben sizi O’nun azabı ile açıkça uyarırım. K. 51/50”

“Her nerede olursanız olun ; O, sizinle beraberdir. K. 8/17”

“İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Allah onunlar beraberdir. K. 58/7”

“İnsanlara, Allah tarafından Hak (Gerçek) indirilmiştir. 10/18”

“Kendi içinizde Allah’ın varlığına nice deliller vardır, görmez misiniz. K. 5l/21”

“Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; görür ve işitirim. K. 5/4, 12, 20/46”

“Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı. K. 57/4”

“Rabbin insanları kuşatmıştır. K. 17/60”

4. BÖYLE DİN ÖĞRETİSİ OLUR MU?..

Aşık Kul Hasan (Hasan Gören) söylüyor:

“Akşam televizyon da izledim. Bir vatandaş soruyor Diyanetten bir yetkiliye: Hocam adam öldürenin orucu bozulur mu?”

Diyanet yetkilisi yanıt veriyor: “Hayır adam öldürenin orucu bozulmaz!”

Şimdi bir de ben duyduğumu söyleyeyim. Diyanet Yetkilisi televizyonda açıklama yapıyor, anlaşılan biri sormuş olacak ki, aynen şöyle diyor: “Irzına geçilen bir kadının orucu bozulur mu?”

El cevap: “Irzına geçilen kadının veya kızın orucu bozulmaz.”

Hocanın Televizyonda yaptığı bu açıklamaya başkasından duysaydın inanmazdım.

Arkadaş böyle din anlayışı olur mu? Bir insanın

canından, ırz ve namusundan nasıl daha değerli olabilir? Adam canından olmuş, ırzından-namusundan olmuş bizim dincilerimiz oruç derdinde. Hani kul hakkı Allah'ın hakkından kuvvetli idi?.. Hani önce kulun hakkı verilmeli idi.

Yahu bu nasıl din anlayışı? Bu nasıl kafa, tek tanrılı dinlerden önceki insanların ilkellik döneminden kalma bir din anlayışı olup yedi bin yıldan beri uygulana gelen oruç; nasıl olur da bir kişinin canından, bir kızın ırz ve namusundan niçin daha önemli olsun.

Böyle fetva veren kişiye ırzına geçilen bir kişinin orucunun bozulup bozulmadığını nereden biliyorsun, deyebilen aklı başında bir adam çıkmıyor.....

Bir aydın kişi ortaya çıkıp da "Böyle din anlayışı olur mu?" diye tepki gösteremiyor. Hiç mi gerçek saygısı yok bu bizim dincilerde.

Laik devletimiz bunlara; halkımızı böyle batıl inanışlarla, hurafelerle, yalanlarla aldatsın diye mi birçok bakanlığının bütçesinden çok bütçe ayırtıyor..

Yetmiş milyonluk Atatürkçülerin, aydınların, ilericilerin, materyalist solcuların hepsinin birden mi aklı dumura uğradı, beyni uyuştu, refleksleri felç oldu, ortaya çıkıp da: "Ulan bu nasıl din anlayışı, bu nasıl fetva... Ulan siz bu kafa ile milleti dinsiz yapacaksınız, dinden imamdan edeceksiniz!" deyemiyor.

Hepsinin de yılan görmüş sıçan gibi refleksleri felç olup batıla, hurafelere, yalanlara teslim oluyor Allah, din, Muhammet, Kuran adı geçince… Üstelik bir de bu hurafeleri, safsataları, yalanları eleştirenleri de "Allah'a, Peygamberlere ve Kutsal kitaplara hakaret ettiği gerekçesiyle" mahkemeye veriyorlar.,

Bir avukat arkadaşı mahkemeye vermişler "Allah'a hakaret etti" diye. Avukat arkadaş duruşma günü gitmiş mahkemeye. Yargıç:

"Bak avukat bey, Allah'a hakaret ettiğin için hakkında dava açılmış. Ne diyorsun!"

Av. Arkadaş: "Güzel de, ben mahkemede kendisine hakaret ettiğim Allah'ı göremiyorum! Benim davacım olan Allah nerede?"

Yargıç ve savcı biraz şaşırıyorlar bu savunma karşısında

yargıç:

"Davayı açan savcı bey, işte karşında duruyor."

Av. Arkadaş istediği yanıtı almış olmanın sevinciyle:

"Hani İslam'da Allah ile kul arasına kimse giremez!" diyorlardı. Bu savcı bey Allah ile benim arama niçin giriyor?"

Bunun üzerine yargıç:

"Kanun böyle savcı ne yapsın, ben ne yapayım!" demiş.

Ne ise duruşma sonunda Av. Arkadaş beraat etmiş.

Burada vurgulamak istediğim devletimizin akılcı eleştiriye izin vermeyerek hurafeye, yalana, uydurmaya karşı çıkanları mahkeme çekmiş olmasıdır. Durum böyle olunca meydan halkı aldatan cahillere kalıyor...

Halka gerçek din bilgisi (Gerçek din bilgisinde ne olursa olsun öldürme yoktur...) vermeyen, Müslüman olmayanı cehennemlik gösteren ve gerekirse cihat adı altında öldürülmesine cevaz veren bir öğreti üzerine bizim halkımız, insanlarımız kendisi gibi inanmayanlara düşmanca bir tavır alıyor. En küçük eleştiride bulunanları da topluca öldürmeye kalkıyor ve öldürüyor...Örneğin Kahramanmaraş Katliamı, Malatya, Çorum olayları, Sivas Madımak'ta yurttaşlarımızın cayır cayır yakılması...

Bizi sık sık eleştirenler, değil mi ki Müslüman değilsiniz, Müslümanlıkla bu kadar niçin ilgileniyorsunuz, diyorlar. İnsaf yahu! Bu ülkede yaşayanlar bizim insanlarımız değil mi? Komşularımız ve en yakın arkadaşlarımız insan değil mi? Bunlara yanlış din bilgisi verilmesine nasıl seyirci kalabiliriz? Bir aydın olarak sorumluluğumuz yok mu? İnsanlara doğruları söylemeyecek miyiz? Ne imiş, ırzına geçilen kadının-kızın orucu bozulmazmış. Neymiş katil olan bir adamın orucu bozulmazmış... Müslümanlıktan asıllarca önce ilkel insanlardan kalma bir gelenek nasıl olur da insanın canından, ırzından,namusundan daha önemli olabilir?..

Elbette böyle bir eğitim ve öğretimden geçen bir kişi en ufak bir eleştiri karşısında, eleştiriye alıştırılmadığı için, çılgına dönüyor. Bu olguya bir örnek göstereceğim. Bu günkü gazetelerde aldığım bir haberi aktarıyorum kısaca: özetleyerek:

5. NİJERYA'DA DİNCİ AYAKLANMA

Güzellik yarışması ülkeyi karıştırdı: 50'den fazla ölü.

4 kilise yakıldı: Nijerya'da, 7 Aralık'ta düzenlenecek Dünya Güzellik Yarışması öncesi bir gazete "Hz. Muhammed yaşasaydı yarışmaya katılan güzellerden birini eş olarak seçerdi" yönündeki makale Müslümanları ayaklandırdı.

Ülkenin kuzeyindeki Kaduna kentinde, iki gündür süren olaylarda 50'den fazla kişi yaşamını yitirirken yüzlerce kişi de yaralandı. 4 kilise yakıldı.

Kaduna'da. Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasında 2000 yılında meydana gelen olaylarda da 2 binden fazla kişi yaşamını yitirmişti. (Cumhuriyet, 22.11.2002.)

Bu yazıyı tamamlamaya çalışırken BBC'den verilen 18 haber bülteninde ise ölenlerle yaralananların sayısının ve de yakılan kiliselerin yüzleri aştığı bildiriliyordu. Yarın ki (23.11.2002 tarihli) gazetelerden bu haberleri okuyabilirsiniz

Olaylara neden olan haber gülüp geçilecek bir haber. İslam Peygamberinin çok evliliğine gönderme yapılmış. İslam peygamberinin güzellerden hoşlandığı belirtilmiş. Güzellerden kim hoşlanmaz. Gülüp geçilebilecek bu haber geçmişi yıllarca önce olduğu sanılan Hıristiyan-Müslüman çatışmasına dönüşmüş.

Hani dinde şiddet yoktu. Şimdi bu birbirine kıyan iki din mensubuna dinsiz deyebilir miyiz. Bütün dinlerde şiddet vardır. Günümüzde halka saygın bir din anlayışı verilmek isteniyorsa önce bütün dinlerde bulunan bu şiddet öğesinin kaldırılması gerekir.

Bütün bunların nedeni halka yanlış din bilgisi verilmesidir. Her iki yanın da halkı bilinçlendirmeyip bilgisiz bırakarak öldürmeye koşullandırmasıdır.

Şimdi insanlarımız yukarıda anlattığımız şekilde yalan yanlış koşullandırılmalarına seyirci kalırsak Tanrı'nın istediğini yerine mi getirmiş oluruz, yoksa dine hakaret etmiş mi oluruz? Allah kullarının din nedeniyle birbirlerine girmelerini emreder mi?..

Halkın aldatılmasına ve yanlış bildirilmesine bir örnek daha vermek istiyorum. Halkı yanlış bilgilendiren de bizzat Diyanet İşleri Başkanlığı.

Başkanlık halkı yanlış bilgilendirmek için Kuran'ı Türkçe'ye çevirirken tahrif etmekten bile çekinmemiş. İnanılacak gibi değil ama aşağıdaki yazıyı okursanız anlarsınız. Bu yazıyı bana gönderen Çetiner Çalış'a teşekkürler...

Diyanet İsleri Başkanı'na

Sayın Basken, Şeriat'tan Kıssa'lar adli yapıtı nedeniyle İhan Arsel için söylediklerinizi hayret ve dehşetle okudum. Onun, İslam dini konusunda, "Hintli", "tarafsızlıktan uzak", "iftiracı" bir davranış sergilediğini, inananlarla "alay" ettiğini ve onların inançlarını sarsmak için kutsal kitabi "tahrif"ten kaçınmadığını öne sürüyorsunuz.

Eğer adi geçen kitabi okumuş olsaydınız, yönelttiğiniz tüm suçlamaların ne kadar köksüz, dayanıksız olduğunu siz de görecektiniz; ama siz bir kökten dinci bir gazetenin gerçeği çarpıtan yayınlarının etkisiyle bir bilim adamını yakışıksız sözlerle suçlamayı yeğlediniz. Bir bilim adamı olarak sizin de biliyor olmanız gereken bir gerçek var: Kendini bilime adamış olan kişinin tek amacı, gerçeği ortaya çıkarmaktır.

O, bu yolla insanlığı aydınlatır; bazen o güne kadar bilmediğimiz bir buluşla çıkar karşımıza, bazen de binlerce yivdir inana geldiğimiz şeylerin nice bos temelsiz olduğunu serer gözlerimizin önüne. Böylesine saygın bir çabanın içinde olan insanin "hınçla", "alayla", "iftirayla", "tahrifle" bir ilgisinin olamayacağının takdir edersiniz.

Sayın Başkan, bilimin, bilim adamının en belirgin özelliği şüpheciliğidir. Bilimde dogmaların aksine, dediğim dedik anlayışı yoktur; bilim her zaman eleştiriye, yenilenmeye açıktır ve gelişimini de buna borçludur. Gönül isterdi ki siz de Sayın Arsel'e karşı ayni yolu izleyin, onun yetersizlisini ortaya koyun, söylediklerini çürütün... Böyle davranmadığınız sürece, birçok başkanlığın toplam bütçesini aşan bütçeniz ve dolgun kadronuzun ne ise yaradığı sorusu hep ortada kalacaktır.

Siz, laik cumhuriyetin resmi bir görevlisisiniz. Bu nedenle de öncelikle laik cumhuriyete karşı olan saldırıları kınamanız gerekir. Unutmayın ki sokakta gösteri yapan yobazın başındaki sarıkla, sizin taşıdığınız sarık ayni anlama gelmemektedir. Sokaktaki sarıklı, cahil halkı kışkırtıp onların inançlarını bir şeylere aktarma pesindedir. Sizin yapacağınız

tek şey, yazdığı kitabin kaynakları olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın çevirttiği Kuran ve hadis kitaplarını gösteren bir bilim adamına yanıt vermek ve böylece de "insanların inançlarının sarsılmasını" engellemektir.

Sayın Başkan, ben "alay" konusunda sizden biraz farklı düşünüyorum.

Örneğin, Şeriat'tan Kıssa'lar adli yapıtta dinle alay edildiği görüşünüze katılmıyorum da "okuma ağacı"nda, "bal peteğinde", bir koyunun sırtında "Allah" yazıldığını öne sürenlerin, "Dünya düzdür, kim ki yuvarlaktır der, kafirdir!" diyen Riyad Müftüsü'nün ve de "Güneş enerjisi ile ısıtılan su mekruhtur" diye saçmalayan Siirtli imamın dinle alay ettiğine inanıyorum.

"Tahrif" olayına Arsel'in yapıtında bir tek örnek gösteremezsiniz; ama isterseniz, tahrifin en açık iki örneğini, hem de başkanlığınızın yayımladığı "Kuran-i Kerim"den vereyim.

Vakıa Suresi'nin 8. ayetinin Arapçası söyle: Feashabülmeymeneti ma esahabülmeymeneh" Türkçesi: "Biri uğurlulardır. Uğurlular ne iyi haldedir." Ayni surenin dokuzuncu ayetinde ise, "ve ashabülmesemeti ma ashabülmesemeh." yani "Diğeri uğursuzlardır. Uğursuzlar ne kötü haldedir."

Oysa diyanetin çevirisi olan Kuran'da bu iki ayet "meymenet" ve "şeamet" sözcükleri görülmezden gelinerek su biçimde verilmiş: "İyi isler islediklerini belirtmek için, amel defterleri sağdan verilenler; ne mutlu o sağcılara! Kötülük islediklerini belirtmek üzere, amel defterleri soldan verilenler; ne yazık o solculara!"

İkinci örneğimiz "Nahl" suresinden. Bu surenin 67. ayeti, "ve min semerratinnahiyli velanabi tetlahizune minhü sekeren ve rizkan hasena"; yani "Size hurma ağaçlarının meyvesini, üzümlerini yedririz ki siz onlardan sarhoşluk veren içki (şarap), güzel bir rızk edinirsiniz." Bu ayette de "sekeren" sözcüğü bilinen nedenlerle atlanarak "Hurma ağaçlarının meyvelerinden ve üzümlerinden şerbet, şıra ve güzel rızk elde edersiniz" gibi asilsiz bir çeviri yoluna gidilmiş.

Bir yandan kutsal kitap aracılığıyla “sağcı solcu” ayrımcılığına girişeceksiniz, öte yandan İslamiyet’te içki yasaktır diye, “sarhoşluk veren” sözünü “şerbet”e, “şıra”ya çevireceksiniz ve bununla da yetinmeyip bir bilim adamının sağlam kaynaklara dayalı yapıtına etmediğiniz hakaret kalmayacak!..

Sayın Basken, Tanrı, Bakara Suresi’nin 41. ayetinde “Ayetlerimizin hiçbir değere karşılık değiştirmeyin ve yanlız benden korkun” diyor. Bu demektir ki, tahrif olayının hesabi bir gün sorulacaktir; ama şundan, ama bundan...

Bizim sizden beklediğimiz, laik cumhuriyetin Diyanet İsleri Başkanı olduğunuzu unutmayarak fanatiklerin pesine takılmamanız be bizi “iğfa”dan korumanızdır.

Aytekin Bozkurt, Emekli Ögretmen, Cumhuriyet 25 Eylül 1996

(Çetiner Çalış’ın, 20.11.2002 tarihli bir e-mailden)

Görüldüğü gibi Diyanet İşleri Başkanlığı yaptığı Kuran çevirisinde “Uğurlu ile Uğursuz” terimlerini “Sağcı-Solcu” diye çevirmekten sakınmıyor. Yine “Şerbet-Şıra” sözcüklerini de “Sarhoşluk veren” diye çeviriyor. Tanrı’dan korkan, dine saygısı olan bir kişi buna nasıl cesaret edebilir. Sonra da kalkıp “Kuran’ın bir harfini değiştiren veya uygulamayan” kafir olur, cehennemlik olur diyorlar...

Din konusunda halkı yanlış yönlendirenlere karşı doğrusunu yazdığım zaman bana “Geri kafalı” sıfatını yakıştırmaktan çekinmeyen süper zekalılara sesleniyorum: Benim gibi toplumdan dışlanmış bir adama yüklenmek kolay. Ama değil mi ki dinini bu kadar seviyorsunuz ve korumak istiyorsunuz Kuran’ı kendi kafasına göre değiştirenlere; orucun, ırz ve namustan ve hatta insanın kendi canından daha önemli gören bu dincilere-diyanetçilere niçin kabadayılık taslamıyorsunuz...

Bana geri kafalı deyenlere süper zekalı dediğim için özür diliyorum. Ne var ki ben geri kafalı olduğuma göre demek ki bunlar süper zekalı ki beni geri kafalı olarak niteliyorlar. Allah taksiratlarını affetsin... Amiiin!..

Av. Hayri Balta, 22.11.2002

6. GERÇEĞE ULAŞMAK İSTEYENLERE…

Aşağıdaki sözleri OSHO'nun "BEN DİNİ DEĞİL DİNDARLIĞI ÖĞRETİYORUM" adlı kitabının 214 ve 217. sayfasından aktarıyorum.

Hacı Bektaş'ı Veli'nin şu dörtlüğüne ne kadar benzer:

"Hararet nar'dadır, saç'da değildir.
Keramet baştadır, taç'da değildir.
Her ne ararsan kendinde ara
Kudüs'te, Mekke'de, Hac'da değildir."

+

Aynı görüşü Mevlana'da aşağıdaki şu dizelerinde dile getirmektedir:

Ey Hacca gidenler nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne.
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.

Durun gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hac da siziniz, Kâbe de, ev sahibi de…"

Ne var ki Hacı Bektaş'ı Veli'nin, Mevlana'nın ve OSHO'nun söyledikleri yeterli değildir. Çünkü yeni yetişmekte olan bir genç öğretmensiz hiçbir şey öğrenemez. Bu gerçek din ilminde şöyle dile getirilir: "Öğretmeni olmayan öğrenci şeytanın öğrencisi olur". Yani "mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır."

Gerçeğe (Tanrı'ya) ulaşmak isteyen bir arayıcı muhakkak ve muhakkak gerçeği bilen birinden öğrenim görmelidir. Aksi takdirde Aklın, vicdanın, Sağduyu'nun (Tanrı'nın) değil; beşerî duygularının, (Nefsinin=şeytanın) tutsağı olur.

Tek başına bilmek ve öğrenmek yetmez. Muhakkak öğrenciye öğreten ve yanlışlıklarını gösteren bir öğretmen gerektir. Mevlana Mesnevisi'nde öğretmensiz öğrenmek isteyeni "… kıçına batan tikeni kendi kendine çıkarmaya çalışan eşeğe benzeterek; eşek, kuyruğu ile kıçına batan tikeni çıkartmak istedikçe tiken kıçına daha çok batar…"

Aşağıdaki OSHO'nun yazdıklarını bu bilgiler ışığında okumakta yarar vardır.

+

Neden rahipler insanları; aydınlanmanın çok zor, neredeyse olanaksız bir görev olduğuna ikna etmeyi başardılar?

Bunun nedeni sizin zihniniz. Zihniniz her zaman zor olanla, imkansız olanla ilgilenir; çünkü bu onun için bir meydan okumadır ve ego daha büyük, daha büyük hale gelmek için meydan okumalara gerek duyar.

Rahipler sizi; aydınlanmanın çok zor, neredeyse imkanız olduğuna İkna etmeyi başardılar. Milyonlarca insanın arasında sadece bir kez bir insan aydınlanır.

Sizi aydınlanmadan alıkoymak için çok akıllıca bir yol kullandılar: egonuza meydan okudular ve her türlü ayinle, perhizle, kendine işkenceyle ilgilenmeye başladınız. Yaşantınızı mümkün olduğunca büyük bir ıstırap haline getirdiniz.

Fakat yaşamlarını bir işkence haline getirenler, mazoşistler aydınlanamazlar. Gittikçe daha çok kararırlar. Ve karanlıkta yaşayan bu insanlar köleler gibi çok kolay sürünmeye başlarlar, çünkü tüm zekalarını, tüm bilinçlerini bu tuhaf çabalamalarında yitirmişlerdir.

Kışın sabahın erken saatlerinde güneşin akında dinlenen bir köpek gördünüz mü? Kuyruğunu görür ve hemen ne olduğuyla ilgilenmeye başlar. Kuyruğunu yakalamak için fırlar, fakat çılgına döner, çünkü bu şey pek tuhaftır. O zıplayınca kuyruk da zıplar ve kuyrukla köpek arasındaki mesafe aynı kalır. Köpek dönüp durur.

Ben seyrettim, kuyruk zıpladıkça köpek daha da kararlı hale geliyor, tüm iradesini kullanıyor ve onu yakalamak için o yolu, bu yolu deneyip duruyor. Fakat zavallı köpek onu yakalamanın mümkün olmadığını bilmiyor. O zaten onun bir parçası, onun için o zıpladıkça öteki de zıplıyor.

Aydınlanma zor değil, olanaksız değil. Ona ulaşmak için bir şey yapmanıza gerek yok; o sadece sizin yaradılıştan gelen doğanız, sizin öznelliğiniz. Tüm yapmanız gereken bir an için tümüyle gevşemeniz, tüm çabaları unutmanız, öyle ki zihninizi çelecek hiçbir şey olmasın. Bu bilinç hali birden farkına varır ki ‘Ben oyum!’

Aydınlanma dünyadaki en kolay şeydir. Fakat rahipler tüm dünyanın aydınlanmasını istemediler. Yoksa insanlar;

Hıristiyan, Katolik, Hindu olmazlardı. Aydınlanmamaları gerekiyordu, kendi doğalarına karşı kör olmaları gerekiyordu. Ve rahipler çok akıllıca bir yol buldular: hiçbir şey yapmalarına gerek yoktu, sadece size bunun çok zor olduğu, olanaksız bir iş olduğu fikrini vermeliydiler, o zaman egonuz hemen ilgilenecekti. Ego asla açık olanla ilgilenmez, o asla sizin olduğunuz şeyle ilgilenmez. 0 sadece uzak hedeflerle ilgilenir . Hedef ne kadar uzaksa ilgi o kadar büyüktür.

Fakat aydınlanma hedef değildir, sizden bir santim bile uzak değildir o. O sizsiniz! Arayan aranandır, gözleyen gözlenendir, bilen bilinendir.

+

Bir kez doğanızın aydınlanma olduğunu anladığınızda.... Gerçekte din anlamına gelen Sanskritçe sözcük dhanııa'dır. Doğa, sizin doğanız anlamına gelir. Kilise veya ilahiyat anlamına gelmez; sadece doğanız anlamına gelir. Örneğin, ateşin dharma'sı nedir? Sıcak olmak. Suyun dharma'sı nedir? Aşağıya akmak. İnsanın dharma'sı nedir? Aydınlanmak, tanrısallığım tanımak.

Ben ancak doğanıza ulaşmanın kolaylığını, çabasızlığını anlayabilirseniz size zeki derim. Eğer bunu anlayamıyorsanız zeki değilsinizdir. Sadece çabalayan bir egoistsinizdir -tıpkı diğer egoistlerin en zengin insan olmaya çalıştıkları, bazı egoistlerin de en güçlü, bazılarının da en aydınlanmış olmaya çalıştıkları gibi.

Fakat ego için aydınlanma mümkün değildir. Zenginlik mümkündür, güç mümkündür, prestij mümkündür; bunlar zor, çok zor şeylerdir.

Tümüyle kendinizi bırakmanız, son derece huzurlu, gerilimsiz, sessiz bir varoluş halinde olmanız gerekir... ve birden patlama gelir.

İster bunu kavrayın ister kavramayın hepiniz aydınlanmış doğdunuz. Toplum bunu anlamanızı istemiyor, politikacılar bunu anlamanızı istemiyor, çünkü bu çıkar çevrelerine karşı. Aydınlanmadığınız için onlar kanınızı emiyorlar, tüm insanlığı aptalca etiketlere indirgiyorlar -Hıristiyan, Hindu, Müslüman, sanki siz şeymişsiniz, bir malmışsınız gibi. Onlar kim olduğunuzu alnınıza etiketlediler.

7. TANRI BÖYLE DER Mİ?.. / TANRI ALEMLERİN RABBİ DEĞİL Mİ? 1

1. "Onları (size karşı savaşanları) yakaladığınız yerde öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'da onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Eğer onlar size karşı savaş açarlarsa siz de onları öldürün. İşte kafirlerin cezası böyledir." (K. 2/191)

2. "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur."(K. 2/193)

3. "Allah yolunda hicret etmedikçe onlardan dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları tutun, bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan dost ve yardımcı edinmeyen." (K. 4/89)

4. "Hem sizden hem de kendi toplumlarından emin olmak isteyen başkalarını da bulacaksınız. Bunlar her ne zaman fitneye götürülseler ona baş aşağı dalarlar (daldırılırlar). Eğer sizden uzak durmaz, sulh teklif etmez ve ellerini çekmezlerse onları yakalayın, rastladığınız yerde öldürün. İşte onlar üzerine sizin için apaçık yetki verdik." (K. 4/91)

5. "Rabbin meleklere ben sizinleyim. 'İnananları destekleyin' diye vahyetti. 'Ben, inkâr edenlerin kalplerine korku salacağım, artık onların boyunlarını vurun, parmaklarını doğrayın' dedi." (K. 8/12)

6. "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse bilsinler ki Allah onların işlediklerini şüphesiz görür." (K. 8/39)

7. "Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayıp hapsedin; her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah bağışlar ve merhamet eder." (K. 9/5)

8. "Kitap verilenlerden, Allah'a, âhiret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle,

boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın." (K. 9/29)

9. "(Ey müminler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (K. 9/41)

10. "Ey Peygamber! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir!" (K. 9/73)

11. (Fakat evrensel uyarıcılık görevini sana verdik..) O halde, kafirlere boyun eğme ve bununla (Kur'an ile) onlara karşı olanca gücünle büyük bir savaş ver!" (K. 25/52)

12. "Savaşta inkar edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun; sonunda onlara üstün geldiğinizde onları esir alın; savaş sona erince onları ya karşılıksız ya da fidye ile salıverin…" (K. 47/4)

13. "Üstün durumda iken gevşeyip barışa çağırmayın. Allah sizinle beraberdir. O, amellerinizi asla eksiltmeyecektir." (K. 47/35)

14. "Ey Muhammed! Bedevilerden geri kalmış olanlara de ki: 'Güçlü kuvvetli bir millete karşı, onlar Müslüman olana kadar savaşmaya çağrılacaksınız; eğer itâat ederseniz Allah size güzel ecir verir, ama daha önce döndüğünüz gibi yine dönecek olursanız sizi can yakan bir azaba uğratır." (K. 48/16)

15. "Ey Peygamber! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacağı yer cehennemdir. O gidilecek yer ne de kötüdür!" (K. 66/9)

"Doğrusu İnkarcılar için zincirler, demir halkalar ve çılgın alevli cehennem hazırladık." (K. İnsan. 76/4)

Bu da ayetin altına düşülen not: "Buna göre Müslümanlar düşman karşısında üstün durumda iken, sulh isteğinde bulunamazlar. Aslolan düşman karşısında gevşememek, eziklik hissederek paniğe kapılmamaktır." (Bu da Diyanet Vakfının Açıklaması ve yorumu…)

Hani İslam barış dini idi. Üstün durumda iken barışa razı olmayan bir dine nasıl olur da barış dini denebilir?

Ne zamana değin insanları ve kendimizi aldatmaya devam edeceğiz?..

"...serkeşlik etmelerinden endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin, yataklarında yalnız bırakın, nihayet dövün..." (K. 4/34) Bu ayet de aynı konuda kadınlara verilen emir: "Eğer kadın, kocasının serkeşliğinden veya aldırışsızlığından endişe ederse aralarında kendilerine bir engel yoktur. Anlaşmak daha hayırlıdır...." (4/128)

Cariye-köle Dost edinmeyin
Muta nikahı yapabilirsiniz
Mirasta kadına yarım
Tanıklıkta iki kadın bir erkeğin yerine tutar.

Allah; ırkçılık güden, şu Müslüman şu kafir diye insanları kamplara ayırtıp birbirine düşüren Peygamberler göndermez. "Mümin müminin kardeşidir" demez; "Bütün insanlar kardeştir!" der.

Allah, hırsızın elini kesin (K. 5/38) demez. Hırsızın elini kesin diyen Hamurabi'dir...

Suç işleyen insanın ellerini ayaklarını çapraz keserek cezalandırın demez ((K. 5/33). Bunu deyen Firavundur (K. 7/124. 20/71. 26/49)

Zina yapanı taşlayarak öldürün demez. Bu deyen Yahudilerdir; kim bilir Yahudilere de kimlerden gelmiştir. Kuran'ın söyleniş nedenlerine (Esbab-ı Nüzul) bakıldığın da görülür ki Yahudiler; zina yapan bir gencin elini yüzünü boyayarak gezdirirken bunu gören Muhammed; Yahudilere "Niçin böyle yapıyorsunuz? Sizin kitabınızda zina yapanı taşlayarak öldürmek yok mu?" dedikten sonra "Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kafirdir, zalimdir!" (K. 5/44-47) diyor...

Bizim ilahiyatçılar Kuran'da Recm yok diyorlar; evet, yok ama, İslam'da recmin kaynağı hadisler yanında bu iki ayettir… Dörde kadar kadınla evlenin, talak-ı salase yapın, sonra pişman olursanız; "Hulle" (K.2/229-230) yaparak geri alabilirsiniz demez. İlâhir... olumsuz kurallar Allah tarafından konulmaz, Kuran'daki bu tür emirlerden, günümüz ahlak ve hukuk anlayışına uymadığından hukumuzda kullanılmamaktadır ki bunların sayısı Süleyman Demirel'in saptamasına göre 232'tanedir…

8. TANRI BÖYLE DER Mİ?../TANRI ÂLEMLERİN RABBİ DEĞİL Mİ? 2

Yukarıda, dört kare fotoğrafta, Filistin-İsrail arasındaki savaşın acı sonuçlarını görüyoruz.

Birinci ve ikinci karede "Kamplara füze yağdıran İsrail saldırısı sonucu can veren 45 Filistinli gencin yere serilmiş cesetleri ve ağlayan analarını görüyoruz.

Üçüncü ve dördünce karede ise bir Cafe'de kendini patlatan canlı bombanın yere serilmiş kurbanlarının cesetleri ile ağlayan İsrail'li anaları görüyoruz...

Gençler ölüyor; analar ağlıyor... Ramallah'ın, Kudüs'ün yakınlarındaki kasabaların başına gökten rahmet yerine bomba yağıyor. Yıldırım çakmıyor, gök gürlemiyor artık, füzelerin patlarken çıkardığı gürültüdür yankılanan...

Savaşa karşı olan bizim gibiler ise üzülüyor... Savaş tüccarları gülüyor.

Bunlar beş bin yıldan beri kavga eder. Kendilerini kutsal kitapları motive eder. İsrail'in kutsal kitabını Hahamları yazar; yazdıkları kitaplara Allah kelamı diyerek satar...

Tanrı bilgisinden yoksun olanlarla din bilgisi olmayanlar da bunları gerçek sanar... Ancak söylenen kelamı Allah'a yakıştıramadığından da bunlar "tarif" edilmiş demekle işin içinden çıkar...

Sormaz ki kendi kendine; bir köy muhtarı bile, kendi bildirisinin değiştirilmesine izin vermeyerek karşı çıkarken, Allah kendi kitabının değiştirilmesine niçin karşı çıkmadı, demez... Hadi diyelim ki bu ölüm emirleri Allah vermiş olamaz; bu Hahamlar tarafından değiştirilerek Tevrat'a yerleştirilmiş. Bu ölüm emirleri Değiştirilmiş kitaplarda var. Ama bu ölüm ve öldürün emirleri değiştirilmemiş kitapta da var. Ne var ki bu konuda bizimkiler kafa yormazlar; kafa yoranları da yaşatmazlar...

Kendilerini dinci sanan insanlarımız sormuyorlar kendi kendilerine "Allah savaş için insanları motive eder mi?" diye... Elbette Allah kendi yarattıklarının birbirlerine girmesini istemez, insanların birbirlerini öldürmelerini istemez.

Ne var ki insanlar sorumluluktan kaçmak için kendi yaptıklarını Allah'a mal ederler. Allah kitabında böyle

yazıyor derler ve böylece Allah'a saygısızlık ettiklerini bile bilmezler...

Gelin şimdi kendi cinayetlerini Allah'a mal etmek isteyenlerin neler yazdıklarına bir göz atalım. Önce Değişmiş kitaba sonra da Değişmemiş kitaba bakalım:

Tevrat'tan:

"Ve vaki oldu ki, İsrail, kırda, kendilerini kovalamış oldukları çölde Ay ahalisinin hepsini öldürmeyi bitirdiği ve bitirinceye kadar onların hepsi kılıçtan geçirildiği zaman, bütün İsrail Ay'a döndüler ve onu kılıçtan geçirdiler. Ve o gün erkeklerden ve kadınlardan düşenlerin hepsi, bütün Ay ahalisi, on iki bin kişi idi. Çünkü bütün Ay ahalisini tamamen yok edinceye kadar Yeşu kargıyı uzatmış olan elini geri çekmedi. Ancak Rabbin Yeşu'a emrettiği sözüne göre İsrail o şehrin hayvanlarını ve mallarını kendileri için çapul ettiler." (Yeşu. 8/24-27).

"Ay ahalisini tamamen yok eden şu Yeşu'ya bir bakalım? Kim bu adam? Yeşu dedikleri bu adamı Ansiklopediler şöyle tanımlar: "Efraim boyundan Nuh'un oğlu. MUSA'NIN EN SADIK ÇÖMEZLERİNDENDİ. Onun yerine geçti. TANRI ONA İsrail halkını Kenan iline götürmek görevini verdi. Yeşu bunun üzerine Şeria ırmağını geçti, yerli halklara boyun eğdirdi ve Filistin'i boyları arasında paylaştırdı.

Sonraki kitaplarda efsanelerde ona bazı mucizeler mal edilir; ayakları ıslanmadan Şeriat ırmağını geçmesi, Eriha surlarının çökmesi, Gabaon savaşında günü uzatması gibi..." (Bk. Meydan Larousse Ansiklopedisi.)

Yeşu dedikleri bu adam Yahudilerin peygamberlerinden biri. Kan dökücülükte ileri gittiği için saygınlık kazanmış belli.... Tevrat'ın altıncı kitabı olan Yeşu'da övülür kendisi...

Tarihte kan dökücü deli mi yok işte onlardan biri daha ki bu da Yahudilerin ileri gelen kraliçelerinden Ester dedikleri. Hele bakalım ne demiş bu İsrail kraliçesi:

"Ve Yahudiler bütün düşmanlarını kılıçtan geçirdiler, ve öldürdüler ve yok ettiler ve kendilerinden nefret edenlere istedikleri gibi yaptılar. Ve Yahudiler Şuşan sarayında beş yüz kişi öldürdüler; ve Haman'ın on oğlunu öldürüp yok ettiler..." (Ester. 9/5-12)

Bu bölümde öldürülenlerin, yok edilenlerin sayısı çok;

ama benim bunların hepsini yazmaya yüreğim yok. Bildiğim kadarı ile bu Ester, İsrail krallarından birisinin karısı. Kraliçelerin kan dökücü cadısı... Sayılamaz öldürdüğü insanların sayısı.

Bunlar, kralı ile kraliçesi ile barış içinde yaşamak isteyen insanların baş belası... Tükenir mi Tevrat'ta kan dökücü baş belası. İşte bunlardan biri daha ki kan dökücülerin en alası:

"Ve Ehud sol elini uzatıp sağ kalçasından kamayı çekti ve onu kralın karnına sapladı ve namlının ardından kabza da girdi ve namlıyı yağ kapladı, çünkü kamayı karnından çekmedi ve arkasından çıktı. " (Hakimler. 3/21-23)

Bu tümcelerden anlaşılıyor ki Yahudilerden Ehud adlı birisi kendilerine düşman saydıkları bir milletin kralına suikast yapıyor, elindeki kılıcı kurbanının karnına kabzasına kadar sokuyor ve çok iyi bir şeymiş yapmış gibi Yahudilerin Kutsal kitabına alınıyor...

Kutsal kitaptaki kan dökücülükleri, suikastları çapulculukları, karı-kız, genç-yaşlı demeden tükettikleri saymakla bitmez. Çünkü sayılamayacak denli çok. Bu kan dökücülükleri yazmaya ömür yetmez. Son olarak bir örnek daha sunacağım:

"O zaman yerin tozu gibi onları ezdim. Onları sokakların çamuru gibi ayak altına alıp çiğnedim. Kavmimin çekişmelerinden beni azat ettin.

Milletlere baş olmak için beni korudun. Bilmediğim bir kavim bana kulluk edecek. Yabancı oğulları bana boyun eğecekler. Kulakları işitince bana itaat edecekler. Yabancı oğulları takatsiz kalacaklar. Ve hisarlarından titreyerek çıkacaklar...Rab hay'dır; ve kayam mübarek olsun ve kurtuluşumun kayası Allah yüce olsun; O Allah ki bana öçler verir, kavimleri bana tabi kılar." (II. Samuel. 22/43-48)

Görüyorsunuz değil mi kendi eylemlerini nasıl da Allah'a mal ediyorlar... "Milletlere baş olmak" isteyen İsa'nın doğumundan önce doğumundan sonra binlerce yıl esaret altında yaşıyorlar ve hala akıllanmıyorlar. 1950'de İsrail Devleti derleme ile kurulduktan sonra da Ortadoğu'yu kan gölüne çeviriyorlar...

Elbette Prof. Dr. Süleyman Ateş'i saymazsak, (Çünkü bu ilahiyatçı bundan birkaç yıl önce Tevrat'taki tümceler

namazda okunabilir demişti...) Müslümanların Tevrat'a değişmiş demelerine hak vermemek elde değil. Çünkü Müslümanlar, yukarda saydığım kan dökücü tümceleri yüce bir varlık olan Allah'ın emretmeyeceği inancındalar. Ne var ki kendi kitaplarında da kafirler hakkında kan dökücü hükümler bulunduğunu unutuyorlar.(Bu konuda bilgi edinmek isteyenler Sitemizin "KURAN'DAN" bölümüne bakabilirler...)

Oysa bilmedikleri şu ki Tevrat da değiştirilmemiş olup olduğu gibi duruyor... Tevrat denilen kitap Yahudi ulusunu; düşmanlarına karşı, savaşı motive etmek için geçmişte duruma göre Hahamlar tarafından yeni yeni eklemelerle oluşturulmuş bir kitaptır. Önümüzdeki günlerde bu konuda da bilgi verilecektir.

Benim aklımın almadığı ve bir türlü kabul edemediğin beş bin yıldan beri süren bu acımasız savaşın Allah'ın dilemesi ile olduğuna inanılmasıdır... Allah dileseydi bu savaşlar olmazmış. Allah dilemeseymiş; bu insanlar savaş ederek birbirlerini öldürmezlermiş. İnanılır gibi değil, değil mi? Öyle ise gelin bu sözlerin kaynağına bakalım. Bakın bu konuda bir harfi bile değiştirilmemiş Kuran ne diyor?

"...Allah dileseydi, belgeler kendilerine geldikten sonra, peygamberlerin ardından birbirlerini öldürmezlerdi. Fakat ayrılığa düştüler, kimi inandı, kimi inkar etti. Allah dileseydi birbirlerini öldürmezlerdi. Lakin Allah istediğini yapar." (Kuran. 2/253)

Görüldüğü gibi iki yerde Allah dileseydi deniyor ve bir yerde de Allah istediğini yapar deniyor. Demek ki yukarda ağlayan analar Allah istediği için ağlıyor... Ölenler de Allah istediği için ölüyor...

Hani: "O kendisinden başka tanrı olmayan, hükümran,. Çok kutsal, esenlik ve güvenlik veren, görüp gözeten, güçlü, buyruğunu her şeye geçiren, ulu olan Allah'tır. Allah putperestlerin koştukları eşten münezzehtir." (K. 59/23)

Öyle ise gelin şu yukarıdaki dört fotoğrafa bakalım. Düşünelim... Yani şimdi bu yerde yatanlar ve ağlayan analar Allah böyle istediği için mi ağlayıp duruyorlar. Böyle bir görüş adil, şefkatli, merhameti yüksek bir Allah'a nasıl olur da mal edilebilir? Allah böyle bir kader yaratır mı?

Allah, bu Filistinlilerle İsrail'in beş bin yıldan birbiri öldürmelerine niçin hala bakıp durur? Bu insanlar Allah istediği için mi birbirlerini öldürüp duruyor? Filistinlilerle İsrail'in birbirlerinin öldürmesini Allah dilemişse bundan çıkarı ne?

İnsanlar, birbirlerini öldürüp duracağına barış içinde, sevgi içinde yaşamış olsalardı bu olgu, Allah'a için daha yakışık olmaz mı idi? Allah denilen yüce varlık yarattığı insanların barış içinde sevgi ile gülüp oynamasından mutlu olmaz mıydı?

Hani "Allah'ın verdiği canı Allah alırdı?" Niçin kendi verdiği canı kendisi almıyor da; insanların, birbirlerini öldürmelerine sessiz kalıyor? Allah'ın Allahlığına yakışır mı bu?

Av. Eren Bilge, 25.3.2002

9. ALLAH BUNLARI BİLMEZ Mİ?..

"Öyleyse insan neden yaratıldığına bir baksın. Atılan bir sudan yaratıldı. O su erkeğin sırtı ile kadının göğüs kafesinden çıkar." (K. 86/5-7)

Yıldız kayması; Allah'ın, kendi meclisini dinlemeye gelen şeytanları uzaklaştırmak için attığı taş sanılmıştır. "And olsun Biz gökte birtakım burçlar yarattık ve seyredenler için onu süsledik. Onu taşlanmış her şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı eden müstesna. Onun da peşine açık bir alev sütunu düşmüştür." (K. 15/18)

"And olsun ki Biz, yere en yakın olan göğü lambalarla donattık. Onları şeytanlar için ateş taneleri yaptık ve onlara alevli ateş azabı hazırladık." (K. 67/5)

Allah ve Peygamberleri Galip Gelecektir:

"Allah: 'Elbette Ben ve peygamberlerim galip geleceğiz.' diye yazmıştır. Şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir." (K. 58/21)

10. KURAN'IN TANRISI NEREDE?..

Medreselerde yetişen, daha sonra Diyanet İşlerinde uzun yıllar çalışan ancak İslam'ın yanılgı olduğu fikrine varan diğer bir aydınımız ise Arif Tekin. "Kuran' ın Kökeni" adlı kitabı ile 1999 Turan Dursun Ödülü' nü almış ve o da

karanlıkları aydınlatan cesur insanlarımız arasına girmiştir:

İşte Arif Tekin'den seçme yazılar:

Mülk suresinin 16. Ve 17. ayetlerinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlamı şöyle:

"Gökte olan'ın, sizi yerin dibine geçirmesinden güvende mi sinin? O zaman, yer sarsıldıkça sarsılır. Gökte olan'ın, başınıza taş yağdırmasından güvende misiniz ? Benim uyarmamın nasıl olduğunu yakında bileceksiniz."

Ayetlerin başında, "menfi 'Sokak-Sema" yer alıyor. Gökte olan anlamında.

Bu gökte olan kim ?

Kuşkusuz, anlatılmak istenen, "Tanrı".

Demek ki bu ayetlerde, "Tanrı"nın gökte olduğu, çok açık biçimde anlatılmakta.

"Tanrı" için "gökte olan" denmesi, bir çok konuda olduğu gibi şaşkınlığa ve bocalamalara yol açmış Müslüman yorumcular arasında. Bir kesimi, buna da dayanarak şöyle demişlerdir:

-Tanrının yeri yurdu vardır. (Bkz. F. Razi, e't -Tefsiru'l-Kebir, 30/69)

Ne var ki buna karşılık şu sorular sorulmuş:

- Tanrı gökte olsa, tanrının gökten daha küçük olması gerekir. Böyle bir şey nasıl düşünebilir?

- Tanrının gökte olduğu düşünülürse, varlığının ve varlığını sürdürebilmesinin, bir başka şeye bağlı olduğunu da düşünmek gerekir. Bu nasıl olabilir ? (Bkz. Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 7/5233)

Kuran yorumcularından, "gökte olma" yı, "yerinin yurdunun olması"nı, "Tanrı" ya, "Tanrı" kavramına yakıştırmayanlar pek çok. Ne var ki Kur'an'ın kendisinin, bunu "Tanrı"ya yakıştırdığı ve öyle anlattığı da bir gerçek. Yorumcular, zorlamalı yorumlara sapsalar da bu gerçeği değiştirememekte. İlkel insanlar da, "Tanrı"yı gökte görmezler miydi ve "çağdaş ilkeller"de öyle görmüyorlar mı? Ebu Müslim de, ayetlerde Tanrı için "gökte olan" denmesini, Arapların, Tanrı'yı gökte görmelerine bağlıyor. (Bkz. F. Razi, 30/70)

Bakara Suresinin 210. ayetinde de şöyle denir:

"Onlar, Tanrı'nın ve meleklerin, gölgeli bulutlar (ya da

buluttan gölgeler) içinde gelmesini beklerler yalnızca. Ve işin bitirilivermesini...İşler, Tanrı'ya döner."

Diyanet çevirisinde "Allah'ın azbının ve meleklerin tepelerine binip..."biçiminde bir anlam veriliyor. Ayetin sözleri, böyle bir anlama elverişli değil. Ayette, "Allah'ın azabının gelmesinden değil ; kendisinin bulutlar içinde gelmesinden söz ediliyor. Ayette açıkça yer aldığı halde, tanrının bulutlar içinde gelmesi Tanrı'ya yakıştırılmadığı için, çeviriye yorum katılıyor ve "Allah'ın azabının..." deniliyor. Bu yorum, kimi Kuran yorumlarında da var. (Örneğin bkz. Tefsiru'n -Nesefi, 1/105; Tefsiru'l-Celaleyn, 1/31;Taberi, Camiu'l-Beyan,2/191-192; F.Razi, 5/215)

"Tanrı"nın bulutlar içinde gelmesi Tevrat'ta da var. Kaynakda zaten orası. Şunları okuyoruz Tevrat'ta:

"Ey Efendi Tanrım, çok büyüksün ! (...) Sensin bulutları kendine araba edinen..." (Tevrat, Mezmurlar, 104:1-2) "İşte Efendi Tanrı, hızlı bir buluta binmiş olarak Mısır'a gidiyor. Onun bulunmasından Mısır'ın putları titreyecek..." (Tevrat, İşaya, 19:1)

Bununla birlikte Kuran'ın Tanrı'sının da, Tevrat'ın Tanrı'sının da asıl yeri, "tahtı-sarayı" demek olan "arş"ı, "göklerin üstünde"dir. Kuran'da, yeri ve gökleri yarattıktan sonra "arşa dayandığı" bildirilir. Hadislerde de "Arş"ın, göklerin üstünde bulunduğu bildirilir. Arş'a ve Tanrı'nın üzerinde bulunduğu bildirilen "sekiz dağ keçisi" ne ilişkin ayet ve hadisler sunulduğunda ayrıntılar görülecektir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, Muhammed'in de, "Tanrı'yla görüşüp konuşmak için göklerin ötesine, O'nun "arş"ına gittiği bildirilir (Mirac olayı). Tevrat'ta da şu tür anlatımlar göze çarpar: "Göklerin göğü üstüne binmiş olana ezgiler söyleyin!" (Tevrat, Mezmurlar, 68:33) "Efendi Tanrı, kutsal tapınağındadır. O'nun tahtı göklerdedir." (Mezmurlar, 11:4) "Efendi Tanrı, tahtını göklerde kurdu."

İlk çağların ilkellerinin de, çağdaş ilkellerin de "tanrı"larının yeri göklerdir. Tanrı'nın asıl yerinin göklerde olduğu bildiriliyor. Ama bu, Tanrı'nın o yerden, zaman zaman inmesine engel değil. Kuran'da Tanrı'nın "kıyamet günü, meleklerle birlikte geleceği" (Fecr:22), "Tahtı'nı taşıyan 8 melekle geleceği"(el Hakke: 17) bildirilir. Hadisçilerce tartışmasız sağlamlıktaki

bir hadiste de Muhammed, şöyle der:

"Efendi Tanrımız, her gece, gecenin son üçte biri kaldığında, dünya göğüne iner..."(Bkz. Buhari, e's -Sahih, Kitabu'tanrı-Tehacüd/14;Tecrid, hadis no:590)

Tanrı'nın dünya göğüne inmesini Tanrı'ya yakıştıramayan Müslüman yorumcular, "te'vil" yoluna sapıp yorumlarla durumu kurtarmaya çabalarlar. Ama İbn Teymiyye gibi bu yola karşı çıkanlar, sözlerden ne anlaşılıyorsa öyle anlamak gerektiğini savunurlar. (Bkz. İbn Teymiyye, Der'u Tearuzi'l-Akli ve'n - Nakl Arapça,1971, 1/15)

x

Bir dinler tarihçisi şunları yazar:

"Persler, Keyhusrev'in fütuhatından sonra, Babilonya bölgesinden sürülen Yahudilerle karşılaşmışlar ve onların memleketlerine dönmelerine izin vermişlerdir. Bu sayede, bazı Yahudi görüşlerini, Zerdüştiliğin etkisiyle izah mümkün olmaktadır. Ki, sonradan Hıristiyan düşüncesi üzerinde etki yapmış olan bu görüşler şunlardır:

"Tanrı'nın karşısına Şeytan'ı koyan ikicilik (düalizm); meleklere inanma; ölülerin ölmezliği ve sonradan dirilişleri."371

Bilindiği gibi, Zerdüşt; Zerdüştçülük dininin "Peygamber"idir. Tanrısıysa Ahura Mazda'dır. Bu dine, Tanrı'sının adından ötürü "Mazdacılık" (Mazdeizm) adı da verilir. Zerdüşt, Pehlevi dilindeki biçimidir. Yunanlılaşmış biçimiyse Zoroastres'tir. Daha başka biçimleri de vardır.372

Bu adla adlandırılan söz konusu "Peygamber", tarihte gerçekten yaşamış mıdır?

Tartışmalı. Tıpkı Musa gibi, Buda gibi, İsa gibi... Bu konuda değerlendirmelerine önem verilen ve görüşleri genellikle kabul edilen iki uzman araştırmacı ve incelemeciye göre, Zerdüşt, İÖ 660-583 yılları arasında yaşamıştır.373 Bu tarih doğruysa ve Tevrat'ın anlattıklarına da kulak asılacak olursa, Yahudilerin "Babil'deki tutsaklıkları" ve sonra "kurtulup ülkelerine dönüşleri", Zerdüşt'ün yaşadığı zamana rastlamış kabul edilebilir. Böyle olunca da; "kimi Yahudi görüşlerini, Zerdüştçülüğün etkisiyle açıklamak", doğaldır. Ve doğaldır ki, nice "tasarım"lar, düşünceler gibi; Kral Tanrı'nın karşısına Kral Şeytan'ı koyan düşünce de bu dinden yansımıştır

Yahudiliğe. Ve dolayısıyla öbürlerine... Yani Hıristiyanlığa ve Müslümanlığa...

Zerdüşt diye birinin tarihte gerçekten yaşamış olup olmadığı, Musa'nın, İsa'nın yaşamış olup olmadıkları gibi "tartışmalı". Ama tıpkı; "Musa'nın, İsa'nın oldukları ileri sürülen ya da onların "din" ve "Şeriat'larını dile getirdikleri savunulan "kutsal kitaplar" gibi, Zerdüşt'ün de "kutsal kitap"ı var: Avesta. Bu "kutsal" kitabın çok önemli bir bölümü de şu adı taşıyor: Vendidad. "Şeytan'a karşı koyma (Şeytan'la savaş)", yada "şeytan karşıtlığının Şeriatı" (Şeytan'a karşı koymanın kuralları) anlamında.

Bu kitap çok önemli. Çünkü, Yahudiliğin de, Hıristiyanlığın da, İslam'ın da "amentü"sünün, yani temel inanç kurallarının ve kimi "Şeriat" kurallarının bu kitaptan alınma olduğu, açık seçik görülmekte: "Tanrı ordular'nı oluşturan "melekler", bu kitapta. Kral Şeytan İblis'in ordular'nı oluşturan "cinler" ve benzerleri bu kitapta. Ölümden sonraki yaşam, "cennet" ve "cehennem" inancı bu kitapta. Dinsel "pislik"ler, "pislenmeler nelerdir ve dinsel "temizlenme"ler nasıl olur; bu kitapta.374

Elimdeki, Fransızca çevirisinin Arapça çevirisidir. Eksiği yok. Ve oldukça kapsamlı.375 Kapağında şöyle deniyor: "Avesta'yı oluşturan kitapların en önemlisi, Vendidad."

Bu kitapta "iki güç" çarpışmakta: Kral Tanrı Ahura Mazda ile Kral Şeytan Ehrimen.

Bu iki Kralın da "ordular"ı bulunmakta. Sayısız sıradan "asker"leri, "erbaş"ları, "subay'ları, "komutan"ları var. Kral Tanrı Ahura Mazda'nın "ordular"ında "en ileri gelen", yani en büyük "rütbe"li "komutan" altı "melek" bulunur. Bunlar, Kral Tanrı'ya doğrudan bağlıdırlar. Kralın "yardımcı"ları ve "Bakan"ları durumundadırlar. Kral tahtının (Arş'ın) önünde, "buyruk" alır ve yerine getirirler. Bunlar, şunlardır:

• "Vohu-Mano (Behmen)". "İyi düşünce" demek. "Yararlı Hayvanlar Bakanı"dır bu melek.

• "Asha-Vahisht (Erdibihişt)". "Güzel Erdem" demek. "Ateş Bakanı."

• "Şehriver." "Güzel Krallık" demek. "Madenler Bakanı."

• "Sipendarmidh (Spenta-Aramiti)." "İyi cömertlik" demek. "Yeryüzü Bakanı."

• "Haur-Vatat (Hurdâd)". "İyi sağlık" demek.

• “Amertat (Murdâd).” “Ölmezlik” (ya da iyi ölmezlik) demek.

Son iki “melek-bakan”, birlikte, “su”larla “bitki”lere bakarlar. Ve bunların, Kur’an’a, değişik “işlev”de, “Harut-Marut” diye geçtikleri görülmekte.376 Bunlar çıktıktan sonra kalan dört melekse, Yahudilikçe, Hıristiyanlıkça ve Müslümanlıkça da kabul edilen dört ünlü melekten başka değiller. Anlaşılan, bu melekleri önce Yahudiler alıp aşırmışlar.377 Sonra da öteki iki din benimsemiş. Yukarıdaki altı meleğe “ölümsüz kutsal kişilikler” denir. (Ameşas Spantas.)

Bunların dışında ve daha “aşağı rütbe”de olan “melek”ler pek çoktur Kral Tanrı’nın “ordular”ında. Tümüne “Yazata”lar (“Izid”ler) denir.378

Bunlar da “göksel olanlar” ve “yersel olanlar” olmak üzere ikiye ayrılırlar.

Göksel olanların hepsinin başında en büyük “göksel yazata” sayılan Kral Tanrı Ahura Mazda bulunmakta.

“Yersel” olanlarsa Zerdüşt’ün yönetimindedirler. “Güneş”e, “Ay”a, “yıldız’lara, “hava”ya, “ateş”e ve “su”ya ilişkin işlerle ilgilenirler. Aslında “Güneş”, Kral Tanrı Ahura Mazda”yı simgeler. Ötekiler, bundan sonra gelirler.379

“Melekler” içinde, görevleri yalnızca “koruyuculuk” olanlar (“hafaza”) da vardır. Çeşitli “işlev”ler üstlenmiş, “grup grup” melekler.380

Nitelikleri, görevleri ne olursa olsun, tüm “melek”ler, Kral tanrı’nın “ordular”ında “savaşçı” olarak bulunurlar ve Kral Şeytan Ehrimen’in “ordular”ıyla “savaşırlar”.

Kral Tanrı Ahura Mazda’nın “ordular”ında nasıl “rütbe’ler varsa, Kral Şeytan Ehrimen’inkinde de var. Ahura Mazda’nınkinde “en yüksek rütbeli” birer “Bakan” durumunda “altı melek” mi var? Ehrimen’inkinde de bunların karşılığı olan şeytanlar var.

Bu “yüksek, en yüksek rütbeli” şeytanların üçü, adlarını, Hinduların “tanrı’larının adlarından almaktalar: “İndra”, “Serva” ve “Nasatia”.381

Burada hemen belirtmek gerek ki, Hint ve İran inançlarında bir karşıtlık göze çarpar: Birinde “iyicil” diye inanılan “güçlere öbüründe “kötücül” diye inanılır. Örneğin

Zerdüştçülükte “iyicil” diye nitelenen “Asura”lar, Hindularda birer “kötücül şeytan”dırlar. Hinduların “iyicil” diye inandıkları “div”ler (“dev”ler), Zerdüştçülüğe göre “kötücül”dürler. 382 Dinler arasında zaman zaman rastlanır bu tür durumlara.383

Ehrimen’in orduları, “kötücül cinlerden; “div” (dev), “dervec” (darvand), “peri”... adı verilen “kötücül” güçlerden oluşurlar. Ve “aşağı dünya”da, “cehennem”de yaşarlar, kralları Ehrimen’le birlikte. “Cehennemin kapısı”nda da bir “dağ” bulunmakta: “Arezûra” dağı 384 Buna karşılık, Kral Tanrı Ahura Mazda, “ordular”ıyla birlikte “yukarı”da, “gökler”dedir!

Ne var ki, Kral Şeytan Ehrimen, bulunduğu yerde kalmak istememekte, Kral Tanrı’nın yerine geçmek için yanıp tutuşmakta.

Kral Tanrı Ahura Mazda bunu bildiği için, sürekli “uyanık” bulunmakta. “Ordular”ını da “uyanık” tutmakta her an. Çünkü kesintisiz olarak “savaş” durumu yaşanmakta.

Burada, hemen Kur’an’dan bir ayeti anımsıyoruz: Fecr Suresi’nin 14. ayeti: “Senin Rabbin gözlem evindedir.” Böyle deniyor. Kral Tanrı “gözlem evinde beklemekte”, Kral Şeytan İblis ve “ordular”ı eliyle kotarılanları hemen görüp kendi “ordular”ına bildirmekte, gerekli “önlem”leri aldırtmakta. “Cin”ler, “kötü niyet”le, “vahiy çalma” amacıyla “gök”lere mi yöneldiler? Kral Tanrı hemen bildirir ordularındaki meleklere. Melekler de o kötücül cinlerin ardına düşüverir ve onların üzerine, “ateş saçan, delip geçen” nesneler yağdırırlar. Kur’an ayetleri bunları anlatıyor. 385 Daha önce de değinilmiş ve bu ayetlere yer verilmişti. 386

Kral Tanrı Ahura Mazda ile Kral Şeytan Ehrimen arasındaki savaş da öyle.

Savaşan güçlerden her iki kesim de “uyanık”. Zerdüştçülüğün “kutsal” kitaplarından Vendidad’a göre, Kral Tanrı Ahura Mazda’nın gerçekleştirdiği her “yaratış”a, Kral Şeytan Ehrimen bir “yaratış”la karşılık vermekte. Ahura Mazda hep iyileri, “yararlı” olanları yaratırken; Ehrimen de “kötü”leri, “kötülük’leri ve “zararlıları” oluşturup ortaya koymakta. Vendidad’a şunlar anlatılarak giriliyor:

“Ben Hürmüz’ün (Ahura Mazda’nın) yarattığı güzel ülkelerin ilki; Aras ırmağının suladığı İran’dır.” “Ölüm dolu

Ehrimen'se, şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Divlerin (devlerin) yaptığı ırmak yılanı ve kış. "...Ben Hürmüz'ün yarattığı güzel ülkelerin ikincisi, Sogd'luların yaşadıkları ırmak kıyısı kesimlerdir."

"Ölüm dolu Ehrimen'se şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Hayvancıkları ve bitkileri yok eden çekirge."

w"Ben Hürmüz'ün yarattığı güzel ülkelerin üçüncüsü, Merv'dir. Çevresiyle korunaklı olan Merv." "Ölüm dolu Ehrimen'se şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Olumsuzluk ve sapkınlık."387

Böyle sürüyor bölüm boyunca. Ahura Mazda hangi ülkeleri, yani kentleri yaratmış, Ehrimen neler yaratarak bunlara karşılık vermiş; "bir bir anlatılıyor"!388

Daha sonraki bölümler "soru"lu, "yanıt"lı. Zerdüşt sorar; Hürmüz, yani Ahura Mazda karşılık verir.

İkinci bölümde, "iyilik"çi ve "adalet"çi bir mitolojik hükümdar olan Yima Khshaetra 389 dönemindeki "gelişme"ler anlatılmakta. Şöyle başlanmakta:

Zerdüşt, Hürmüz'e sordu:

"Hürmüz! Ey çok yararlı ruh! Ey tüm gövdeler dünyasını yaratan. Ey kutsal! Ben Zerdüşt'ten önce, sen Hürmüz'ün konuştuğu ilk insan kimdir? Kimdir o ki, sen ona Hürmüz dinini, Zerdüşt dinini öğrettin."

Hürmüz karşılık verdi:

"İyi insan Yima'dır o, ey Zerdüşt. "İyi çoban" Yima. Ben Hürmüz'ün, sen Zerdüşt'ten önce konuştuğu, Hürmüz dinini, Zerdüşt dinini öğrettiği ilk kişi o'dur.

"Ey Zerdüşt! Hürmüz olarak ben ona dedim ki:

"Ey Vivanhat oğlu Yima! Benim şeriatımı (dinimi) öğrenmek ve gereğini üstlenmek (yaymak) ister misin?

"Yima buna şu karşılığı verdi ey Zerdüşt:

'"Ben bu göreve elverişli değilim daha. Şeriat dersini alamam, öğrenemem ve gereğini üstlenemem!'"390

Muhammed de, "ilk vahiy" sırasında, "vahiy meleği"ne buna benzer karşılık verdiğini bildirir. "Hadis"te, kendisine "oku!" dendiği ve kendisinin "okur değilim, okuyamam!" biçiminde karşılık verdiği anlatılır.391 Bu anımsandığında Muhammed'in "ilk vahiy" numarasının kaynaklarından biri beliriyor.

“İyi insan” ve “iyi çoban” Yima, öneriyi geri çevirmiş görünür; ama yine bir görev alır Hürmüz’den: Bölümde anlatılanlara göre: Hürmüz’ün “yarattıkları”nı “üretip çoğaltma”, “koruma-kollama” ve “gerekli önlemleri alma” görevini üstlenir. Bu dönemde daha; ne “kışın amansız soğuğu”, “ne yazın” sıcak rüzgârının amansız sıcağı, ne “hastalık” ve ne de “ölüm” var dünyada.

Hürmüz, Yima’ya bir “altın yüzük” bir de “altınla süslemeli kılıç” verir. Ve Yima, bunlarla tüm ülkeye egemen olur.

Ne var ki, her “üç yüz kış”ta bir, Hürmüz’ün “yaratıkları”, öylesine çoğalırlar ki, hiçbir yere sığmaz olurlar. Her böyle oluşta, Hürmüz, “iyi çoban Yima’yı uyarıp önlem almasını buyurur. Yima “güney yönünde, Güneşin yolunda, nur (ışık) içinde, altın yüzüğünü ve altınla süslemeli kılıcını” kullanır. Bir yandan da “Yeryüzü Bakanı”, “Sipendarmidh” (Spenta-Aramiti) adlı meleğe seslenir, ondan yardım etmesini ve “yeryüzünü genişletmesini” diler. Dilediği gibi olur: Daha önceki genişliğin “üçte bir”i eklenir yeryüzüne. Üç kez böyle olur ve yeryüzü genişletilir.

Aradan bir süre geçince; Hürmüz, Yima’ya bir kez daha “uyan “da bulunur: Bu kez çok önemli bir “tehlike” var: “Öldürücü kışlar” gelecek, canlıları yok edecek ölçüde soğuklar olacak.

Hürmüz, Yima’ya bir “sığınak” (“var”) yapmasını buyurur. Sığınağın ölçülerini verir. Hangi tür “seçme insan”, “seçme hayvan” ve “seçme bitki” alıp buraya koyacağını açık-seçik bildirir. “İyi çoban” da söyleneni yerine getirir.392

Bu sığınak, “tufan”daki “Nuh’un gemisi”ne benzer bir “kurtarıcı” rolü oynamakta. Aradaki fark, “coğrafya” ve “iklim” farklarından ileri gelmekte yalnızca. “Nuh’un gemisi”, azgın “su”lardan; “Yima’nın sığınağı “ysa azgın “soğuk”lardan “kurtarma” işlevinde...393

“Sığınak”ta, her tür gereksinimin karşılığında, “nur” (ışık) bile bulunduğu anlatılır. Buraya Hürmüz’ün “din”ini “sokan” ve yayma çabasında bulunan da bir “kuş”tur: “Karshiptar.” “Ruhani Başkan” ise “Urvatatnara” adında bir insan.394

Gelin görün ki, bunlar olurken Kral Şeytan Ehrimen de boş durmaz. Yima’yı ortadan kaldırmaya yönelir. Mitolojiye göre, “şeytan “larından “Dahhâk”, bir yolunu bulup o,

“iyi çoban”ı öldürür. Bu “bela”nın başına gelmesinde “Yima”nın kendisinin de “suç”u vardır. Çünkü “başarılarına böbürlenmiştir”.395

Sözü edilen “Yima”, İran mitolojisinde ünlü bir hükümdar olan “Cemşid”dir.396

“Dahhâk” ise (Zohak), yine İran mitolojisinde ünlü, Asurlu bir komutandır. Ancak, ileri gelen bir “şeytan” sayılmıştır.

Yine mitolojiye göre “Dahhâk”ı da “tutsak” alıp “hapseden” ve dolayısıyla “İran”ı kurtaran biri çıkmıştır: “Feridun.” “Cemşid”in torunlarından. “Dahhâk”ın o gün bugün, Demavend (Denbavend)397 dağında “hapis”te bulunduğuna ve yanına gidenlere “büyü” öğrettiğine inanılır.398 Kur’an’da, Bakara Suresi’nin 102. ayetinde, “büyü öğretmenleri” olarak sunulan “Harut-Marut” öyküsünün kaynaklarından birinin bu inanç olduğu düşünülür.399

“Dahhâk” eğer “şeytan”sa, nasıl “hapsedilmiş” olabilir?

“Şeytan”ın, “cin”in “hapsedilebileceği”; dahası, bunların “zincirlere vurulabilecekleri”, Kur’an’da. da anlatılır. Daha önce de değinilmişti: Sâd Suresi’nin 38. ayetinde “Ve demir halkalarla bağlı öteki şeytanlar” denmesi ve başka yerlerdeki birçok anlatım, Kur’an in da bu savda olduğunu açıkça dile getirir. Buharî ve Müslim’in E’s-Sahih’lerinde de yer alan bir “hadis”e göre, “cinlerden bir “ifrit”in, “namaz”nı bozmaya geldiğini anlatan Muhammed; bu “ifrit”i tutup “mescidin direklerinden birine bağlayacağı sırada, düşünüp bundan vazgeçtiğini” açıklar.400 “Mucize”ler anlatılırken bu “hadis” üzerinde ayrıca durulacak.

Bu “ayet” ve “hadis”leri, İran mitolojisindeki ünlü şeytan “Dahhâk” ile birlikte anıp karşılaştırmakta yarar var. “Dahhâk”in bir “şeytan” olduğu halde, “tutulup hapsedildiğine, “zincire vurulmuş olarak zindanda bulundurulduğuma ilişkin mitolojideki inanç göz önünde tutularak değerlendirildiği zaman, Muhammed’in kaynağı açıklık kazanır. Yani “cin”i, “şeytan”ı “bağlama” inancını nereden aldığı ortaya çıkar.

Vendidad, Zerdüştlüğün bu önemli kitabı, yirmi iki bölümden oluşuyor. Hürmüz (Ahura Mazda) ve “ordular”ıyla, Ehrimen ve orduları arasındaki “savaş”, bölümlerin kiminde doğrudan, kimindeyse dolaylı olarak anlatılır.

Vendidad’da, dinsel ölçülere göre “iyi” ve “kötü” sayılanların

“ruh’lannm öldükten sonra nerelere gideceklerine ilişkin de “açıklamalar” yer almakta:

“Tanrı-Şeytan Krallıklarında İyilerin ve Kötülerin Ruhları Nerelere Giderler?”

Dinsel ölçülere göre “iyi” sayılan kişilerin “ruh”lan “yüce”lere gider. “Güzel”, “ışıklı” ve “mutluluk dolu” yerlere. Bir başka deyişle, “cennet’e. “Kötü” sayılan kişilerin “ruh”lanysa “aşağı dünya”ya gider. “Karanlık”, “azaplı-işkenceli” yere. Bir başka deyişle, “cehennem”e...

Öteki “kutsal kitaplı” üç dinde olduğu gibi, Zerdüştçülükte de anlatılan bu.

Vendidad’da anlatıldığına göre, “iyi” kişilerin “ruh”ları gövdelerinden ayrıldıktan bir süre sonra “yüksek”lere çıkarlar. “Karşılayıcılar”ı da olur bunların. “Melekler”den karşılayıcıları. Bu “ruh”ları “gök melekleri” karşılar. Sıradan “melek”ler (“yazata”lar) yanında, ileri gelen melekler de bulunur karşılamada. Örneğin, “Yararlı Hayvanlar Bakanı” Behmen de bulunur. “İyi düşünce” demek olan Behmen (Vohu-Mano), “altından taht”ı üzerinde doğrulur ve şöyle seslenir: “Nasıl geldin, ölümlü dünyadan ölümsüz dünyaya hoş geldin ey iyi kişinin ruhu!”. Bu ruh, Kral Tanrı Ahura Mazda’nın, ileri gelen (Bakan) altı meleğin önünden, bunların altından tahtlarının karşısından geçerek yücelerdeki “Firdevs Cenneti”ne varır.401

Muhammed de, buradan almış olacak ki, hemen hemen böyle anlatır: Örneğin Uhud “şehitlerinden söz ederken şöyle demekte:

“Sizin kardeşleriniz Uhud’da öldürülünce, Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Bu kuşlar cennet ırmaklarından, cennet’teki meyvelerden yiyerek uçarlar ve Arş’ın (Tanrı’nın tahtının) gölgesinde altından kandiller üzerine konarlar...402 Bu “hadis”, Müslümanlarca “en sağlam” kabul edilen hadis kitaplarından biri olan, Ahmed İbn Hanbel’in El Müsned’inde; yer alıyor.

Bir başka “hadis”inde de Muhammed’in şöyle dediği bildirilir:

“İnanır bir kimsenin ruhu, gövdesinden ayrıldığında, yücelerde iki melek onu karşılar. Ve gök halkı, o ruh için şöyle der: ‘Dünya yönünden gelen temiz bir ruhtur bu. Allah’ın

iyiliği (selam) sana ve senin değerlendirdiğin gövdene ey ruh!' Bu ruh, sonra güçlü ve Yüce Olan Allah'a götürülür.. ."403 Buna benzer "hadis"ler çok.404

Kur'an'da da "cennet ehli"nin, "selam size!" denerek karşılandığı anlatılır. Örneğin Zümer Suresi'nin 73. ayetinde şunlar anlatılmakta:

"Rabblerine karşı gelmekten sakınanlar, topluca cennete götürülürler. Oraya varıp da cennetin kapıları açıldığında, bekçileri (melekler), şöyle der onlara: 'Selam size! Hoş geldiniz! Ölümsüzler olarak girin şimdi buraya!'"

Vendidad, "kötü" kişilerin "ruh"lannın gidecekleri yerden de söz eder: "Baştan başa karanlık olan aşağı dünyanın çukurları". "Kötücül Cin'lerin, "şeytan"ların bulundukları "azap ülkesi". Yani "cehennem".405 Vendidad'dan ve içerdiklerinden daha çok söz etmeye yerimiz elverişli değil. Ancak şunu bir daha belirtmekte yarar görüyorum: "Tanrı ve şeytan krallıkları" üstüne, bilinen "kutsal kitaplar"da yer alan uydurmaları, kaynaklarıyla görüp iyi kavrayabilmek için Zerdüştçülüğü ve özellikle önemli kutsal kitaplarından Vendidad'ı gözden geçirmek şart. Anlatılanlar, çok iyi incelenmeli, karşılaştırmalar yapılmalı. Bu olmadıkça, Yahudiliğin, Hıristiyanlığın ve İslam'ın "amentü"sündeki "inanç öğeleri' ve bu öğelerin çok önemli bir kaynağı kavranamaz.

Bir de şunu yinelemek gerek: İyibir inceleme ve karşılaştırma" sonucu, Zerdüştçülükte de, öteki üç dinde de yer alan "vazgeçilmez inanç temelleri"nin başkaynağı, gözden kaçmıyor: Güneş Kültü,"Ay Kültü" ve bunları da içeren sabiilik. Çok büyük bir ırmaktır bu ana kaynak.En ilkel dönemlerin ilkel inançlarını da taşıyıp getiren bir kaynak.

Bu kaynak, çok eski çağlardan taşıyıp getirdiği mikroplu inanç sularını, bilinen "kutsal kitaplara" boşaltmıştır. Bunlar arasında Tevrat var, İncil var, Kur'an var.

Bunu bir de "ad"ların, sözcüklerin diliyle algılayalım.

TANRI-ŞEYTAN KRALLIKLARI İÇİN ANLATILANLAR, ADLARIN VE SÖZCÜKLERİN DİLİ

"Ahura Mazda": Anlamında "gök" anlamını bulanlar

var.406 Clement Muart ise, “Ahura Mazda”mn, “Güneş Tanrısı”nın ta kendisi olduğunu yazar.407

“Hürmüz” (Ahura Mazda): Romalıların etkisiyle “Hermes”ten alındığını ileri sürenler var.408

“Gece”yle “gündüz”ü, “uyku”yla, “uyanıklık”ı, “ölüm”le “yaşam”ı meydana getiren iş ve davranışların, mitolojideki simgesi sayılır. Romalılar bu Tann’ya “Merkür” derler.409

“Mithra”: Kutsal kitap Vendidad’da, bu Tanrı, “geniş tarım alanlarının efendisi” diye nitelenir ve bu “efendi”yi çağırarak işinde, uğraşında bulunan bir tarımcıdan övgüyle söz edilir.410 Birçok inceleyici, bu arada Felicien Challaye, şu bilgiyi aktarmakta: “Hindulara ve İranlılara özgü bir Güneş Tanrısı olan Mitra ya da Mithra, ışık ve hak tanrısıdır.”411 Bir “Mihtra dini” vardı. Ve Hıristiyanlığın bu dinden çok şey aldığı saptanmıştır.

“Zerdüşt”: Cemil Sena, Filozoflar Ansiklopedisinde şöyle der: “... Bu adın aslı, Sanskritçedeki Zuryastara’dır ki, bu, ‘güneş tapımı olan’ demektir.”412

“Cemşid” (Yima): Zerdüştçülük inancında önemli bir ad. “Yima” adıyla da geçer. Vendidad’da “Yima”dan nasıl söz edildiği yukarıda görülmüştü. “Cemşid”, “Cem” ve “Şid” sözcüklerinden oluşuyor. “Cem”, “ulu hükümdar” demek. “Şid”se “Pehlevi” dilinde “ışık” anlamındadır. Cemşid adlı efsane hükümdarı, Güneş oğlak burcuna girdiği zaman, kendisine bir taht kurulmasını buyurur; kendisi de, başına mücevherler takarak otururmuş. Ve Güneş, bu görkemli taht ve hükümdar üzerine doğarmış. Böyle inanıldığı için, söz konusu hükümdara “Cemşid” adı verilegelmiş.413

“Tichtrya”: Ahura Mazda, Zerdüşt’e; ona sığınıp onun aracılığıyla dilekte bulunmasını öğütler.414 “Merkür”dür o.415 Ünlü doğubilimci Prof. Dr. Philip K. Hitti, onun, Nabatlılarda “Güneş Tanrısı” olduğunu belirtir Ve adını da şu biçimiyle yazar: “Dusares” (=Du şara=Zuşşara). Hitti’nin anlattığına göre Nabatlılann Tanrıları arasında önemli bir yeri olan bu Güneş Tanrısı için dörtgen tapınak yapılmış ve tapınılagelmiştir.416 “Tüm öteki “Güneş Tanrısı” tapınaklarında olduğu gibi...

Bu “yıldız”, Kur’an’da. “Necm (Yıldız) Suresi”nin 49. ayetinde “Şi’râ” diye geçer- Ve bu ayette, Kur’an’ın Tanrısı

için, “O, Şi’râ’nın da efendisidir (Habbi)” denir. Kur’an’daki, söz konusu “yıldız”a ad olarak verilen “Şi’râ” sözcüğünün Arapça olmadığı kanıtlanmıştır.417 Phlutarque, “Şi’râ” ile Tichtriya” denen yıldızın aynı “yıldız” olduğunu yazar ve “Sirius” diye gösterir.4’8 C. Schoy adlı doğubilimci de, İslam Anisklopedisi’nde bunu böyle belirtir-419 Bilindiği gibi, “Sirius” adlı yıldız, “Büyükköpek” adı verilen takım yıldızı içinde bulunan en parlak yıldızdır.420

“Saoka”: Hürmüz’ün öğüdüyle, Zerdüşt, “Saoka”ya da sığınır. “Saoka”’ “Güneş Tanrısı” Mithra’nın bir elçisi olarak ve “iyilikler için “gökten inen” bir iyicil melektir (iyicil cin).421

Zerdüşt Hürmüz’ün öğüdüyle “güzel gök”e de sığınır.422 Ebur-Reyhani’l-Bîrûnî, Zerdüşt’ten önceki dönemden söz ederken; “Onlar, Zerdüşt’ten önceki zamanlarda, Güneş, Ay, gezegenler ve ilk unsurlara taparlardı”423 der. Zerdüşt’ten sonra da bu “kült”ler, tapınma ve inananlarda çok etkin bir rol oynamışlardır.

Kur’andaki Ad ve Sözcüklerden Bir Dizi

“Rahman”: Tanrı’ya “Rahman” denir. Arapça değildir. Celaleddin E’sSüyûtî 1(1445-1505), El ttkân adlı ünlü ve önemli kitabında, “Rahman”ın Arapça olmadığını belirttikten sonra İbranice olduğuna ilişkin görüşler aktarır24 “Rahman”, aslında “Süryani”cedir. Ve aslı Rahmono’dur. “Acıyan” anlamında.425 D.B. Macdonal, İslam Ansiklopedisinde, “Peygamberin bu cümleyi (Bismi’r-Rahman cümlesini), Güney Arabistan’dan aldığı sabit gibi görülüyor” demekte.426

“Melekût”: Süyûtî’nin “Arapça olmadığını” belirttiği sözcükler arasında. Birçok’larından aktardığı görüşlere göre, “melekût”, Nabatça’dır.421 Kimi Arapça sözcüklerdeyse bu sözcüğün “Süryanice” olduğu yazılıdır.428 Anlamına gelince; “Krallık”, “gök krallığı”, “Tann’rının Krallığı” demektir.

“Melik”: “Kral” demek. Kur’an’da. geçen, ama Arapça olmayan sözcüklerden. Süryani dilindeki biçimi: “Melko”. Bu sözcük de Kral anlamında.429 Bundan, “melik” sözcüğünün Süryanice’den geldiği anlaşılıyor.

“Melek”: Bu sözcük de Arapça değildir. Süryanice biçimi “melaho”dur. “Melek” ve “melaho” aynı anlamdalar.430

“İli”: Arapça değildir. Nabatça olduğunu söyleyenler var. Süyûtî, bunu ve “Tann’rının adlarından olduğu”na ilişkin

görüşü benimseyerek aktarır.431 Kimi Kur'an yorumcuları da görüşlerini şöyle açıklarlar: "'İH' sözcüğü, İbranicedeki 'il' sözcüğünün Arapçalaştrnlmışıdır. 'İl'se, 'Tanrı' demektir."432

"İl"="İyl"="El" (El wer): "Cebrail", "Mikail" (Cebrael, Mikael)... gibi adlardaki "il", ya da "iyl"= "el"dir. Arapça değildir. Ken'an'ca ve İbranice'dir. "Tanrı" adlarındandır ve Ken'an (Fenike) Tanrılarının "en önemlisi"nin adıdır. "Ugarit yazıtlarında bu Tann'nm adı yer almakta ve "Gök Tanrısı" olarak tanıtıldığı görülmekte. Bu "erkek" Tanrı'ya, karısı "Asherah'la birlikte rastlanmakta433 Eski Şam (Dımeşk) hükümdarlarından ve Tevrat'ta da kendisinden söz edilen434 bir hükümdann adı, "Ha-zail'dir (Hazael). (İÖ yaklaşık 905 dolaylan.) "Hazail", "İl (Tanrı) gördü" anlamındadır.435 Yahudi peygamberlerinden birinin adının "Daniel" (Danyal) olduğunu biliyorsunuz. Bu adın anlamı da şu: "El (=İl=Tann) hükmetti."436 Sonunda "il"="el" olan, yani Ken'anlılann bu adlı tanrılarıyla ilişkisi var gösterilen daha nice adlara rastlanır. "El"in (İl'in) kulu", "El'in bağışı" anlamına gelen adlar da var.437 "Kutsal kitaplar"ın "Tanrı"sını mayalayan "El=il", kaynaklandığı ilkellerin "mana"sıyla da eşdeğerde.

"Cebrail": Tevrat ve İncil'de de adı geçen438 ünlü "melek". Arapça değildir. "Tann'nın kulu" anlamında.439 Ne var ki, bu ad, meleği, başka "tanrı"yla değil; Ken'anlıların ünlü tanrısı "EV'le (İl'le) ilişkili göstermekte!

"Mikail" (=Mikael=Mişael): Tevrat'ın Daniel bölümünde: "Yahudi oğullarından" ileri gelen bir kişi (1:16) ve "Birinci Başkanlardan biri" (10:13, 21) olarak tanıtılır. İncil'deyse kendisine bağlı "melek"lerini toplayıp Kral Şeytan ve yandaşlarıyla "savaşır" gösterilir. "Ve Başmelek Mikael, İblis'e karşı çıkıp..." (Yahuda, 9), "gökte savaş oldu. Mikael ve melekleri, Ejderle savaşmak için çıktılar. Ejder ve melekleri (kötücül cinler) ile savaştılar" gibi anlatımlar göze çarpar. (Vahiy, 12:7) Burada sözü edilen "Ejder" (Ejderha), bir masal canavarıdır. Zerdüştçülükten alındığı belli. Bu canavardan söz edilirken şöyle denir İncil'de,: "Ve işte yedi başı, on boynuzu ve başları üzerinde yedi tacı olan büyük, kızıl bir ejder..." (Vahiy, 12:3.) İşte "Mikail", kral şeytan İblis'in yandaşı olan bu "canavar"la da savaşıyor! Ancak kimin adına? "Tevrat"ın, "İncil'in (dolayısıyla Kur'an'ın) Tanrı'sı

adına" desek, sonundaki "el" (il) buna engel olmaz mı?!

Prof. Dr. Philip K. Hitti, "Mikael"in, aslında, Ken'an (Fenike) Tanrılarından birinin adı olduğunu yazar.'*40

Yahudilik'te, Hıristiyanlık'ta ve İslam'da önemli sayılan dört melekten yalnızca bu ikisi Kur'an'da geçer ve Muhammed bu iki meleği, "kendi Vezirleri" olarak niteler.441

"İblis": Kral şeytan. Arapça değildir. Kur'an'da. da "Arapça olmayan" (a'cemî) sözcüklerin okunuş kuralına göre okunur.442 Şeytanın "özel ad"ı olarak yer alır. Rumca olabileceğini söyleyenler var.443 Bir kitapta şunlar yazılı: "İblis" adı, Yunanca diabolos sözcüğünden alınmıştır. Ve 'sahte', 'ithama', 'tahrif edici', 'iftiracı' demekir."444

"Şeytan": Arapça değildir. İbranice'deki "satan"445 ya da "haşatan"446 sözcüklerinden bozmadır. "Ulu Yahudi" Musa İbn Meymun (1135-1204), şunları yazmakta:

'"Satan" (şeytan), 'satah'tan gelmedir. 'Satah'sa, 'sakınma', 'bir yerden sakınarak, saparak geçme' anlamını dile getirir. 'Sen ondan sakın, yanından geçme, onun yanından, sap, öyle geç!' (Tevrat, Süleyman'ın Meselleri, 4:15) ayetinde de bu anlamda kullanılmıştır. Yani 'satan'

(şeytan) sözcüğünün kökünde, 'geçip gitme' anlamı var. 'Satan'a (şeytana), şunun için 'satan' denmiştir: "O, kuşkusuz kişiyi doğru yoldan alıp götürüyor, sapkınlığın yoluna düşürüyor."447

"Tâğût": Arapça değildir. "Sapkınlık" anlamında.448 "Şeytan" için de söylenir.449 Süryanicedeki, yine "sapkınlık" anlamına gelen "togyuto" sözcüğünden bozma.450 Süyûtî'yse "tâğût'un "Habeşçe" olduğunu ve "kâhin" anlamına geldiğini yazar.451 Kur'an'daysa "şeytan" anlamında kullanıldığı anlaşılıyor.452

"Cibt": Arapça değildir. Kur'an'da, "tâğûf'la birlikte geçer.453 Süyûtî, İbn Abbas'ın ve İkrime'nin, "Cibt, Habeşçe 'şeytan'ın adıdır" dediklerini aktarır.454

Yukarıdaki birkaç sözcükten de açıkça anlaşılıyor ki; Muhammed, "Tanrı"sını nasıl yabancı toplumlardan almışsa, "şeytan"larını da (şeytan anlamına gelen sözcükleri) oradan buradan toplamış! Bu sözcüklerin toplanabildiği yer ve ortamın özelliğini de unutmamak gerekir kuşkusuz. Muhammed bir de tutup bunları "Arapça" diye Kur'an'a

koymuş!

"Adem": Şu "Adem baba"mız Arapça değildir. Kur'an'da, Arapça olmayan ("a'cemî) sözcüklere özgü kurallara göre okunur. 455 Bu ad, Tevrat'ta ve İncil'de de geçer. 456 Süryanicedeki, aynı anlama gelen "Odom" sözcüğünden bozma olsa gerek. 457

"Havva": "Adem'in karısı. Arapça değildir. Tevrat'ın Tekvin bölümünde, 3. babının, 20. ayetinde şöyle dendiği görülür: "Ve Adem, karısının adını Havva koydu. Çünkü o, bütün yaşayanların anası oldu." Tevrat'ın bu anlatışına göre; Havva, "hayat" ya da "hayatı olan" anlamında. Yunanca "gençlik" demek olan "Hebe" de, kimi yazarlarca "Havva" niteliğinde gösterilir. Hitit Tanrıçası "Hepa" da öyle. Bu görüşü yansıtan bir mitoloji yazarının şöyle dediği görülmekte:

"Hebe, Hitit yazıtlarında Hepa, Hepat ya da Hepatu diye adlandırılan büyük Güneş Tanrıça Arin-na'nın Yunancalaştırılmış adı olsa gerek. Hitit yazıtlarında, bu Tanrıçaya, 'sedir ağaçlarının ülkesinde' tapıldığı belirtilir. Sedir ağaçlarının ülkesi, Lübnan, Filistin'dir.

Hepa=Hebe ise, Tevrat'ta ilk insanın, yani Adem'in eşi ve bütün insanların anası olarak gösterilen Havva'nın ta kendisidir..."458 Bununla birlikte "Havva"nın, Süryanicedeki, aynı anlama gelen "Havo" olduğu söylenebilir. 459

"Sıra": Çok önemli bir sözcüktür. "Yol" anlamında. Arapça değildir. Süyûtî bu sözcüğün "Rumca" olduğunu anlatır. 460 Arapça sözcüklerde de "Yunanca" olduğu açıkça yazılıdır. 461

"Salat": "Namaz" ve "dua" anlamlarında kullanılır. Arapça değildir. A.J. Wensinck, "Salat sözcüğüne, görünüşe göre Kur'an'dan önceki eserlerde rastlanmaz" der. 462 Ama "Kur'an'dan önceki eserler"den neyi amaçladığını belirtmez. Bununla birlikte şunları da yazar:

"Bu şekil imla... yalnızca Amini dilinde pek sık rastlanan 'ât' (veya öt) ile sonlanan sözcüklerin sonlarında görülmektedir. Bundan dolayı, 'zekât', 'salat' ve buna benzer sözcüklerin imlasında bir Arami etkisinin kendisini gösterdiği görüşü, gözden uzak tutulmamalıdır..." (Kimini Türkçeleştirdim-T.D.) 463

Demek ki, yazarın burada üzerinde durduğu nokta,

sözcüğün “imlası”. Öyleyse “Salat sözcüğüne, görünüşe göre, Kur’an’dan önceki eserlerde rastlanmaz” tümcesinde bir çeviri yanlışı olsa gerek. Tümce şöyle olmalı: “Salat sözcüğüne, bu imla biçimiyle, Kur’an’dan önceki eserlerde rastlanmaz.”

Yazar daha sonra şöyle der:

“Aramice Selötâ sözcüğünün türevli oluşu çok açıktır. Kökü olan ‘s-1’, Arami dilinde ‘katmak, bükmek ve germek’ anlamına gelir. ‘Selötâ1 bir mastardır... Çeşitli Arami lehçelerinde, namaz gibi, ayin şeklindeki dua anlamında da kullanılmıştır...” (Kimi sözcükler Türkçeleştirilmişir-T.D.) 464

Aramilerle aynı dili paylaşan Süryanilerde de bir “Slutho” sözcüğü vardır ve bu sözcük de “namaz” anlamına gelir. 465

Bu durumda, Kur’an’daki “namaz” ya da “ayin biçiminde dua” anlamına gelen “salat” sözcüğünün, “Arami”, “Süryani” dilinden biraz değiştirilerek alındığı belli olmuyor mu?

Daha önce belirtilmişti ki, “Arami”, “Süryani” toplumlarında, “Sa-biîlik” dini geçerliydi. Ve “Sabiîlik”te de “namaz”, “oruç” gibi “ibadetler vardı. 466

“Sovm”: Bilindiği gibi, “oruç” demek. Arapça değildir. Süryanice’deki, aynı anlama gelen “savmo” sözcüğünden bozma olduğu anlaşılıyor. 467

“Sicil”: “Çeşitli belgelerin yer aldığı, yazıldığı kitap, dosya, kütük”. Arapça değildir. Süyûtfnin aktarmasına göre, İbn Abbas, bu sözcüğün “Habeşçe” olduğunu söylerken, başkaları da “Farisî” (Farsça) olduğunu ileri sürerler. 468 “Kitap” (kitab): “İçinde yazı bulunan”. Çoğulu “kütüp” (kütüb). “Sicil”le birlikte de kullanıldığı görülür Kur’an’da. Daha çok “kutsal yazı”ların bulunduğu “kitap” ve “kitaplar” anlatılır. Arapça değildir. “Kitab”ın, Süryanicedeki, aynı anlama gelen “ktobo” sözcüğünden bozma olduğu anlaşılıyor. 469

“Esfâr”: “Kitaplar”, özellikle de “kutsal kitaplar” anlamında. Arapça değildir. Süyûtî’nin aktarmasına göre, kimi incelemeci bu sözcüğün, “Süryanice”; kimiyse, “Nabatice” olduğunu söyler. 470 Bu sözcüğün tekili “sifr”dir. Süryanicede, “kitapçık” (broşür) anlamına gelen “sifro” sözcüğünden bozmadır. 471

“Fur’kan”: Kur’an’da, “Musa ve Harun’a Fur’kan verildiği” bildirilir. 472 “Kur’an’ın fur’kan olarak indirildiği”

açıklanır.473 Buralarda “kutsal yazı”lann, “kutsal bildiri’lerin anlatılmak istendiği belli oluyor. “Fur’kan”ın, “fark”, “tefrik” sözcükleriyle ilişkili gösterilmek istendiği, kimi Müslüman Kur’an yorumcularınca “iyi ile kötüyü ayırt edici, yanlış ve doğruyu seçmeye yarayan” anlamı verildiği, kimi doğubilimcilerin bile bu anlamı önemser gibi göründükleri görülmekte.474 Ama gerçek olan şu: “Fur’kan” sözcüğü, “kurtuluş, esenlik” (“selamet”) anlamındadır.475 “Kur’an” ve öteki “kutsal bildiriler” için kullanıldığı yerlerde bile bu anlam var. Süryanicedeki “furkono” sözcüğü de aynı anlama (kurtuluş, esenlik anlamına) gelmekte. Demek ki, “fur’kan”, Arapça değildir. “Furkono” sözcüğünden bozmadır.476

“Fur’kan”ın Süryanicedeki sözcük gibi, “kurtuluş, esenlik” anlamına geldiği, Enfâl Suresi’nin 41. ayetinde şöyle denmesinden de açıkça belli olmuyor mu?

“Eğer Allah’a ve iki (savaşçı) topluluğun karşılaştığı gün (Bedir Savaşında), kulumuza indirdiğimiz “fur”kan’a (sağladığımız kurtuluşa, esenliğe) inanıyorsanız, elde ettiğiniz ganimetin beşte birinin; Allah’ın, Peygamberin, onun yakınlarının, öksüzlerin, düşkünlerin ve yolcuların olduğunu kabul edin...”

“Kur’an”: Kur’an’da., bu kitabın kapsamının “Arapça” olduğu sık sık bildirilir.477 Oysa “Kur’an”ın kendi adı bile Arapça değildir.

Konunun uzmanlarından sayılagelen ünlü doğubilimci F. Buhl, “Kur’an” için, “Nereden geldiği ve ilk anlamı kuşkulu” diyor.478 Bununla birlikte, Schwally, Wellhausen ve Horovitz gibi ciddi doğubilimci incelemecilerin, “Kur’an” sözcüğünde “okuma” ya da “okunan” anlamına gelen “keryani”, “kiryani” sözcüğünü gördüklerini, o nedenle, bu sözcüğün “Süryani” ya da “İbrani” dillerinden alındığını söylemek gerektiğini belirttiklerini ve “Kur’an” sözcüğünün kökü olarak düşünülen “kara’a” sözcüğünün bile “Arapça olmadığını ortaya koyduklarını” yazıyor.479 “Kıraat” gibi, Süryanicedeki “kıryono” da, “okuma” anlamına gelir.480 Ve dahası: Alak Suresi’nin “ilk vahiy” sayılan ayetlerindeki “ik’ra”’ sözcüğü gibi, hemen hemen aynı biçimde kullanılan, Süryanicedeki “ik’ri” sözcüğü de “oku!” anlamına gelmekte.481 Buna göre; şu bizim “Peygamber Muhammed”, Süryanilerden [...] bir

Süryanice sözcükle başlamış “Peygamberliğe”!

“Sure”: Kur’an’ın bölümlerinden her biri. Arapça değildir. F. Buhl, “bu sözcüğün kökenini göstermek için yapılan denemelere karşın, nereden geldiğini bilmiyoruz” diyor. Ve, “Nöldeke, bu sözcüğün yeni-İbrani ‘sûra’ (sıra) olduğunu kabul etmek ister. Fakat ‘satır’ anlamında açıklansa bile, bu açıklama, sözcüğün ilk anlamına götürmez” biçimindeki görüşleriyle sürdürüyor konuyu. Bu arada, “Su-re”nin, Süryanicedeki “surta” (yarı satır, yazı parçası) sözcüğünden türemiş olabileceğini düşünen bir “öneri”ye de yer veriyor. Ama, surelerdeki “Tanrısal bildiri “lerin “parça parça geldiği” yolundaki inanca dayamak koşuluyla böyle bir önerinin kabul edilebileceğini öne sürüyor.482 Yani “Surelerdeki bildirilerin ‘parça parça’ geldikleri savı göz önünde tutulursa, “sure” sözcüğünün, Süryanicedeki ‘yarısatır, yazı parçası’ anlamına gelen ‘surta’ sözcüğünden türetildiği düşünülebilir” demek istiyor. Sonuç: “Sure” sözcüğü, “İbranice”den de, “Süryanice”den de gelmiş olabilir.

“Kırtas”: “Papirüs”, “parşömen” ve “paçavra”dan yapılan, “kutsal yazı”lann da yazılı bulunduğu nesne, “kâğıt” anlamında. Çoğulu “ka-ratis”. Kur’an’da. “tekil” olarak da, çoğul olarak da geçer.483 Süyûtî, bu sözcüğün de Arapça olmadığını belirtir.484 Konunun inceleyicilerinden Adolf Grohmann, “Yunanca” olduğunu ve İspanyolcaya “alcartaz”, Portekizceye de “cartaz” biçiminde geçtiğini yazar.485

Kur’an’da., “kutsal kitap”ları, “kutsal bildiri’leri ve bunların yazılı bulunduğu nesneleri anlatan sözcüklerin Arapça olmaması, tümüne yakın bir çoğunluğun İbrani, Arami-Süryani ve kiminin Yunan, kiminin İran kökenli oluşu çok düşündürücüdür. Bu durum, hem kaynağı yansıtır, hem de, “Arap Muhammed”in, “Arap toplumu”na “Tan-rı’dan bildiriler”i nasıl sunduğunu ortaya koyar.

“Cennet”: Ölümden sonra kavuşulabileceği ileri sürülerek yutturulan uydurma yer. “Mutluluklar dünyası” diye sunulduğunu bilirsiniz. İleride, üzerinde genişçe durulacak. Sözcük, “bahçe” anlamında. Arapça değildir. Süryanice olabilir ve Süryanicedeki aynı anlama gelen “gentho” sözcüğünden bozma olduğu düşünülebilir.486

“Cennet’in, Muhammed Suresi’nin 15. ayetinde şöyle

özetlendiği görülür:

"Allah'a karşı gelmekten sakınanlara söz verilen cennet şöyledir: Orada su ırmakları var. Suyunun tadı ve kokusu bozuk değil. Süt ırmakları var. Tadı bozulmuş değil. Şarap ırmakları var. İçenlere (doyulmaz bir) tat verir. Bal ırmakları var. Süzme bal. Onlar için her türden meyveler de var aynca. Efendileri (Rabbleri) tarafından da bağışlanma. Bunlara kavuşanların durumu, ateşte sürekli kalacak olanların bağırsaklarını paramparça edecek türden kaynar su içirilenlerin durumu gibi sayılabilir mi?"

Bununla birlikte, Muhammed'in burada sunduğu, eski bir [...]. Benzeri Tevrat 'ta da var. Hem de çeşitli bölümlerinde.487 Örneğin Çıkış bölümünün 3. bap ve 8. ayetinde "Efendi" (Rabb), Yahudilere, "süt" ve "bal" akan (bunlarin ırmaklarının bulunduğu) ülkeyi söz verir. Bu ülkenin de "Ken'an" yöresi (Filistin) olduğunu açıklar. Bu yörelerde "süt" ve "bal" ırmaklan bulunmadığını söylemeye gerek var mı?

"Adn"="Adin"="Eden": "Cennet'in adlarından ya da "kesim"lerinden. Arapça değildir. Kur'an'da hep, "Adn bahçeleri" ("cennâtu Adn") deyimi içinde yer alır.488 Tevrat'ta, da Adem'den söz edilirken şöyle denir: "Ve Rabb (efendi) Allah, doğuya doğru, Aden'de bir bahçe yaptı ve yaptığı adamı (Adem'i) oraya koydu." 489

Demek ki, Tevrat'ta, "Aden", bir yer adı olarak geçmekte. Celaleddin Süyûtî, İbn Abbas'ın, Kur'an'daki "Adn cennetleri"ne, "üzüm bağlan" anlamını verdiğini ve "Adn" sözcüğü için "Süryanicedir" dediğini aktarır. Yine Süyûtî'nin aktarmasına göre, kimi Kur'an yorumcusu, bu sözcüğün "Rumca" olduğunu söyler. 490

Ne var ki, "Adn" (Aden) sözcüğünün kökü, daha da eskiye dayanır; "Eski Babil" dilinde "bahçe" anlamına gelen bir "Edinu" sözcüğü var. 491 "Aden", bu sözcüğün biraz değişmiş biçimi olabilir.

"Firdevs": Cennetin adlarından, ya da kesimlerinden. Arapça değildir. "Bahçe, bostan" anlamında. Süyûtî'nin aktarmasına göre, Mü-cahid, bu sözcüğün, "Rumca" olduğunu ve "bostan" anlamına geldiğini, Sûddi'yse "Nabatça" olduğunu ve "üzüm bağı" anlamına geldiğini

savunur. 492

Gerçekte, “Firdevs” sözcüğü, eski Farsçadaki “paradise” sözcüğünün bozmasıdır. Prof. Dr. Philip K. Hitti’ye göre, “duvarlarla çevrili bahçe, bostan” anlamını içeren “paradise”, İbranice ve Yunanca yoluyla Aramilere geçmiş ve dönüştüğü “Firdevs” biçimi de Aramice yoluyla gelmiştir.493 Buna göre, “Arami”, “Süryani” yoluyla Kur’an’a geçtiği söylenebilir. Süryanicedeki “Firdeyso”sözcüğü de, “bahçe” anlamındadır. 494

Konuyu inceleyenlerden D.B. Macdonald, “Firdevs” sözcüğünde, Avesta’da yer alan kökündeki anlamın hiç değişmeden kalmış olmasını ilgi çekici buluyor. 495 Prof. Dr. Philip K. Hitti ise, “Firdevs” sözcüğünde iki aşama bulunduğunu, birinci aşamasında “duvarlarla çevrili bahçe, bostan” anlamını içerdiğini, “aslı”nın anlamının bu olduğunu, ama ikinci aşamasında “ileri gelen göksel güçler”in, (yani Tanrı ve saray erkânının) “bulundukları yer” anlamına gelmeye başladığını belirtir. 496

Gerçekten de Muhammed’in, “Firdevs “ten söz ederken şunları söylediği bildirilir:

“Tanrı’dan istediğiniz zaman, Firdevs’i isteyin. Çünkü cennetin ortasıdır o. En yüksek yeridir. Onun üstündeyse Rahman’ın (Kral Tanrı’nın) Arş’ı (sarayı, tahtı) bulunur. Cennetin ırmakları da oradan akar.”497

“Firdevs, Rahman’ın makamının bulunduğu kesimdir. Irmakları ağaçlan vardır.”

“...Firdevs’te olanlar, Arş’ın (Tanrı’nın tahtının) gıcırtısını işitirler. 498

“Firdevs”, Zerdüştçülükte de Kral Tanrı’nın “makam”ının bulunduğu kesimdir. Bu dinin “kutsal kitap”ı Avesta’ya, Avesta’nın en önemli bölümü olan Vendidad’a göre: Kral Tanrı “Hürmüz” =”Ahura Mazda”, yardımcısı durumundaki “melek”leri ve öteki “saray erkânı’yla birlikte, “Firdevs”in görkemli yöresinde yer alıyor. 499 Demek ki, kaynak; “Zerdüştçülük”. “Firdevs” sözcüğünün “aslı”nın bu dinin “kutsal kitap”ında bulunuyor olması da bunu göstermez mi? “Firdevs”, bu dinden, doğrudan da alınmış olabilir, dolaylı yoldan da... Kur’an’da, “cennet”te giyileceği bildirilen giysiler de “Arapça olmayan” sözcüklerle anlatılır.

Cennettekilerin, birtakım kumaşlardan giysiler giyecekleri anlatılır: “Sündüs” olacak! “Sündüs”, Süyûtî’nin aktarmasına göre “Farsça” ya da “Hint” dolaylarında (eskiden) kullanılan bir sözcük. 500 “İpekli türünden ince bir kumaş”ın adı. (Bir tür atlas) “Istebrak” olacak! “Farsça” bir sözcük. 501 “İpekli türünden kalın bir kumaş”ın adı. “Harir” giyecek cennettekiler. 502 “İpek, ipekli kumaş” anlamında, “Farsça” bir sözcük. 503

Cennettekilerin “gümüş” ve “altın” “bilezikler” takacakları da bildirilir. 504 “Erkek, kadın herkes takacak”! “Erkek”lerin de “gümüş” ya da “altın” “bilezikler” takarak süslenir olmalarını düşünebiliyor musunuz? Belki siz yadırgarsınız ama, Muhammed düşünmüş “cennettekiler” için!

Ve cennettekiler, giysilerini giyip süslendikten, takacaklarını da taktıktan sonra “erike”lere oturacaklar.505 Kur’an’da bu sözcük çoğul olarak (“erâik”) kullanılır. Sözcük, Arapça değil, Süyûtî’nin aktarmasına göre “Habeşçe” bir çeşit “taht”, özellikle de “Kral tahtı” anlamında bir sözcük. Cennette “içileceği” bildirilen şeyler anlatılırken de daha çok “Arapça olmayan” sözcükler seçilmiş:

İçilecek şeylere “kâfur” katilmiş olacak!506 “Kâfur”: “Hindistan’da yetişen bir ağaçtan elde edilme, ak, sert kokulu bir madde.” 507 Süyûtî’nin de aktardığı gibi, “Farsça” bir sözcük. 508

İçilecek şeylere “zencebil” (zencefil) katılmış olacak. 509 “Zencebil”, “Güzel kokulu bir bitki”. 510 Celaleddin Süyûtînin aktardığı incelemeciler, bu sözcüğün “Farsça” olduğunda görüşbirliği etmekteler. 511

İçilecek şeylere, “sonunda kokusu” duyulacak türden “misk” katılacak. 512 “Misk”, “Özellikle Türkistan ve Tibet dolaylarında bir tür ceylanın erkeğinin karın derisi altındaki bir bezden çıkarılan güzel kokulu madde.” 513 Farsçadaki kökü: “Müşk”. 514 Süyûtî’nin aktarmasına göre de, “misk” sözcüğü “Farsça”dır. 515

Anlaşılan “Cennet’te “içilecek şeyler” hep “kokulu” olacak! Bir ayette anlatıldığına göre, cennetteki “pınar’lardan birinin adı, “Selsebil”dir. 516 Kimi Kur’an yorumcularının da ileri sürdüklerine göre, bu sözcük, Araplar arasında ilk kez “Kur’an’dan işitilerek” yayılmış. 517 “Selsebil”in “içimi kolay

tatlı su" anlamında olduğu belirtilir. 518 Süyûtî, hangi dilden olduğunu belirtmese de, "Arapça olmadığını" aktarır. 519

Kur'an'da, cennetteki (şarap türünden) içkilerin, kimi zaman "ibrik"lerle içileceği açıklanır. 520 "İbrik" de "Farsça"dır. Süyûtî de böyle aktarır. 521 "İbrik", bilindiği gibi, "su ve sulu şeyler koymaya yarayan kulplu ve emzikli kap"tır. Ve Türkçede de aynen kullanılır.

Cennette, erkeklere "huriler" verileceğinin bildirildiğini bilirsiniz. Bu cennet kızları, sık sık övülür Kur'an'da.. Bir övülüşleri de şöyledir: "Onlar, birer yakut ve mercan gibidirler." 522

"Yakut": Bilindiği gibi "değerli bir taş". Süyûtî'nin aktardığına göre, incelemeciler, bu sözcüğün de "Farsça" olduğu konusunda görüş birliğindedirler. 523

"Mercan": "Çoğu kırmızı renkte, ince dal gibi, süs olarak kullanılan bir madde." Bu sözcüğün de "Arapça olmadığı"nı aktarır Celaleddin Süyûtî. 524 Cennet kızları, bir de "inci"lere benzetilirler. Aynı benzetme, cennette erkeklerin "hizmetlerinde" bulunsunlar diye verileceği bildirilen "oğlanlar" için de yer alır. 525

Görülüyor ki, "cennet'te neler bulunacağı anlatılırken, sözler, "Arapça olmayan", özellikle de "Farsça" olduğu görülen sözcüklerle örülüp donatılmış bulunuyor. "Cennet" düşüncesinin nereden geldiğini oldukça ortaya koyan bir durumdur bu.

"Cehennem": Arapça değildir. Halim Sabit Şibay, İslam Ansiklopedisinin "cehennem" maddesinde şöyle der: "Ahirette, azap yerinin adı. * İbranice 'gehinnom'dan (gihinnam) geldiği söylenmektedir." 526 Şunu ekliyor: "Kimi doğubilimciler, bunun, Kudüs'ün yanında eski çağlarda Moloch adına yapılan kurbanların yakıldığı kuyunun adından (Hinnom Vadisi) alındığı görüşündedirler. Cihinnam, eski metinlerde bir kelimesine sıfat olarak, 'çok derin' manasında kullanılmaktadır." 527 Hayrullah Örs ise Musa ve Yahudilik adlı önemli yapıtında, şunları yazmakta: "Kötülerin gittikleri azap yerinin adı, 'Hinnom oğullan vadisi' anlamına gelen 'Ge bna hinnom' iken, sonraları 'Gehenna' olmuştur. "Gehennd olmuştur. 'Ge bna hinnom', Ken'ânilerin (Tanrı) BaTe, kurban edilen çocukları yaktıkları bir vadinin adıydı." 52*

"Asıl Tanrı"yı, dahası: "Tek Tanrı'yı, "Bal" simgeliyordu. Bu "Tanrı"yla ilgili daha önceki açıklamalarda da belirtilmişti bu. Ancak, Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde belirtildiğine göre; çocukların "kurban" edildikleri "Tann"nın adı: "Moloch" (Molech) idi.529 Prof. Dr. Philip K. HM, bu "Tanrı'nın, eski Ken'an (Fenike) kentlerinden "Sur" kentinde bir "Kent Tanrısı" olduğunu düşünüyor.530 Ama çocuk kurbanları bu "Tanrı" adına da sunulsa, asıl düşünülen "Tanrı"; "Asıl Tanrıydı, "Ba'l" di. Ben bu görüşteyim.

Çocukların kurban olarak sunuldukları "gehinnom" ya da "gehenna" deresine gelince:

"Kurban'ların "Tann'ya bir "dere"de, bir "çukur"da, "kutsal sayılan" bir "kuyu"nun yanında sunulmaları eski ve epeyce yaygın bir gelenekti. Araştırmalar gösterir ki, "Zemzem Kuyusu" da bu türden bir kuyuydu.531

Sunulan kurbanların sonradan aynı yerde yakılmaları da eski bir gelenek olduğuna göre, sözü edilen "gehinnom" ya da "gehenna" adlı çukurun "ateş çukuru" diye düşünülmesi ve bunun "cehennem" düşüncesine kaynak olması doğaldır.

Burada "dehşet'le görülen o ki, bir "kurban çukuru"ndan, var olmayan bir "cehennem" uydurulup konmuş ortaya. Uydurma "Tanrı Krallığı" adına, sahte umut kaynağı uydurma "cennet" yanında, insanları bir de "korkutarak" işler "tezgâhlamak" için... Ve çağlar boyu inandırılan milyarlarca "insanı kurban etmek" için. Buna ne denir, adını sen koy; ama, "utanıyorum senden" ey "insanoğlu"! "İnanan"ındanda, "inandıran"ındanda!!!

Kur'an'da, "cehennem" anlatılırken kullanılan sözler de, "Arapça olmayan" sözcüklerle donatılıp özellikleştirilmiş bulunmakta.532 "Farsça" olan var yine.533 Dahası, kimi incelemecilerin "Türkçe" saydığı ve "pis kokan soğuk su" anlamına geldiği söylenen "gassak"534 sözcüğü bile var içlerinde. Geçelim: "Tann Krallığı"nı anlatan "Arş", "Kürsî", "melik", "melek", "Cebrail", "Mikail", "melekût" (Tanrı Krallığı)... gibi sözcüklerin, ayrıca "karşı güç"ü oluşturan "İblis", "şeytan", "cibt", "tâğût" gibi sözcüklerin Kur'an'da. yer aldıkları halde "Arapça olmadıkları"na, çoğunun "İbrani", "Arami-Süryani", kiminin "Nabat", kiminin "Habeş", kiminin "Yunan" çevrelerinden

alınma sözcükler olduğuna “dikkat” çekilmişti. “Tanrı” ve “şeytan” krallıklarında önemli yerleri olan ve değişik konuları içeren başka sözcüklerden de örnekler sıralandı ve bunların da Kur’an’da. geçen önemli sözcükler oldukları halde “Arapça olmadıkları” belirtildi. Bu konularda, gerçeği bir de “sözcüklerin dilinden öğrenmek isteyen herkes, yeterince durup düşünmek zorunda bunlar üzerinde. Şimdi, Kur’an’ın “Tanrı”sını ve “nitelikleri”ni anlatan sözcüklerden birkaçına göz atalım:

“Allah”: Bu sözcük, İslam öncesi Araplarda da vardı.535 Bunu, Kur’an’ın kendisi de belirtir.536

Bilindiği gibi Arapça’da, katıksız Arapça olmayan bir “ilah” sözcüğü var. “Allah” sözcüğü bu sözcükten değişerek oluşmuş olabilir. Bu görüşün savunucuları var.537

Bir de “Arami-Süryani” dilinde bir sözcükle karşılaşılmakta: “Alaha” (Aloho).538 Aynı anlamda.

“Allah” sözcüğü, bu sözcüğün de değişmiş biçimi olabilir. Çok daha haklı olarak bu görüş de savunulur.539

Arap mitolojisini yazanlardan Dr. Muhammed Abdulmuid Han’ın aktarmasına göre Aramı dilinde, “Elah” biçiminde ve “Tanrı” anlamına gelen bir sözcüğe rastlanmıştır.540 Yine bu yazar aktarır ki, eski “Nabati” yazıtlarında da “Hallah” biçiminde bir sözcük görülmekte. “Tann’nın özel adı” gibi kullanılmış bulunmakta.541

“Allah”, sözcüğünün bu sözcüklerden alınmamış olmasını düşünmek kolay mı?

Prof. Dr. Philip K. Hitti’nin de, “Allah’la ilgili şunları yazdığını görüyoruz:

“Bu ad, hayli eskidir. Bu sözcüğe, Güney Arabistan Arapçasındaki kitabelerde rastlanır. Örneğin, el Ula’da bulunan bir Ma’in kitabesinde ve Sebe’den kalma bir başka kitabede olduğu gibi. Fakat İÖ 5. yüzyıldan kalma Lihyâni kitabelerde ‘HLH’ biçiminde, pek bolca görülmektedir. Bu tanrıyı, gerçekte Suriye’den elde etmiş olan Lihyan, Arabistan’da, bu tanrıya ibadetin ilk merkezini oluşturuyordu. Bu ad, Safa kitabelerinde, İslam’dan beş yüzyıl kadar önce, Hallah biçiminde geçmektedir. Aynı biçimde, Suriye’nin Ummu’1-Cibâl kesiminde bulunmuş, 6. yüzyıla dayandırılan İslam öncesi bir başka Hıristiyan Arap kitabesinde de

görülmektedir...” 542

Wellhausen de, “Allah sözcüğüne, kitabelerde sık sık rastlarız” diyor. 543

Açıkça görülüyor ki, Kur’an’ın “Allah”ı da Arapça değil. “Arap”lara, “Nabati”, “Arami-Süryani” çevrelerinden gelip girmiş bulunmakta. “Allah sözcüğüne, kitabelerde sık sık rastlanır” dendikten sonra şu özetin eklendiğini görüyoruz:

“Miladi 6. ve 7. yüzyıllarda O, bütün putların başını yemiştir. İşleri ciddileştiğinde, büyük tehlike ve yokluk anlarında putataparlar daima, Allah’a yönelirlerdi. Herhangi bir puta değil. Putataparlar için de Allah, Tanrılığın asıl sahibiydi. Muhammed’e gereken, sadece, onların, putları, Allah’ın Allahlığına ortak etmeleriyle savaşmaktı.” 544

Bence onun bu “savaş”ı bile, birtakım işleri kotarmaya yönelikti. Sonrakiler tarafından da amaçlı olarak abartılagelmiştir. “Melik”: Bu sözcüğün “Kral “demek olduğu ve “Arapça olmadığı” yukarıda geçti. “Süryanice”sinin “Melko” olduğu da belirtilmişti. 545

İşte bu sözcük, Kur’an’da, tam bu biçimi ve bu anlamıyla beş yerde “Tanrı” için kullanılıyor. Yani “Tann”ya “Kral” deniyor. 546 Beş kez. Birkaç yerde de yine “Tanrı” için “Kral” anlamına gelecek nitelikte başka biçimlerinin kullanıldığı görülüyor. 547

Haşr Suresi’nin 23. ve Cum’a Suresi’nin 1. ayetlerinde, “Tanrı”nın “sıfat’ına “Melik” sıfatıyla başlanmakta.

“Kuddûs”: Yukarıda gösterilen ayetlerde, ikinci olarak da “Kuddûs” deniyor “Tanrı”ya. Bu sözcük, “çok kutsal” anlamını içermekte. Bu sözcük de Arapça değildir. Süryani dilinde, din “Aziz”ine, “ermiş kişi”ye “kadiso” (sanctus) denir.548 Hıristiyanlıktaki “Baba-Oğul-Ruhu’1 Kudüs) üçlüsünde yer alan “Ruhu’l-Kudüs”ü anımsayın. Oradaki “kutsal ruh”un (Tanrı’nın soluğunun), Muhammed eliyle “Kuddûs” yapıldığını ve “Tanrı”sına bir “sıfat” olarak verildiğini niçin düşünmeyelim? .

“Cebbar”: “Zorba” anlamında. Haşr Suresi’nin 23. ayetinde, “Tanrı’nın bir de “Cebbar”, yani “zorba” olduğu bildirilir. Kur’an’da. bu sözcük, hep “zorba” anlamında kullanılmıştır. 549 Örneğin Kaf Suresi’nin 45. ayetinde, Muhammed’e:”.. .Sen onların üzerinde bir cebbar (zorba)

değilsin...” denir. Gerçekteyse Muhammed’in yaşamını ve herkesi “cihat” yoluyla savaşarak “Müslüman etme çabası”nı düşünürsek, “Pekâlâ zorbaydı!” diyebiliriz. Tann’sına “zorba” dedikten sonra; doğaldır kendisinin de öyle olması.

“Cebbar” sözcüğü de Arapça değildir: İbranicedeki “geburah”dan gelmiş olabilir. “Geburah”, “güç=kudret” anlamındadır. Ve bu, İslam tasavvufuna da “Tanrı’nın gücü” anlamında, “ceberut” biçiminde geçmiştir.550 Tevfik Fikret de (1867-1915), ünlü “Tarih-i Kadîm” adlı şiirindeki; “Sahib-i kâinat olan ceberut” dizesinde “ceberuf’u “Tanrı’nın gücü, zorbalığı” anlamında kullanmıştır. Bu dizenin biraz üstünden, biraz da altından alalım; A. Kadir’in Türkçesiyle okuyalım:

“Çok sürmez, köhne kitap (Kur’an, öncekiler), fikri gömen sayfaların, bugün olmazsa yarın yırtılacak. Ama kim yapacak dersin bu işi? Bu öyle büyük, öyle kocaman bir devrim ki, hangi güç kalkar, ben yaparım, der? Yerlerin ve göklerin sahibi mi? Tamam, işte oldu şimdi! Yeri göğü elinde tutan, o kibirli, O somurtkan ve dokunulmaz! Bütün kavgalar onun yüzünden değil mi?” 551

O “köhne kitap”, bütün gücüyle, bütün “dehşet”iyle sürüyor yazık ki!.. “Vedûd”: “Seven-sevilen” anlamında. Kur’an’da. “Tanrı” böyle de nitelenir. İki kez.352

Bu sözcük de Arapça kökenli değildir. Eski çağlardaki bir “Tanrı”nın adı yansır bu sözcükle:

Arapların İslam’dan önce tapındıkları, adı Kur’an’da. da yer alan “Vedd” adlı bir “Tanrı”ları vardı.553 Araplar, öteki “Tanrıları gibi bunu da başka toplumlardan almışlar, ileri sürüldüğüne göre, Nuh döneminden, İslam’a değin tapınagelmişlerdi. 554 “Nuh” uydurmasını bir yana bırakırsak, bu “Tanrı”ya Arapların uzun süre tapınageldiklerini gerçek saymamak için bir neden yok. “Sevgi Tanrısı”ydı “Vedd”. Eros gibi. 555

İşte bu “Tanrı” da, adını daha önceki sözcüklerden almış bulunmakta: İbranice’de “Devd=Dod” diye bir sözcük var. “Ved”deki “vav” harfi yer değiştirmiş. Bu harf, İbranicedekinde “başta” değil; ortada yer alıyor. Ve “Devd=Dod” sözcüğü de, “sevgi” anlamı içeriyor. Dahası, “Sevgili” anlamında.556 Yani, Kur’an’ın “Tanrı”sının “sıfat’larından olan “Vedûd”un

anlamını içermekte.

Bir de “sevgi ağacı” anlamına gelen bir “Babil’li sözcük var: “Dodaim” ya da “Du-Du”. 537

Ve eski Babil’in “Yüce Tanrı”sı “Marduk”un da, “Du-Du” sanıyla anıldığı belirtilir. 558

Aramilerin “Ulu Tanrı”sının adının da “Eded” (Addu=Hadad) olması, burada anılmaya değer. “Eded”, “yağmur ve gök gürültüsü” Tannsıydı. Tüm “Ulu Tann’lar gibi o da “iki yönlü”ydü; “yağmur” göndererek “yararlı” ve “sel” göndererek “zararlı” olduğuna inanılırdı. Bununla birlikte, özellikle Suriye tarımcılarının “sevgilisi” sayılmaktaydı. Ona olan tapınma, Güneş’e tapınmayla iç içeydi. 559 Fenikelilerin “göklerin efendisi” diye nitelenen ünlü “Tann”sı “Ba’l”, bir yönüyle korku, öbür yönüyle umut kaynağı görülen bir “sevgili” Tanrı’nın Aramilerdeki karşılığıydı. 560

Kur’an’ın “Tanrı”sını da, bunlar göz önünde tutularak değerlendirmek gerek: Bu Tanrı, bir yandan “zorba” bir “Kral” diye tanıtılıyor, öbür yandan “seven, sevilen”; kısacası, “Sevgili” diye niteleniyorsa durup düşünmek gerek üzerinde. Alındığı kaynaklardaki “Tanrıların “nitelikleri, “iki yönlü” oluşları gözden kaçırılmadan...

“Kayyûm”: “Hiç yitmeyen, uyumayan bir bekçi” anlamı verilir. 561 “Tanrı”rının, Kur’an’daki en önemli sayılan “ad” ve “sıfatlarından 562 Arapça değildir.

Celaleddin Süyûtî, bu sözcüğün “Süryanice” olduğunu ve “uyumayan” anlamına geldiğini aktarır. 563

Arapça olmayan, “Arami-Süryani” ya da “İbrani” (Yahudi) çevrelerinden alınma sözcüklerle “Tanrı ad ve sıfatları”, yalnızca bunlar değil kuşkusuz. Ama bu birkaç örnek bile, Muhammed’in “Tanrı”sının, “sıfatlarıyla birlikte nereden, nerelerden gelme olduğunu göstermeye yeter.

Kur’an’daki “Tanrı’nın ad ve sıfatları”, Tevrat’la ve İncil’de sunulanlardan farklı değiller gerçekte. Tümününki de, daha öncekilerden... Yeterli bir inceleme ve karşılaştırmada bu açıkça görülür.

“Tanrı ad ve sıfatlarından her biri, “Putataparlar”ın, “Tanrı”larından birine karşılıktır.

Üç “kutsal kitap”taki “melek”lerden her birinin, yine “Putataparlar”ın “Tanrı’larından birinin karşılığı olduğu gibi.

Bu durum, bir gerçeği, tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor: Söz konusu kopyacı “kutsal kitaplar”, ileri sürüldüğünün tersine, “Tektan-rıcı” değil; “Çoktanrıcı”dırlar. Varlıkları için “asıllarını inkâr etme” çabasında olsalar da...

Başka türlü olsalardı, insanlık için durum çok mu değişik olacaktı?

Elbette ki, hayır.

Ben burada, sürdürülegelen bir yalanın, altını çizmiş oluyorum yalnızca. Yineleyerek de olsa...

“Başka türlü olsalardı” diyorum. Olamazdı ki, zaten. Yani bu kitapların sundukları “Tanrı”, gerçekte “Tek” olamazdı. Çünkü, iki şey var ortada: Korku ve umut. Daha önce de üzerinde durulduğu gibi, bunun ikisi de sömürü konusudur ve hiçbirinden vazgeçilemez.

Böyle olunca da, “görünmez güç’lerin, birden çok olması; hangi ad ve nitelik alırlarsa alsınlar iki karşıt çizgide yer almaları şart:

İster “birden çok Tanrı” öne sürersiniz. Kimine “şu Tanrı”, kimine “bu Tanrı” dersiniz.

İster “ikici” olur, birbirine “karşıt” iki “Tanrı” gösterirsiniz. Bunlardan birine “şer”li, öbürüne “hayır”h işler yüklersiniz. Buna göre sıralanan güçler de uydurursunuz: “İyicil’ler, “kötücül”ler, “melek”ler, “şeytan”lar gibi... Başlarına “amir”ler, “komutan”lar da korsunuz bunların.

Ama yaratıp yutturma yolunda olduğunuz “Tanrı”lar “iki” de olsa, “ikiden çok” da olsa, “en tepe”ye bir “güç” yerleştirmeniz gerekir. Toplayıcı olmak, kitleleri istenen yöne yönlendirmek için vazgeçemeyeceğiniz bir koşuldur bu. “Tepe”de öyle bir “görünmez güç” olmalı ki, “tüm güçleri kuşatmalı”. “Kuşatıcı” olması için de “iki yönlü” olmalı. Bir yönüyle, “korku”, öbür yönüyle “umut” vermeli. Yeri geldiğinde, herkese “dur!” yada “yürü!” diyebilmeli.

“İkici” dinlerde de, “çoktanrıcı” dinlerde de bu görülür. Daha “ilker’lerinde bile. 565

Ya da ister “tüm tanrılar”a: “Hayır!” der, yalnızca “bir Tanrı” benimsemiş görünürsünüz. Öyle sunarsınız.

Ne var ki, vazgeçilemez bir koşul var önünüzde: Yaratıp “Tektanrı” diye yutturmaya çabaladığınız bu “Tanrı”ya öyle “ad”lar, öyle “sıfaf’lar vermelisiniz ki, her biri, bir “Tanrı”ya

“bedel” olsun ve “iki grup”ta sıralansınlar: Bir kesimi, “korku”, öbür kesimi “umut” versin. Yahudilikte, Hıristiyanlıkta ve Müslümanlıkta olduğu gibi... Birincisinde ve üçüncüsünde özellikle...

“Tanrıya verdiğiniz “karşıt nitelikler” de yetmeyebilir. O zaman; “melek’ler, “cin”ler, “şeytan”lar uydurursunuz, sorun kalmaz. Böylece oluşturmak istediğiniz “krallığı” kurup tamamlamış olursunuz.

Üç “kitaplı” dinde olan, budur işte.

Yukarıdaki seçeneklerden hangisi olursa olsun; “fark” görünüştedir. Yalnızca “görünüş”te... “Yutturmadaki yöntem farkı”dır yalnızca.

Yazan: Turan Dursun (Kutsal Kitapların Kaynakları 1’den alıntıdır)

Yukarıdaki dipnot numaraları Turan Dursun’ un orijinal çalışmasında vardır ancak Turan Dursun’un öldürülmesinden sonra evine araştırma için giren polislerin götürdüğü pek çok yazılı çalışma arasında kaybolduğu tahmin ediliyor.

11. MEZMURLARDAN

“Mezmur’lardan 116’sının başlığı vardır. Bunlardan 73’ü İ.Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut’a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut’un oğlu Süleyman’dır. “ (Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)

Tevrat’ta bulunan “Süleyman’ın Özdeyişleri (Meselleri)’nin yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir. Süleyman’ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail’de egemenlik süren kral Hizkiya yanında, İsrail bilgelerinden Agur’un, Kral Lamuel’in sözleridir.” (Süleyman’ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Yukarıda adı geçenlerden yalnız ikisine Peygamber denir. Diğerlerine Peygamber denmez. Buna karşı söyledikleri, Kuran’da bile, Tanrı Sözü olarak kabul edilir.. Ne var ki Tevrat ile Zebur’da baştan sona Tanrı’dan dilekte bulunanlar insandır. Aşağıda bulunan bir insanın yukarda sandığı

Tanrı'ya yakarışlarıdır; tıpkı, Kuran'daki Fatiha süresi gibi…. Demek oluyor ki sözleri dile getiren insan…

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı çırakları tarafından yazılmıştır. Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri yazıya almışlardır. Bu dört çırağın yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar Hıristiyanların çoğunu Romalılara öldürten ve Hıristiyanlar aleyhinde çalışan Yuhanna'nın sözleridir. Yuhanna bu gerçeği Korintislulara yazdığı 1. mektubunda şöyle açıklamaktadır. "Rab (İsa) değil, ben söylüyorum." (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12"

Şimdi yukarda adı geçenlerin ki bunların çoğu peygamber bile değildir, sözlerine Tanrı Sözü denirse İslam Peygamberi'nin sözlerine de dinsel gelenek nedeniyle Tanrı Sözü denmiştir. Bu gerçeği de Kuran'dan öğreniyoruz: "Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir." (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı çevirisi).

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir: "Kuran, Peygamber Muhammed'in sözleridir; ama, Tanrı sözü demeyen kâfir" olur." (Varıdat) Anlamı: Kuran 'daki sözler Tanrısaldır ve yücedir…

Tanrı: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, sanal olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa yasaları ve toplum yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygu vasıtasıyla insanın içine doğar. Buna; Ruhül Kudüs=Cebrail=Vahiy…denir.)

Tanrı; zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyu, vicdanı ve öngörüsü olarak vardır. Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluğunu idrak eden ve ve kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur. Yanı "diri"ler için söz konusudur. Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bunların hepsi simgesel anlatımlardır.

Tanrı Sözü: Tanrı sözleri ise nefsine hakim olan ve kendini yetiştirmiş bilge kişilerin insanlığa yol gösteren sözleridir. Kim söylerse söylesen insnı iyi olanı yapmaya yönelten sözlere Tanrı Sözü (Tanrı Kelamı) denir.

11.10.2007 tarihinde Mustafa Kemaloglu < entropy30@gmail. com > yazmış:

O'NU KULLUKTA ARAYAN BULAMAZ. "Şeyhin sözü: O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir." (TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)

ALLAH'A YAKLAŞMAK: Tanrı'ya yaklaşın; O da size yaklaşacaktır. (İncil. Yakup'un Mek. 4/7)

TANRI'YA KAVUŞMAK (VUSLAT): İnsanın en doğruya, en güzel sıfatlara, en iyiye, bilgeliğe ulaşarak erdem sahibi kusursuz bir insan olmaya çalışmasıdır ki buna vuslat (Tanrı'ya kavuşmak) denir.

Tanrı: "Tanrı; Ölü"Tanrı; Ölülerin değil yaşayanların (dirilerin: Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanların...) Tanrısıdır." (İncil. Matta., 22/32. Markos.12/27). Luka. 20/38)

Bütün genel doğrular, olumlu kavramlar, üstün değerler, yüce düşünceler dünyaca doğru kabul edilmiş tutum ve davranışlar, ahlak kuralları (etik), akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana dayanan işlemler ve uygulamalar Tanrı kavramı ile ifade edilir.

"Allah; Ölülerin değil yaşayanların (dirilerin: Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanların...) Allah'dır.." (İncil. Matta., 22/32. Markos.12/27). Luka. 20/38)

ALLAH'IN OĞLU:

Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar, Allah'ın oğlu çağrılacaklar. İncil: Mat. 5/9.

Fakat on kabul edenlerin hepsine, onun ismine iman iman edenlere, Allah'ın evlatları olma yetkisini verdi. Yuhanna, 1/12

Tanrı: Bütün genel doğrular, olumlu kavramlar, üstün değerler, yüce düşünceler dünyaca doğru kabul edilmiş tutum ve davranışlar, ahlak kuralları (etik), akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana dayanan işlemler ve uygulamalar Tanrı

kavramı ile ifade edilir.

Allah:

“Tanrı, madde olarak yoktur, mânâ olarak vardır., Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır. Somut olarak oktur, soyut olarak vardır. Kişi (zat) olarak yoktur, nitelik (sıfat) olarak vardır. (Esmaül hüsna dedikleri...)”

Çevremize bakmışız. Akıl yürütmüşüz. Bu dünyayı bir yaratan var demişiz. Adını Tanrı koymuşuz. Görüldüğü gibi Tanrı diyen biz insanlarız.

Yarattığımız bu sanal Tanrı’ya da; önce iyilikle, iyilikle olmayınca sonra zorla herkesin inanmasını istemişiz. Oysa Tanrı içimizde olup her zaman tecelli etmeye hazırdır.

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı’nın ardına düşmeyelim. Tanrı ile aramıza girenlere değil; O’na kulak verelim ve O’nun niteliklerini gösterelim. Akıl, sağduyu,vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi değerleri yüceltelim. Çünkü Tanrı; olumlu kavramların tümünü kapsar. Özetle: Doğru olandır, güzel olandır, iyi olandır. Yüce değerlerdir. Tanrı; bizi, bir işin doğrusunu yapmaya yönelten duygularımızdır.

12. KURBAN GELENEĞİ…

Masala (efsaneye) göre, İbrahim’in hangi oğlu kurban olacaktı?

İbrahim’in güzel eşi Sara’dan çocuğu olmuyordu. Sara ne yapsın? Cariyesi Hacer ile kocasını evlendirmiş, bu birleşmeden İsmail doğmuş. İbrahim, 100 yaşında iken bu kez de Sara’dan bir oğlu olmasın mı!.. Bu çocuğa Ishak adı verilmiş.

Tanrı, İbrahim’in inancını sınamak istiyormuş, oğlunu kurban etmesini buyurmuş.. (Her şeyi bilen Tanrı peygamberini dener mi?)

Hangi oğlunu?

Yahudilere göre Ishak’ı, Müslümanlara göre İsmail’i kurban etmek istemiş…

İbrahim Peygamber bıçağı çocuğun boğazına dayadığı an, gökten bir koç inmiş, Ishak ya da İsmail kurtulmuş..

Oğlunu boğazlamayı düşünmek; ne kötü bir örnek…

Kurban Bayramı bu söylenceye mi dayanıyor?

Ne var ki, iş bununla da kalmamış. Müslümanlar, İsmail'in soyundan geldiklerine inanırlar, Yahudiler de Ishak'ın soyundan geldiklerini ileri sürerler, bu "baba bir, ana ayrı" iki erkek kardeşin soyları arasında kavga ve kızılca kıyamet hiç eksilmez!..

İslam'da Kurban Bayramı, Hicret'in ikinci yılında, yani İsa'dan sonra 623 yılında başlıyor.

Neden?

İnanç dünyasında neden sorulmaz. Kurban, ilkel toplumlardan beri var. Belayı defetmek, tanrıların öfkesinden kurtulmak için insanoğlu tarih boyunca kimi zaman hayvanları, kimi zaman çocukları, kadınları, erkekleri kurban etmiş..

623'te Medine'de ortaya çıkan kurban kesme olayında ise, bir avuçluk toplumda, ne belediye var, ne mezbaha.. Çöl toplumu bu.. Köy ya da kasabada kesilen kurbanın kanını toprak emiyor, çölde kumdan bol ne var?

623'ten bu yana 1375 yıl geçti.. İstanbul'un nüfusu 10 milyonu geçti, Ankara, İzmir, Bursa, Adana derken kentleşen Türkiye'de şehirler betonlaştı, caddelere asfalt döşendi, kum ve toprak görülmüyor birçok şehir merkezinde.. Belediye ve mezbahalar var kentlerde.

1998 yılında, ülkeyi açık mezbahaya çevirerek bayram mı kutlanır?

Muhammed, gözlerini açıp Anadolu'daki Müslümanları seyretse: "Hey cahiller, ben kurban kesimini 1375 yıl önceki koşullara göre düzenlemiştim. O zaman ne Mekke'de ne de Medine'de apartman vardı.. Ne belediye ne de mezbaha vardı.. Et kesimi zaten evlerde yapılıyordu. Bugün sağ olsaydım, bayramın kurallarını başka türlü düzenlemez miydim!.." dese, Muhammed'e ne yanıt verilebilir?

"Allah'ın resulü olduğunu iddia eden Muhammed efendi.. Müslümanlar cahil olmasaydı, 21. Yüzyılın eşiğinde Hıristiyanlardan bu kadar geri kalırlar mıydı?" derdik.. Malum, ekonomide, bilim ve teknikte, sosyal yaşamda, politikada, askeri konularda İslam ülkeleri, gayrimüslim ülkelerden geride bulunuyor..

Herkesin kentteki evi önünde koyun, koç, manda, deve boğazlamak özgürlüğü, insan haklarından mıdır?

13. HADİSLER'DEN…

Müzik:

Hafife Alınan Haramlar adlı kitaptan konuyla ilgili bir değerlendirmeyi aynen aktarıyorum:

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"İnsanlardan bir kısmı Allah'ın yolundan sapmak için boş sözleri satın alırlar."

İbn-i Mes'ûd yemin ederek boş sözlerden kastın "çalgı ve sözlü müzik olduğunu söylemiştir. (İbn-i Kesir'in tefsiri :6/333 .)

"Ümmetimden öyle kavimler çıkacak ki bunlar zinâyı, ipeği, içkiyi ve çalgıyı helallaştıracaklardır." (Buhârî rivâyet etmiştir.Feth'e bkz: 10/51)

"Bu ümmetin fertleri içki içtikleri, oynaşlar edindikleri, çalgı aletleri kullandıkları zaman başlarına öyle azaplar gelecektir ki ; yere batacaklar, başlarına üstlerinden azaplar yağacak ve şekilleri değiştirilicek (başka sûretlere gireceklerdir.)" (Silsiletü's-Sahiha'ya bak. No:2203 . Eserin müellifi bu hadisi, ibn-i Ebi'd-Dünya'nın "El-Melahî" adlı eserinde zikrettiğini söylemiştir. Bu hadis aynı zamanda Tirmizî'de de rivâyet edilmiştir.No:2212)

14. MUHAMMED'İN KURAN'I HAZIRLAMASINDA YARDIMCI OLAN ETKENLER…

(Bu yazı, Arif Tekin'in Kuran'ın Kökeni adlı eserinden alınmıştır.)

Muhammed'in Bilgi-Kültür Seviyesi ve Aile Yapısı

Muhammed, Mekke Site Devleti'nin emirliğini yürüten bir ailenin çocuğuydu.

Babası Abdullah ölmüş, dedesi Abdulmuttalib onu himayesine almıştı.

Abdulmuttalib, aynı zamanda Mekke'nin yönetiminden sorumluydu. Onun ölümünden sonra da Muhammed'in

amcası Ebu Talip, hem bu yönetim görevini, hem de Muhammed'in velayetini üstlenmişti.

Muhammed'in yönetici bir ailenin çocuğu olması, kendisinin çevredeki insanlardan daha ileri bir kültür düzeyine sahip olması konusunda çok önemli bir avantajdı.

Kaldı ki Araplar, çocukları iyi Arapça öğrensinler diye onları Arapça'nın iyi konuşulduğu bölgelerdeki süt annelerine verirlerdi. Bu, öteden beri süregelen bir gelenekti.

Mekke'de konuşulan Arapça'nın pek o kadar gelişmiş olmaması, çocukların, öz Arapça konuşulan bir bölgeye gönderilmesine başlıca sebep teşkil ediyordu.

Çocukların bu bölgelerdeki süt annelerine verilmesinin bir diğer nedeni de, onların iyi bir şekilde Arapça'yı kavrayıp, yapılan şiir müsabakalarında şiir okuyabilecek birer aşamaya gelmelerinin sağlanmasıydı.

Muhammed'in ileri gelen bir ailenin çocuğu olması, ona bu imkanı sağladı ve Muhammed, dilin öğrenilebileceği en iyi yaş olan olan 0-6 yaşları arasında Mekke civarındaki Sadoğulları'nda kalmıştır.

O'nun öz Arapça öğrenmek üzere sütannesine verildiği ve bunun sonucunda da çok güzel Arapça öğrendiği kendisi tarafından şu şekilde dile getirilmiştir:

"İçinizde benim gibi Arapça bilen yoktur. Zira hem Kureyş kabilesinden olmam, hem de öz Arapça'yı konuşan Sadoğulları yanında kalmam, bana bu imkanı sağladı." (İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/53; Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan Tercemesi, 15/349; Halebi, İnsanü'l Uyun, 1/89; Hüseyin Akgül, Hz.Muhammed, s.14, Diyanet Yayını; Diyarbekiri, Tarih-i Hamis, 1/223; Zekeriya Kitapçı, Yeni İslam tarihi ve Türkler, s.136-137; İbn-i Hişam, Siret-i Nebi, s.167-168.)

Muhammed'in toplumsal olaylarda duyarlı olmasına olumlu etki yapan fakirlik faktörü

Gerçek şudur ki, Muhammed, kendi çağının çok önemli bir devlet adamıdır. Onun çok zeki bir insan olduğu konusunda şüphe yoktur. Muhammed'in yönetici bir aileden gelip yetim kalması sonucu, ekonomik şartların onun aleyhine oluşması, onu arayışlara sevk etmeye vesile olmuştur.

Hatta zaman içinde onun ekonomik durumu o kadar

kötüleşmiştir ki; Mekke halkına çobanlık yapacak kadar yoksullaşmıştır.

Ekonomik olarak büyük sıkıntılar içine girdiği için, amcası Ebu Talip'ten kızı Ümmü Hani'yi istediği halde, amcası kendisine vermemiş ve aynen şöyle demiştir: **"Herkes ancak kendi dengiyle evlenir. Senin durumun belli, ben nasıl sana kızımı vereyim?"**

Çok zeki olan Muhamed'in bu dezavantajlar içerisinde yaşaması, onun duyarlı bir birey olmasına önemli derecede etki yapmıştır. Zaten tarih boyunca sosyal olaylarda genelde yoksullar devrim yapmışlardır. Bu olayın da Kuran'ın oluşturulmasında Muhammed'i harekete geçiren önemli bir etken olduğu düşünülebilir. **(Çobanlık yaptığına dair kaynakça: Buhari, İcare, 2. bap; İbnü'l Cevzi, Sıfat-ı Safve, 1/35; İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/59; Hindi, Kenzü'l Ummal, No: 37763; heysem,, Mecmeu'z-Zevaid, 9/221; Askalani, el-İsabe..., No: 12285; Muhammed Sait Mubeyyıd, Mevsuatu Hayati-s-Sahabiyat, 611; İbn-i Habib, Muhabber, 98).**

Muhammed okur-yazar mıydı? Kuran'ın ilk ayetiyle Muhammed'in okur-yazar olmadığı iddiası arasındaki çelişki:

Kuran'ın ilk cümlesi "Oku!"dur. Kuran, İslamiyet'in kutsal kitabı olduğuna göre, kendisini Allah elçisi olarak tanıtan Muhammed'in 63 yaşına kadar okur-yazar olmaması nasıl açıklanabilir? Bu durumda karşımıza şöyle bir olumsuz tablo çıkmaktadır: (Bu mantık, Kuran'ın gerçekten kutsal bir kitap ve Muhammed'in de gerçekten Allah'ın -varsa eğer- peygamberi olduğu varsayımı ile mümkündür):

Birinci durum, Allah'ın Muhammed'e gönderdiği ilk ayet "Oku!" olmasına rağmen, Muhammed bu emri dikkate almamış, okuma-yazma öğrenmek için bir gayrete girmemiş demektir. Ya da, Allah, okumanın önemini bu denli bir hassasiyetle vurgulamış olmasına rağmen, Muhammed'e okuma-yazmayı becerecek akli yeteneği vermemiştir.

Oysa, kutsal bir kitabını insanlara duyurmak için seçilmiş olan birisi için bunlar geçerli olamaz. Çünkü, her iki durumun da geçerli olması halinde bir iç tutarsızlık ortaya çıkar. Birinci durumun, yani Muhammed'in Allah'ın emrini dikkate

almamış olmasının kabulü halinde, Muhammed, Allah'ın emrine itaatsizlik göstermiş demektir. Bu da hemen işin başında iken, peygamberlik sıfatını kaybetmesi anlamına gelir. Zira, İslam inancına göre, bir insanın peygamber olabilmesi için zorunlu beş temel koşuldan birisi olan "sadakat" sıfatına sahip olması gerekir. Bir başka deyişle, bir peygamberin "Tanrı'sına sadık ve onun emirlerini harfiyen yerine getirmesi" beklenir. Bu asgari bir koşuldur. Bundan ayrı olarak, diğer ikinci koşul olan "emanet" de yerine getirilmemiş sayılır. Allah'tan "Oku!" emrini alan kişi, bu emri yerine getirmeyerek güven vermemiş olur. Bu her şeyden önce, Kuran'a karşı suç olsa gerekir. Zira, peygamberliğin bir diğer koşulu da, "ismet"tir. Yani, masum-suçsuz olmak demektir.

Muhammed, ömrünün sonuna kadar peygamberlik sıfatını taşıyacağına göre, tüm bu koşullara ömrünün sonuna kadar sahip olması gerekiyordu. Hal böyle olunca, önermemizi, "Muhammed, Allah'a sadık, bağlı ve onun emirlerini kusursuz bir şekilde yerine getiren aynı zamanda güven verici birisidir" şeklinde formüle ettiğimiz durumda da, onun neden okur-yazar olmadığını açıklamakta çaresiz kalırız.

Burada elimizde tek bir yol kalıyor. O da, ilk çözümlemede ele aldığımız ikinci olasılık. Yani, Muhammed'in okur-yazar olamayacak kadar zeki ve becerikli olmadığı. Oysa, bu durumda da bunu düşünmek mümkün değildir. Öncelikle, peygamber olmanın diğer bir koşulu olan "fetanet" karşımıza çıkar. Fetanet, akıllı ve zeki olmak demektir. Şu halde, Muhammed, akıllı ve zeki olmalı idi.

Buna ilave olarak, İslam inancına göre madem ki Allah herkese dilediği ölçüde zeka ve beceri verme kudretine sahiptir, yine madem ki Muhammed Allah'ın en sevgili kuludur, o halde Allah, belki de ilk olarak Muhammed'e okuma-yazma konusunda gerekli yetenekleri vermiş olmalıydı. Bu durumda, Muhammed'in sorunu daha da büyüyecek, öyle ki; Muhammed, sadece "Oku!" emrini yerine getirmeyen bir kişi olarak değil, peygamberlik görevinin gerektirdiği beş zorunlu koşuldan dördünü ihlal edip, sadece "tebliğ" koşulunu yerine getiren bir peygamber olarak karşımıza çıkmış olacak. Bu

durumda da, Allah'ın emirlerini insanlığa aktaran/duyuran, ancak kendisi o emirleri yerine getirmeyen bir peygamber durumuna düşer.

Ayrıca, Muhammed'in ashabından olan Zeyd bin sabit, 15-20 gün gibi çok kısa bir süre içinde İbraniceyi öğreniyor ise, Muhammed'in okuma-yazma bilmediğini ve öğrenemediğini gerçekçi bulmak çok güçtür. (Zeyd'in 15-20 günde Muhammed'in emriyle yazı öğrendiğine ilişkin kaynakça: İbni Esir, el-kamil, 2/176, "Üsd", No:1824; Ebu davud, İlim, 1; Tirmizi, İstizan, 22, No:2716; Buhari, Ahkam, 40).

Netice olarak, şu sonuca varıyoruz: Muhammed, kendi zamanının duyarlı insanların en önemlisi ve gerçekten de kendisi en iti yetiştirmişlerden birisidir. "Okur-yazar olmaması" iddiası ise, bu kendi düşüncelerini topluma kabul ettirebilmek için uydurulmuş bir taktitktir. Böylece, "Kur'an, Allah'ın, Muhammed aracılığıyla insanlığa gönderdiği bir kutsal kitap değildir. Kuran, Muhammed'in ve arkadaşlarının hazırlamış olduğu bir beşeri eserdir."

Bütün bu bilgiler değerlendirildiğinde, Muhammed'in okur-yazar olmadığı iddiası pek gerçekçi olmuyor. Ancak; varsayalım ki, Muhammed okur-yazar değildi; bu durumda da yine birşey değişmez. Zira onun "vahiy katipleri" denilen ve aynı zamanda Muhammed'in çoğu kez kendileriyle iştişare yaptığı bir kurmay kadrosu vardı. Dört halife de bu kadronun içinde yer alıyordu. Bu durumda, Muhammed'in yazdırdığı ayetlerin bazılarının, bu seçkin kadro tarafından şekillenmiş olması mümkündür. Enes bin Malik'in şu anlatımına bakınız:

"Vahiy katiplerinden birisi, Muhammed'i sınamak için hep kendisine yazdırılmak istenenenin tersini Kuran'a yazıyordu. Özellikle bu ters ayetleri, Bakara ve Al-i Imran surelerine yazıyordu. Adam, Muhammed'in bu yanlışları farketmediğini görünce, onun peygamberliğine inanmıyor ve sonuçta Islamiyet'ten vazgeçip, Hristiyanlığa geçiyor. Doğal olarak da bu olayın propagandasını yapmaya başlıyor. Birgün adam vefat ediyor. Mezara gömülünce, onun cenazesi ertesi gün mezarın dışında bulunuyor. Bunun gerekçesi de, Muhammed'e karşı geldiği ve Kuran'a da yanlışlar yazıp propaganda yaptığı için,, Allah'ın onu cezalandırması olarak

öne sürülüyor. Bu durumda, adamın akrabası ile Muhammed ve taraftarları arasında sert tartışmalar yaşanıyor: Akrabası, 'Cenazemizii siz çıkarmışsınız' diyor, Muhammed ve müslümanlar da 'Hayır, biz öyle birşey yapmadık, adamınız işlediği günahtan dolayı Allah tarafından mezardan atılmıştır' diyorlar. Bir daha gömülür ve ertsi günün sabahı onun cenazesi bir hada mezarın dışında bulunur. Tekrar tartışma, tekrar gömülme derken, üçüncü gün bir hada cenaze dışarıda bulunur. En son, orta yerde kalır." (Bu efsanenin anlatıldığı kaynaklardan bazıları: Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No: 1477-9/309; Buhari-Müslim hadisleri, el-Lü'lüü ve'l mercan, No: 1772; Buhari, menakıb, 25; Müslim; Sıfat-ı Munafıkin, Bo: 2781; İbn-i Seyyid-in Nas, Uyun-ül Eser, "Katipler" bölümü, 2/316; Ebu davut Sicistani, Kitabü'l Mesahif, s.3; Ahmet bin Hanbel, Müsned, 3/121).

Bu olay, Kuran'dan sonra İslamın ikinci anayasaı olan ve aynı zamanda Diyanet tarafından tercüme edilen Tecrid-i sarih'te sanki bir mucize olarak değerlendirilmiştir. Şunu da belirtmek gerekir ki, kabrin cenazeyi dışarı atması hep geceleyin oluyordu. İlmi verilere ve aklı selime ters düşen bu masaldan ibret almak gerekiyor!.

Muhammed okur-yazar olmasa bile bu Kuran'ı hazırlayamayacağını göstermez, diyoruz. Ve bir iki örnek veriyoruz: Bilindiği gibi Aşık Veysel de okur-yazar değildi ve küçük yaşta da görme kabiliyetini kaybetmişti. Ancak, onun hazırladığı şiirler ve besteleri o kadar güzeldir ki, herkes tarafından tanınan bir ozan olmuştur. Yine, zamanımızın ses sanatçılarından İbrahim Tatlıses de okur-yazar değildi. Ama, ezberleyerek okuduğu, yorumladığı türkü ve şarkılar ile zamanımızın en ünlü sanatçılarından birisi durumundadır. Şimdi, okur-yazar olmamalarına rağmen insanlara hitap etmekte bu kadar kabiliyetli olan bu insanları, peygamber mi ilan etmek gerekiyor?

Şu halde, acaba Kuran'ın Ankebut Suresi'nin 48,ayetiyle benzerlerinde yer alan "Ey Muhammed, sen okur-yazar değildin" sözünden ne amaçlanmış olabilir? Evet, olay aslında bir taktiktir. Bu taktik ile "Okur-yazar bile olmayan birisi, nasıl olur da böyle bir kitabı ortaya çıkarabilir? Elbette çıkaramaz. Arkasında ilahi bir güç bulunmayan bir ümmi

böyle bir kitap hazırlayamaz. O halde, Muhammed'in arkasında ilahi bir güç yani Allah vardır, Kuran, Allah'tan inmiş semavi bir kitaptır" denmek istenmiştir.

Muhammed'in arkadaşlık kurduğu insanların bilgi seviyesi

Muhammed, henüz kendisini peygamber ilan etmeden, Mekke'nin tahsil görmüş en bilgili insanlarıyla oturup kalkardı. Peygamber olduktan sonra, muhalifler ona karşı, "Hayır, bu bilgileri daha önce kendileriyle irtibat olduğu şahıslardan almıştır, bu işin Allah'la ilgisi yoktur" gibi eleştirilerde bulunmaya başlayınca, Nahl Suresi'nin 103. ayeti ortaya çıkıyor.

Ayet şöyle: Nahl: 16/103. " And olsun ki: "Ona elbette bir insan ogretiyor" dediklerini biliyoruz. Kast ettikleri kimsenin dili yabancidir, Kuran ise fasih Arabcadir. "

Şimdi bu ayetle ilgili olarak çeşitli müfessirlerin yorumlarına bakalım:

1. Ubeydullah bin Müslüm anlatıyor:

"Mekke'de çok bilgili iki Hristiyan köle vardı. Bunlar aslen Iraklı idiler. Adları Yesar ile Hayr idi. Bunların birçok kitapları vardı. Fırsat buldukça bu kitapları okurlardı. Muhammed de çoğu kez onlara uğrar, kendilerini dinlerdi. Günün birinde, peygamberlik iddiası ile ortaya çıkınca, muhalif olanlar, "Hayır, Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de adı geçen kölelerden almıştır. Allah'ı ise işini sağlama almak için kullanıyor" demeye başladılar. Bu yüzden, nahl Suresi'nin 103.ayeti cevap olarak indi."

2. Carullah Zamahşeri'nin "el-Keşşaf...." adlı tefsirinde ve Muhammed bin Cerir Taberi'nin ünlü Camiu'l Beyan adlı tefsirinde Nahl Suresi'nin 103.ayeti için şöyle deniyor:

"Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen Cebr-i Rumi veya Aiş ya da Yaiş adında bir demirci vardı. Kimileri de adı Yesar-i Rumi idi diyorlar. Ayrıca onun yanında bir kardeşi de vardı, Muhammed sık sık bunlara gidip kendilerinden bilgi alırdı. Muhammed, peygamberlikle görevlendirilince, ona muhaklif olanlar, "Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de, adı geçen demirci köleden almış" demeye başladılar. Bunun üzerine Nahl Suresi'nin 103.ayeti indi.

3. İmam Suyuti, Lübabü'n-Nükul adlı eserinde, Nahl

Suresi'nin 103.ayeti için şöyle diyor:

"Mekke'de Bel'am adında birisi vardı. Muhammed, sık sık ona gider, kendisinden bilgi alırdı. Kimileri de, o dönemde Mekke'de Yesar ve Cebr adlarında iki yabancının bulunduğunu, bunların çok kitapları olduğunu ve Muhammed'in genellikle onlara uğrayıp kendilerinden yararlandığını kaydediyorlar. Daha sonra, Muhammed peygamberlikle görevlendirilince, muhalifler, "Hayır, yalan konuşuyor. Bu bilgileri Allah'tan değil; adı geçen kişi veya kişilerden alıyor" demeye başladılar. Bu ağır itham üzerine Nahl Suresi 103.ayeti indi."

4. Kadı Beydavi, Envarü't Tenzil adlı tefisirinde şöyle diyor:

"Mekke'de Amr bin Hadremi'nin bir kölesi vardı. Adı Cebr-i Rumi idi. Kimileri, bununla birlikte Yaser adında bir kölenin daha olduğunu söylüyorlar. Kimileri de bu şahsın, Huveytıb'ın kölesi Aiş olduğunu belirtiyorlar. Muhammed, peygamberlik iddiasında bulununca, muhalif gruplar, "Muhammed, Kuran bilgilerini bu kölelerden alıyor, Allah'ı ise toplumu etkilemek için kullanıyor" şeklinde eleştiriler yöneltmeye başladılar. Bunun üzerine, Nahl Sures'nin 103. ayeti indi."

5. Nesefi, "Medark ..." adlı tefsirinde şöyle diyor:

"Huveytıb'ın Aiş ya da Yaiş adında bir kölesi vardı. Bazıları da bunun isminin Cebr-i Rum-i olup Amr bin Hademi'nin kölesi olduğunu ileri sürmüşler. Bu köleler, Tevrat ve İncil'i çok iyi bilirlerdi. Muhammed, daima onlara uğrar ve kendilerinden bilgi edinirdi. Peygamberlik davası ortaya çıkınca, inanmayanlar dedikodu yapmaya başladılar ve Kuran'ın dayanağının Allah değil de bu şahıslar olduğunu, Muhammed'in aktardıklarının ise, sadece adı geçen kişilerden öğrendiği bilgiler olduğunu söylemeye başladılar. Bu yüzden ilgili ayet indi."

6. Fahrettin-i er-Razi, Tefsiri Kebir adlı yapıtında şöyle diyor:

"Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen ve bolca da kitapları olan bir köle vardı. Onun adı çok ihtilaflıdır. Kimisi Yeiş, kimisi Addas, kimisi Cebr, kimisi Cebra, kimisi Bel'am diyor. Muhammed, sık sık uğrar, ondan bilgi alırdı. Kuran

olayı ortaya çıkınca, inanmayanlar zaman içinde 'Bu işin arka planında Allah değil de, adı geçen kişiler vardır' demeye başladılar. Kimileri de, 'Aslında Kuran'ı, çok açıkgöz olan Hatice Muhammed'e öğretiyor; fakat kendisi kadın olduğu için öne çıkamıyor, bu nedenle Muhammed'i öne çıkarıyor, yani Kuran'ın baş aktörü Hatice'dir' diyorlardı. İşte, bütün bu itirazlara cevap mahiyetinde adı geçen ayet inmiştir.

7. Bazı kaynaklar da, "Nahl Suresi'nin 103.ayetinde kendisinden söz edilen ve Muhammed'i etkileyen kişinin aslında Selman-ı Farisi olduğunu, ayetin de u iddiaları reddetmek için indiğini" yazıyorlar.

Acaba, iddia edildiği gibi, Selman-ı Farisi olsun, diğerleri olsun- gerçekten adı geçen şahıslarda Kuran'ı ortaya çıkrabilecek bilgi birikimi var mıydı, yoksa bu görüş muhalefet tarafından ortaya atılan bir iftira mıydı? Selman-ı Farisi hakkında bildiklerimiz şunlar:

Selman-ı farisi, aslen Iranlı idi. Başta Zerdüştilik olmak üzere, bütün dinler konusunda fevkalade kendisini yetiştirmiş bir insandı. Kendisi aynı zamanda, hem çok zengin bir ailenin çocuğuydu, hem de onun ailesi Iran'da Zerüştilik'te zirveye ulaşmış bir aileydi, din işlerine bakardı. Ticaret için Şam tarafına gelmiş, dinler konusunda araştırma yapmak amacıyla da bir daha memleketine dönmemişti. Yıllarca birçok papazdan İncil hakkında ders almış, daha sonra Irak'a geçmişti. Bu süreç içerisinde en az on Hristiyan ve Yahudi din alimleri yanında kalıp, onlardan ders alarak kendisini "din"ler konusunda son derece iyi yetiştirmişti. Daha sonra Muhammed ile buluşup ilişkilerini derinleştirerek nihayet Islamiyet'e geçmişti. Öylesine akıllı bir insandı ki, Hicri 5.yılında Müslümanlar ile Mekke müşrikleri arasında Medine'de meydana gelen Hendek savaşı'nda "Medine'nin etrafına hendek kazıp savunma yapalım" fikrini ortaya atarak, müslümanların savaşı kazanmalarını sağlamıştı. Hz. Ali, onun hakkında "Selman tüm ilimlerde uzman bir kişiydi, onun ilmi bitmeyen bir denizdi" demiştir. Selman'ın arkadaşları da kendisi için, "Selman lokman hekim gibiydi" diyorlardı. Ebu Hüreyre, "Selman, hem Kuran'da hem de İncil'de uzman bir insandı" demiş. Selman-ı Farisi, başarılarından dolayı, Medayın'a vali olarak tayin edilmişti.

İmam Zehebi, onun hakkında, “Selman’ın kavradığı bilgiler için en az ikiyüzelli yıllık bir zamana ihtiyaç vardır, halbuki Selman 70-80 yıl yaşamıştır” diyor. Muhammed de onun hakkında, “Selman-ı Farisi, bizim ailenin ferdidir. Selman, eğer ilim Süreyya yıldızında olsa gidip oradan alır” demiştir. (Selman ile ilgili bilgiler için birkaç eser: Belazuri, Ensabü’l Eşraf, 2/128; Askalani, el-İsabe, No: 3359 ve Tehzib-i Tehzib, 4/139; İbnü’l Cevzi, Sıfat-ı safve, 1/270; İbn-i Esir, Üsd... No:2149; İbn-i Seyyidi’n Nas, Uyunü’l Eser, 1/17; İbn-i Abdi’l ber, İstiab..., No: 1014).

Özetlenecek olursa;

1. Muhammed’in arkadaşlık kurduğu insanların yahudilik, Hristiyanlık ve Zerdüştilik hakkında geniş bilgi sahibi olmaları, ister istemez, Muhammed’e bu insanlardan öğrendiklerini yorumlayarak Kuran’ı hazırladığını akla getiriyor. Ayrıca, Muhammedin de Yahudilik ve Hristiyanlık’ın doğduğu coğrafi bölgede doğması, Tevrat-İncil-Zerdüştilik kültürünün hakim olduğu bir çevrede yaşaması ve Kuran’da bu inançlardan alıntuılar bulunması Kuran’ın Muhammed tarafından hazırlandığını gösteriyor.

2. Muhammed’in iki kez Şam tarafına gidip rahip Bahira ve rahip Nastura ile ayrı ayrı uzun görüşmeler yapmış olması da Kuran’ın Allah’tan değil de edinilen bilgiler,ile insan tarafından hazırlandığı tezini güçlendirir.

3. Muhammed’in üst düzeyde yönetci olan bir ailenin çocuğu olmasının, kendisinin kültürlü bir insan olarak yetişmesine imkan veriyor. Kültürlü bir insan da Kuran gibi bir kitabı hazırlayabilir.

4. Çok zeki bir insan olan Muhammed’in bir ara içine düştüğü ekonomik darlık nedeniyle çobanlığa başlaması, ve bu nedenle amcası Ebu talib’in kızını Muhammed’e vermemesi, Muhammed’in mevcut düzene karşı çıkmaya teşvik etmiş olması kuvvetle muhtemeldir.

5. Muhammed’in, öz Arapça öğrenmesi içim süt annesine verilmesi ve sonuçta Muhammed’in çok mükemmel bir şekilde Arapça öğrenmesi, onu dil bilgisi ve edbiyat alanında yetkin birisi durumuna getirmiştir. Kuran’daki dilbilgisi kurallarına titizlikle uyulması, bunun bir sonucudur. Kuran, ancak ve ancak Muhammed’in ortaya çıkardığı beşeri bir

eserdir.

6. Muhammed'in henüz 20'li yaşlarda iken, "Hilfü'l Fudul" gibi insan hakları teşkilatlarına girmesi ve bu tür toplumsal çalışmaların kendisine yetkinlik kazandırması, 40 yaşına geldiğinde peygamberlik iddiası için kendisibne yeterli güç ve ilhamı vermiştir.

15. MUHAMMED'İN RAHİP BAHİRA ve NASTURA İLE GÖRÜŞMESİ

Şu da bilinmelidir ki, Muhammed iki kez Şam tarafına gidip orada Rahip Batira ve Rahip Nastura ile ayrı tarihlerde görüşmüştür Bu görüşmeler esnasında çok önemli sohbetlerde bulunulduğu tarihi kaynaklarda mevcuttur (İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/62; Kastalani, el-Mevahib, 1/101).

Gerçek bu iken, Muhammed'in yeni bir oluşum için onlardan da yararlandığı söylenebilir. Hatta bu görüşmenin, Muhammed üzerinde yaptığı etkiyle ilgili özel kitaplar bile yazılmıştır. Mesela, 1988 yılında Paris'te yayınlanan Kuran'ın Yazarı Hıristiyan Keşiş Bahira Efsanesi adlı yapıt, bu konuda örnek olarak gösterilebilir. Bu yapıtta, "Muhammed, bilgisinin Tanrı'dan değil; Keşiş Bahira'dan almıştır deniyor. Kaldı ki, Muhammed'in ticaret amacıyla 12 ve 25 yaşlarında iken bir-iki kez Şam tarafına gittiği ve adı geçen papazlarla dini konularda sohbet ettiği bilinen bir gerçektir.

16. KURAN'IN TEVRAT ve İNCİL İLE İLİŞKİSİ

Muhamed zamanında hem Matta, Markos, Luka, Yuhanna İncilleri; hem de şu anda var olan Tevrat mevcuttu, bunlar yeni bir oluşum için kaynak olarak vardı. Zaten, Kuran'da var olan sosyal içerikli temaların hemen hemen hepsi, Tevrat'ta da vardır. Elimizde var olan Tevrat kitabı, MÖ 6.asırda "Azra" adında bir kahin tarafından yazılıp bugünkü durumunu almıştı. Yani, Muhammed'den 10 asır önce Tevrat yazılı hale getirilmiş ve bugüne kadar korunan bir belge olarak devam edegelmiştir. Aynı zamanda, bugün var olan dört İncil de MS 325 yılında bin kişilik ruhani bir meclis tarafından son şeklini almıştı. Böylece, bu kitaplar da,

o günkü toplumun ve dolayısıyla Muhammed'in kullanımına hazır durumdaydı. Özellikle Tevrat'ın Kuran'ın oluşturulması üzerindeki etkisinin oldukça büyük olduğu gözlenmektedir. Bu konuda somut birkaç örnek vermek gerekirse, Ebu Hüreyre şöyle demektedir:

"Ehl-i Kitap (Yahudiler), Tevrat'ı İbranice olarak okur, bize de Arapça olarak açıklamasını yaparlardı. Buna karşı Muhammed bize, 'Siz onları ne doğrulayın, ne de yalanlayın' diyordu." (Tecrid-i sarih, Diyanet tercemesi, No: 1679).

Bir diğer örneği de Halife Ömer'den dinleyelim:

"Ehl-i Kitap kendi aralarında Tevrat okurken, ben de onları dinlerdim. Gerçekten Kuran ile Tevrat arasında herhangi bir fark görmezdim" (Vahidi, Eshab-ı Nüzul, bakara Suresi, 98.ayet)

Gerek bu ifadeler, gerekse Kuran ile Tevrat'ın birlikte incelenmesi halinde ortaya çıkacak olan tıpatıp ortak noktalar-benzerlikler gösteriyor ki; gerçekten Kuran'ın oluşturulması sırasında Tevrat kültürü fevkalede ekili olmuştur.

Söz, Tevrat ile Kuran arasındaki benzerliklerden açılmışken, bu benzerlikleri, bazı somut örneklerle açıklamakta yarar var. Örneğin;

1. Boy abdesti. İslamiyetten önce hem Arapların inançlarında, hem de Tevrat'ta (Yahudilik'te) mevcuttu. (İbn-i habib, Muhabber, s.319; Halebi, İnsanü'l Uyun, 1/425 ve Tevrat, "Levililer" Bölümü, 15/16-18).

2. Namaz da İslamiyet'ten önce vardı. Hatta, bugünkü gibi günde beş vakit kılınıyordu. İsimleri, Şaharit (sabah namazı), Musaf (öğle namazı), Minha (ikindi namazı), Neilat Şerarim (akşam üstü) ve Maarib (akşam namazı) olarak halk arasında kullanılıyordu. (Hayrullah örs, Musa Ve Yahudilik, s.399-405; Doç.Dr. Ali Osman Ateş, Asr-ı Saadette İslam; Şaban Kuzgun, Hz. İbrahim Ve Hanifilik, s.117; Epstein, Judaism, s.162.)

3. İslamiyet'ten önce cuma namazı var olup, "Arube" adıyla bilinirdi. Bunu, Muhammed'den önce Kab bin Lüey oluşturmuştu. Ayrıca, namazın daha önce var olduğu Kuran'ın birçok ayetinde de bulunuyor. (Al-i İmran suresi-39, İbrahim suresi-40, Meryem suresi-31 vb.)

Diğer taraftan, günlük namazların cemaatle kılınması geleneği, Muhammed'den önce Yahudilik'te uygulanıyordu. Ancak onlar, namazın kılındığı mabede cami değil, havra diyorlardı. Yahudilerde, cemaat kavram yerine "minyan" kullanılıyordu. Hatta, namazın cemaatle kılınmasına çok önem veriliyordu ve bir namazın cemaatle kılınabilmesi için 13 yaşını tamamlamış en az 10 erkeğin katılımı zorunluydu. (Hayrullah örs, Musa Ve Yahudilik, s.399-405; Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.226-227.)

İslamiyet'te varlığı en başta Kur'an ile (Nisa-43) sabit olan Teyemmüm (toprakla temizleme usulü), bile daha önceden gelen bir uygulamadır. Su olmadığında, cünup halinde Yahudiler bu yönteme başvuruyorlardı. (İslam Ansiklopedisi, Wensinck, M.E.B. Tercemesi, "Teyemmüm" madesi, 12/1-223).

4. Muhammed'den önceki dönemlerde Araplar tarafından kutlanan iki önemli bayram geleneği vardı. 21 Mart'ta Nevroz, 22 Eylül'de Mihriban bayramları kutlanıyordu. Muhammed döneminde, bu bayramlar müslümanlara yasaklanarak, bunların yerine Ramazan ve Kurban bayramları getirildi. Böylece, iklim değişikliklerini haber vermesi nedeniyle, tarımsal faaliyetler açısından da rasyonel bir yarar sağlayan Nevroz ve Mihriban bayramları, sadece dinsel içeriği olan bayramlar ile değiştirildi. Böylece, bayramların da Islamiyetin getirdiği yeni bir gelişim olduğundan söz edilemez.

5. İslami bir gelenek olduğu sanılan "yağmur duası" da daha önceden vardı. Bakara suresi'nin 60.ayetinde bu konuya değinilmiştir.

6. İslamiyette kadınların kulandığı başörtüsü, Yahudilik ve Hırıstiyan kültüründen gelen bir adettir. Hatta, Yahudilik öncesinden bile gelen bir adettir. Yahudi kadınların, özellikle bir ibadeti izlerken, başlarını mutlaka örtmesi gerekiyordu. Bu onlar için bir zorunluluktu. Kadınların başörtüsü takması, Hıristiyanlık'ta da önemliydi. (Abdurrakman Küçük Günay Tümer, Dinler Tarihi, s. 227; Örneğin; Pavlus'un 1. Korintoslulara mektupları, 11/3-8).

7. İslamiyet'te bazı önemli durumlarda var olan iki namazı birleştirme (Cem'u takdim, Cem'u tehir) gibi detayların geçmişi bile Hz. İbrahim dönemine dayanır. Dolayısı ile, bu

da Muhammed tarafından getirilen bir yenilik değildir.

8. İslamiyet'ten önceki gelenekler ile, kişinin kendi annesi, kardeşi, teyzesi, halası, üvey annesi ve eşi henüz hayatta iken baldızı ile evlenmesi yasaktı. Tevrat'a göre, bunlara uymayan kişi idam ile cezalandırılırdı. Bunlar da Kuran'da aynen kabul edildi. (Örneğin, Nisa suresi 23.ayet). (Tevrat, "Levililer" Bölümü, 18/6-24 ile 20/11; İbn-i Habib, Mubber, s.325-327 ve Munammak, s.21; Yakubi tarihi, 2/15; İbn-i Kuteybe, el-Maarif, s.50; Belazuri, Ensaül Eşraf, 1/87; Isfehani, el-Ağani, 3/152).

9. İçkinin verdiği zarar göz önüne alınarak, konuyla ilgili yasak Muhammed'den önce de uygulanıyordu. Bu yasaktan Tevrat ve İncil'de de söz edilir. Ayrıca, Muhammed'den önce Osman bin Maz'un, Kus bin Saide, Hz.Ali, Varaka, Ebu Zer ve Zeyd bin Amr yasak koymuşlardı.

10. Oruç ibadetinin Muhammed'den asırlar önce var olan bir adet olduğunu Kuran zaten yazıyor. (Bakara 183. ayet). Hatta, o zaman Orucun başlangıcı bile İslamiyet'teki gibi aya göre tespit ediliyordu. Tıpkı, bugünkü müslümanlar gibi, Ay'ı görmek için gözetleme heyetleri bile kuruluyordu. (Hayrullah Örs, Musa Ve Yahudilik, s.409)

11. Kandil geceleri, İslamiyet'ten önceki dönemlerde vardı. Örneğin, Yahudiler'deki "Roş ha şana" kandili, Tişri ayının birinde başlayıp iki gün devam ederdi. Yahudilerin inançlarına göre, bu iki günde kainatın ve insanın kaderinin yeniden tayini söz konusuydu. Tıpkı, Islamiyet'teki Kadir ve Berat kandilleri gibi. (Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.230.)

12. İslamiyet'teki "Kuran'ı hatmetme, hatim indirme" adeti de Yahudilik'ten alınmadır. Yahudilikte, "simra tora" adıyla anılan bu gelenekte Tevrat her yıl bir kez hatmedilir ve bunun sonunda da bayram yapılırdı. (Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.231.)

13. İslamiyet'te her ayın 13, 14 ve 15.günlerinde oruç tutulmasının sevap olduğuna inanılır. Bu günlere "Eyyam-ı Biz" denir. Bu adet de Yahudilik'ten alınma bir adettir. Muhammed, "Kim ayın bu üç gününde oruç tutarsa, sanki senenin tüm günlerinde oruç tutmuş gibidir" demiştir. (Tevrat, "Levililer", 23/4-6; Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, 601

numaralı hadisin şerhi, 4/152; Sünen-i Ebu Davut, Savm-68, No:2449; Sünen-i Nesai, Savm-84, No:2419-2425; İbn-i Mace, Savm-29, No:1707).

14. İslamiyet'ten önceki dönemlerde de, bir kadın kocası tarafından üç kez boşanırsa, artık birbirlerinden ayrılmaları zorunlu olurdu. İslamiyet, bu geleneği de almıştır. (Bakara suresi 229 ve 230.ayetler). Ayrıca, Hac'da Kurban kesmek, Şeytan taşlamak, senenin 12 ayından dördünün "hürmetli aylar" olarak kabul edilmesi, ölen birisinin yıkanması, kefenlenmesi, cenaze namazının kılınması, verasette kız çocuklara erkeklerin aldığı payın yarısının verilmesi vb. gibi adetler, İslam'dan önce de geçerliydi. (Örneğin İbn-i Habib, Muhabber, s.309-324; Halebi, İnsanü'l Uyun, "Batn-ı Nahle" bölümü, 3/156).

15. İslam'a göre hırsızlık yapan birinin cezalandırılmasındaki yöntem ve hukuki düzenlemeler de Kuran'ın ortaya attığı yeni bir olay değildir. Bunlar, eskiden beri var olan düzenlemelerdi. Erkeklerin sünnet olmaları, yeni doğan çocuklar için "akika" denilen kurban kesilmesi, kadınlarla ilgili "iddet" (kadının eşinin ölmesi durumunda yeniden evlenmesi için belirli bir süre beklenmesi zorunluluğu) ve erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin belli bir düzlemdeki yasalarını ifade eden "zihar", "ila" gibi adetler daha önce de vardı. (Tevrat, "Tekvin" Bölümü, 17/11-14; Kuran, Maide Suresi 38.ayet; İbn-i Habib, Muhabber, 329; İbn-i Esir, Üsd-ül Gabe, No.7527-7530; Alusi, Büluğü'l Ereb, 2/50; Taberi Tefsiri, 23/76).

16. Çalışanın alınterinin kurumadan ücretinin ödenmesi prensibi, Muhammed'in hadislerinde vazedilen bir düzenleme olarak sanılırsa da, bu düzenleme Tevrat'tan alınmadır. (Tevrat, "Tesniye" bölümü, 24/14-15).

17. Kur'an'da var olan bütün İsrailoğulları peygamberlerinin tüm efsaneleri, Tevrat'ta kapsamlı biçimde anlatılmaktadır. (Örneğin, Hz. İbrahim, Hz.Musa, Hz.Eyüp, Hz.Davut, Hz.Süleyman gibi).

18. Kesilmeyen bir hayvanın (leş) etini yemek, Islamiyetten önce de haram idi. (Tevrat, "Levililer", 22/8).

19. Mekke'nin harem bölgesi (hürmetli şehir) sayılması, Hz.İbrahim'den beri gelen bir gelenekti.

20. İslamiyet'teki köleyi azad etmek geleneği, Islamiyet öncesinde de vardı. (Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No:705-709).

21. Zekat verilmesi de Islamiyet öncesinde var olan bir adetti. Bu durum, Kuran'ın kendisinde bile yazıyor. (Hz. İsa ile ilgili Meryem suresi 31.ayet, İsmail peygamber ile ilgili Meryem suresi 55.ayet, Hz.İbrahim ile ilgili Enbiya suresi 73.ayet).

22. Kabe'yi örtme geleneği Islamiyet'ten önce de vardı (Moğultay, el-İşare, s.49; Moğultay, bu kaynağında şu eserlerden alıntı yapmıştır: Askeri, el-Evail, 16; Süheyli, Revdü'l Unuf, 1/146; İbn-i Kuteybe, el-Maarif, 551; İbn'il Cevzi, Telkih, 446; Suyuti, el-Vesail, s.84; İbn Hazm, Cemheretü'l Ensab, s.189).

23. Yanlışlıkla öldürülen bir insanın kan bedelinin 100 deve olması, Islamiyet'ten önce de var olan bir gelenekti.

24. Farklı inançlarda olan insanların evlenmesine getirilen kısıtlamalar, Islamiyet'e Yahudilik'ten alınmıştır. (Tevrat, "Tekvin", 34/1-26; "esniye", 7/3; Kuran Bakara Suresi 221.ayet).

25. Erkeğin birden çok kadınla evlenebilmesi de Islamiyet'e, yahudilikten alınmış bir adettir. (Tevrat, "Tekvin", 16/1...,29/17, 32/22; "2.samuel", 25/40; "1.Krallar", 11/1; Kuran, Nisa-54, Ra'd-38, Ahzab-38, Sad-23, 24, vb.)

26. Islamiyet'te herhangi bir davanın ispatı için gereken iki erkeğin şahitliği adeti de İslamiyet öncesinden gelmektedir. (Tevrat, "Tesniye", 17/16, 19/15; Kuran, bakara-282; Yuhanna İncili, 8/17; Matta İncili, 18/16).

27. Kuran'daki cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, yaraya yara.. şeklinde ifade edilen ceza biçimleri de Tevrat'tan alınmıştır. (Tevrat, "Çıkış", 2/23-25, "Levililer", 24/17-20, "Tesniye", 19/21; Kuran, Maide-45).

28. İslamiyet'te yemin, ancak Allah'ın adı ve sıfatları ile geçerlik kazanır. Bu gelenek de Tevrat!tan alıntıdır. (Tevrat, "Tesniye", 20/20).

29. Kuran'a göre, Allah'a şirk koşmanın cezası çok ağırdır. (Nisa suresi 48 ve 116.ayetler). Bu inanç, Tevrat'ta da bulunmaktadır. (Tevrat, "Çıkış", 22/20, "Tesniye", 17/2-7).

30. Yol kesenlere ve dine göre terör sayılan hareketlere

katılanlara ve yer yüzünde fesat çıkaranlara Islamiyet'ten önce de ağır cezalar verilirdi. Kuran'a da bu adetlerden alıntı yapılmıştır. (Kuran, Maide Suresi, 33,ayet; İbn-i Habib, Muhabber, 327).

31. Dicle ie Fırat'ın çok önemli iki nehir oldukları da Kuran'a Tevrat'tan yapılmış bir alıntıdır. (Dicle ve Fırat hikayesi için kaynakça: Tevrat, "Tekvin" Bölümü, 2/13-14; Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No:1551; Buhari-Müslim, el-Lü'lüü ve'l Mercan, No: 103; Buhari, Bed'ü'l Halk, 6; Menakıb-ı Ansar, 42; Eşribe, 12; Müslim, İman, No:164, Cennet, No:2839 ve diğer hadis kaynakları).

Burada, Tanrı'nın hem Tevrat'ta, hem de Kuran'da aynı nehirlere önem vermesi dikkat çekicidir. Dicle ile Fırat Ortadoğu bölgesi için önemlidir ama, örneğin Amerika kıtasında yaşayan insanlar için önemliş değildir. Onlar için Missisippi nehri daha önemli olmasına rağmen, Tevrat ve Kuran'da ne Missisippi, ne de Amazon gibi diğer önemli nehirlerden bahis yoktur. Tanrı'nın peygamberleri, doğadan örnekler verirlerken, her seferinde Orta Doğu coğrafyasını esas almışlardır. halbuki, madem ki İslam dini evrenseldir, ve o ki ille de onun kutsal kitabında bir dağ ya da nehir işleniyorsa, o zaman dünyanın her coğrafyasından bunlar için örnekler verilmesi gerekmez miydi?

32. Nuh Tufanı efsanesi de Kuran'ın birçok ayetine Tevrat'tan alınmıştır. Aslında, bu efsane, Tevrat'a da Sümerlerin çok tanrılı dininden gelmiştir. 1862'de Nineva Musul'da bulunan bir Sümer tabletinde Nuh Tufanı anlatılmaktadır. (Bkz. Kuran Incil ve Tevrat'ın Kökeni)

(Kaynak: Arif tekin, Kuran'ın Kökeni, Analiz Basım Yayın Uygulama Ltd. Şti., Birinci Basım, Mayıs 2000.)

| Kuran nasıl hazırlandı | Kuran nasıl değişti? | İslamiyet gerçekleri |

17. MASUM İSTATİSTİK

Almanya'da 70 bin sağlık kurumu... 8 bin kilise,
Fransa'da 60 bin sağlık kurumu... 9 bin kilise,
Türkiye'de ise 7 bin sağlık kurumu 77 bin cami olduğunu biliyor muydunuz?

Onlar tahsilli ve sağlıklı olarak yaşayacaklar ama gavur olacaklar; halbuki biz cahil ama dini bütün olarak ölüp Cennet'e gideceğiz.

Zaten bu dünya geçici, hiç bir şeyi dert etmeye değmez.

Boşu boşuna eğitime niye para harcayalım, nasıl olsa ölünce bir işe yaramayacak bu bilgiler.

Eh, boşu boşuna ölümü, yani Cennet'e gitmeyi geciktiren hastane yapmanın anlamı ne ?

En iyisi o paraları okul, hastane falan gibi gereksiz yerlere harcayıp carcur etmek yerine cami yapımına harcayıp daha çok Müslüman gönderelim cennete.

Orada seçim olursa biz kazanırız.

Varsın bizi A B 'ye almasınlar, biz de onları cennete almayız (!)

Oh be! İçim açıldı vallahi.

Beni arayan olursa camideyim.

+

Bu alaycı (ironik) yazı ülkemiz gerçeğini çok güzel anlatıyor.

Eh, şimdi Allah'ın tesettür emrini de yerine getirmek için Anayasaya hüküm koyuyoruz… Sonra sıra Allah'ın koyduğu diğer hükümlere gelecek… Anlayacağınız Cennet garanti…

Koşar adım Hak dine doğru gidiyoruz. İşte bu çılgınca gidiş aşamasında şu soruyu sormak gereğini duyuyorum: "Acaba yanılıyor muyuz?"

Bu soruya yanıt bulmak için bu bölümü izlemekte yarar buluyorum.

Okuyucularım okusun; kararlarını kendileri versin…

Sonra bize "Yahu bu yanılgımızı bize niçin söyleyen çıkmadı bu zamana kadar?" demesinler.

Önce kitabın ön ve arka kapağında yazılanları okuyalım. Sonra da benim kitaptan çıkaracağım özeti okuyalım… Tamam mı?..

+

Cami israfına yalnız ben değinmiyorum. Bizzat günümüz Diyanet'ten sorumlu Devlet Bakanı Said Yazıcıoğlu da değinmektedir. Gelin birlikte okuyalım:

"Ben cami israfı var diyorum, sonra başıma iş açılıyor. 'O kadar kilise var, ses çıkartmıyorsunuz da

cami mi gözünüze batıyor?' diyorlar.

Şunu demek istiyorum; ihtiyaç neyse hayır ondadır. İlla cami yaptırınca hayır kazanacağım diye bir şey yoktur. Sağlık ocağına ihtiyaç varsa onunla hayır kazanırsın, okula ihtiyaç varsa onunla hayır kazanırsın!" (Hürriyet. 12.1.2008)

+

Şimdi kitaptan alıntılar yapmaya başlayabiliriz. Önce kitabın ön ve arka kapağında yazılanları okuyalım:

+

++

Oh, bütün hayatımız boyunca inancın erdemi, ruhlar ve batıl inançlarla doldurulduktan sonra, gerçekler için, çınlayan bir trompet gümlemesi gibi olan bu kitabı okumak, çok tazeleyici. Sanki bize nefes veriyor.

(Bitmedi, sürecek. 16.1.2008)

+

Tanrı Yanılgısı, usta Dawkin'sin bütün berraklığı ve zarafeti ile yazılmış. Çok iyi, aslında yetişkinler olduğu kadar çocuklar da bu kitabı okumayı hak ediyor. Bütün okul kütüphanelerinde olmalı. Özellikle de "inançlı" okullarda…

+

İnanmayanlar olarak ortaya çıkmak isteyen, ama buna cesaret etmeye emin olamayanlar için bir savaş narası…

+

Muhteşem bir kitap... keyifli, zarif, dürüst, sevimli ve sıklıkla çok eğlenceli... kitap boyunca, neşelendirici bir genişlikte bulunan kaynaklar ve berrak düşünceler ile bilgilendiriyor'

+

Richard Dawkins, bu ülkedeki, süregelen din takıntısından yoksun olan, inanmayan muazzam kitleye güç veriyor.

+

'Bu kitaba yeni bin yılın kitabı olarak bakıyorum, böylelikle doğaüstü gücün hakimiyetindeki hayatlarımızı serbest bırakabiliriz

+

Tutkuyla savunulmuş bir kitap. Dawkins, din adamları tarafından ileri sürülen bütün aptalca tutarsızlıkları

defediyor…

+

… zamanımıza daha fazla uyamazdı. Dawkins bu tutkulu yeni kitabında, tezlerini sergilemek için tüm gücünü ortaya koyuyor... canlı ve oldukça okunaklı…

+

Şu ana kadar okuduğum, dine yapılmış en mantıklı ve yıkıcı suçlama. Dawkins'in ortaya koyduğu durum daha açık olamazdı: Tanrı bir hayal, dinlerin hepsi bir yanılgı…

+

Tanrı Yanılgısı durdurulamaz bir betseller. Dawkins'in son kitabı birçok kez okunmayı hak ediyor, sadece önemli bir bilimsel çalışma olarak değil, aynı zamanda büyük bir edebi çalışma olarak da…

+

'Dawkins İngiltere'nin en meşhur ateistlerinden biri ve Tanrı Yanılgısı'nda katı görüşlerini ustalıkla sergiliyor. Evrimi veya ateizm savını anlamak istiyorsanız Richard Dawkins'inkinden daha iyi çok az kılavuz bulabilirsiniz…

+

Parıldıyor, etkili konuşuyor, coşkulu ve çok sert.. Tanrı Yanılgısı güzel ve önemli bir kitap... Dawkins'in saygısız ve keskin çalışması taze bir nefes gibi gelecek.

+

Ateizm hakkındaki bu tamamıyla hoş tez ikna ediyor, yıldırıyor, inandırıyor ve göz kamaştırıyor ... Bir kısmı ile aynı fikirde olmamak zor, bir kısmı ise sizi kızdıracak. Gerçekten mükemmel…

+

Hiç şüphesiz İngiliz dilinde eser veren yaşayan en iyi yazarlardan birisi…

+

'Tanrı Yanılgısı akıllıca, sevecen ve gerçek ... Eğer bu kitap işe yaramazsa işimiz çok zor…

+

Bu kitap diğerleri arasında en favori kitabım. Umarım inançlarını sorgulayabilecek kadar güvenli ve akıllı kişiler bu kitabı okuyabilecek kadar büyük ve sağlam olurlar. Kahramanca ve hayatı değiştirecek bir yapıt…

+

Espritüel, bilgili ve çok anlaşılır bir polemik.

+

‘Bu çok cesur ve önemli bir kitap. Dini bağnazlığı, ait olduğu, tarihin çöplüğüne göndereceğini ummak ise fazla olur…

+

Richard Dawkins’in “Tanrı Yanılgısı” kitabında bir tanecik donuk sayfa yok. Berraklığına, zekasına ve doğru sözüne tezahürat yapmayı istememe neden oluyor…

+

Yaşayan en iyi edebiyat dışı yazarlarından biri olan Richard Dawkins, en sonunda dinle ilgili düşüncelerini tamamen zarif karakterli bir kitapta birleştirdi…

+

Richard Davvkins’in “Tanrı Yanılgısı” kitabı, ateistten din adamına kadar herkes tarafından okunmalı. Eğer onun acımasız akılcılığı sizi bir noktada öfkelendirmiyorsa, muhtemelen canlı değilsiniz…

+

Çok önemli bir kitap, özellikle de bu günlerde … görkemli bir kitap, kolay anlaşılır ve akıllıca, ustalıklı…

+

Bu yıl okuduğum en heyecan verici şey... İnsan her sayfasını okurken, tektanrlı aşırı dinciler bunun onda birini bile sindirebilseler, dünyanın çok daha güvenli ve barışçıl bir yer olacağını düşünmeden edemiyor’

+

zamanlaması mükemmel, coşkulu ve parlakça savunulmuş…

+

‘...eğlenceli, oldukça bilgilendirici, görkemli yazılmış ...aldığımız ilk dini eğitimden bu yana başımıza bela olan boş inançlardan kaynaklanan bu zırvalara kapıldığımız için zekice azarlanıyoruz’

Rod Liddle, Sunday Times

+

‘Heyecanlı ve neşeli bir kitap. Dawkins, kuvvetli tezlerinin tüm gücüyle kükreyerek geliyor...’

Joan Bakewell, Guardian

+

‘Ateşli, akıllıca, eğlenceli, moral verici ve hepsinin ötesinde ölümcül derecede lüzumlu...’

Daily Express

+

‘Tanrı Yanılgısı olağanüstü ilginç bir kitap... parıldayan dili ile anlatılmış bu kitap sadece okumayı bir zevk haline getirmekle kalmıyor, aynı zamanda geniş bir yelpazede düşünmemiz için beynimizi uyarıyor’

Financial Times

+

‘Dawkins, bir gölge süper güç tarafından sarmalanmış, elverişli ve rahat bir ortamda bulunan bir insan dünyasına ihtiyaç duymayan okuyuculara bir parça akıl ve entellektüel bakış ila haz veriyor’

Herald Tribüne

+

‘Dünyayı bir kez daha yıkayan, köpüklü bir boş inanç gelgitine karşı, bütün kariyeri boyunca hayatın kendisinin zor ve muhteşem sebebini kanıtlayan büyük bir bilim adamından, fevkalade savaşçı bir atak’

Johann Harl, Independent

18. İBRAHİM (Cili) = Meçhul...

Bir kızı sevdi. O kadar ki, başka hiçbir şey düşünemez oldu.

Kızla evlendi. Fakat kaç para eder? Sevgisi her ân o kadar artıyordu ki onun yanından bir lâhza bile ayrılmıyordu. Bir gün, kendi kendisine şöyle dedi:

- Bu ne haldir? Eğer ben bu halle dünyadan gidecek olursam ne götürmüş olurum?..

Gece kalkıp gusül abesti aldı. Namazını kıldı, seccadesine kapandı ve sabahlara kadar hıçkırdı:

- Allah’ım, ey değişmez ululuk!.. Bana eski halimi ver!

O ânda kadını ânî bir hastalık bürüdü. Kadın bir iki gün İçinde öldü.

İbrahim onu kendi eliyle gömdü, evine geldi, eski

halini buldu ve yalınayak, başıkabak çöl yoluna doğru çekti gitti.

(Necip Fazıl Kısakürek. Halkadan Parıltılar. Türk Neşriyat Yurdu. 1954. s. 115)

+

Bir kadını ölesiye sevmenin, onunla evlenerek mutlu olmanın neresinde Allah'a, dine aykırılık var?

Allah kadınla erkeği niçin yaratmış? Birbirlerini sevsinler diye yaratmış. Allah ki sevenlerin mutlu olarak yaşamasından mutluluk duyar.

Sevenler Allah'ta yaşar. Allah da sevenlerde… Yazarın bundan haberi yok…

Hiç Allah, kulu istediği diye güzel bir kadını bir iki gün içinde ölmesine yol açacak şekilde hasta eder mi?

Yalın ayak, başı kabak çöllere düşmenin Allah'a ibadet etmekle ne ilgisi var. İnsan Allah'ı yaşamın içinde bulur. Çöllerde Allah mı bulunur?

Allah'ın peygamberleri; Davut'u, Süleyman'ı, Muhammed'i onlarca, yüzlerce kadınla evlenmekle Allah'tan ayrı mı düştüler?... Hele araştırın bakalım bu Peygamberlerin kaçar karısı var, kaçar cariyesi var…

+

Fıkrayı Necip Fazıl Kısakürek'in yukarıda belirtilen kitabından aldım. Dikkatlice okumuşsunudur umarım. Aile ilişkilerine ne denli aykırı bir durum.

Hep derim, insan her okuduğuna körü körüne inanmamalı. Düşünerek, dönüp yineleyerek okumalı; yazanın mesajını anlamaya çalışmalı.

Bu fıkrada Allah anlayışının yanlışlığını görüyoruz.

Bu tür yazılar yazarak insanları dağlarda, çöllerde Allah aramaya özendiriyorlar. Saf vatandaşlarımızdan bunlara inananlar da oluyor…

Her söylenilene, her yazılana inandığımız için de gerçeklerden ayrı düşüyoruz…

Din adına söylenenin, yazılanın hepsine inanmamalı. Bunların hepsini akıl süzgecine vurmalı.

Okur dediğin okuduğunu irdelemeli, eleştiri süzgecinden

geçirmeli, aklın terazisine vurmalı…
Av. Eren Bilge, 26.6.2008

19. İBRAHİM (Dehsitânî) Meçhul...

Büyük bir zat, “kelâmcıların, Allah’ın varlığını akıl ve mantıkla ispata çalışanların zuhurundan sıkılıyor; bunların hallerini ve mezheplerini sormak için İbrahim (Dehsitânî) ye gidiyor. Şeyh, onu görür görmez:

-Geldiğin gibi, geri dön, diyor; Allah’ı Allah’tan başka kimse bilmez.

Tefsirci:

Zünnun, «Allah’ın zâtı üzerinde ilim, cehildir» dedi. Akıl bir mahlûktur senini gibi bir mahlûka rehberlik mevkiinde... Ondan ne bekleyebilirsin?.. Sade akılla hiç bir şey olmaz...

(Necip Fazıl Kısakürek. Halkadan Parıltılar. Türk Neşriyat Yurdu. 1954. s. 115)

20. EBUBEKİR (Nessac)

Hicrî Beşinci asır îmam-ı Gazelî’nin hocası…

Dilek yolunda, başlangıçta çok çile çekti ve çilesi muvaffakiyete ulaşamadı. Nihayet ellerini Allah’ın lûtf ve rahmet dergâhına kaldırdı ve yalvardı.

Şu nidayı duydu:

“- İstek derdine katlan, bununla kanaat et, bulmakla ne işin var?..”

+++

Ona sordular:

“- Dilediğimizin yüzünü neyle ve nasıl görmek mümkündür?”

Dedi:

“- Sıdk, doğruluk gözüyle; ve istek aynasında...

Ve ilâve etti:

“Suyun tasavvuru susuzluğu gidermez. Ateşi düşünmek, ısıtmaz. Ve sadece istek dâvası, insanı dileğine ulaştırmaz. Bu mevhum varlık yanıp kül oluncaya ve gönül gözü yabancılara bakmaktan dönünceye kadar canevi cananın

ışığiyle aydınlanmaz. **Çünkü ekilmiş yere tohum saçılmaz ve yazılı kâğıda yazı yazılmaz. Kendini her şeyden boşaltacak, sonra onunla dolduracaksın...**

(Necip Fazıl Kısakürek. Halkadan Parıltılar. Türk Neşriyat Yurdu. 1954. s. 159)

Gelmiş geçmiş bütün Erenler Tanrı'yı aramıştır. Ancak Tanrı'yı bulan ve Tanrı'ya eren çok az olmuştur.

Yukarıdaki olayda Tanrı'yı arayan bir Ermişin çabalarını okuyoruz. Çok ibadet etmiş, çok çilehaneye girip çıkmış ve Tanrı'yı bulamamış. En sonunda içine bir ses doğmuş.

"- Tanrı'ya ermek istiyorsan doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, güzelliğe tam bir sadakatla bağlan ne işin var senin Tanrı'nın yüzünü görmekle!"

Ermiş'imiz bundan sonra rahata ermiş. "Ne işim var benim Tanrı'nın yüzünü görmekle!" demiş. Bana düşen: Doğruluk, dürüstlük, iyilik… Bilgi ve bilgelik bir de erdem…

Bu konuda M. Hanefi Mert.şöyle diyor:

"Mantin Luter'in **"Tanrı ile kul arasına kimse giremez"** sözü bu günkü insanlarımız arasında bile sık sık kullanılır duruma gelmiştir.

Oysa; Tanrı kelimesinde yaratmak ve yoktan var etmek anlamı yoktur… Bu itibarla Allah yerine kullanılamaz." (ARİFLERDEN İNCİLER. M. Hanefi Mert. Menzil Yayınları. 1983. s. 1)

Doğru, Tanrı sözcüğünde yaratma ve yoktan var etme anlamı yoktur. Yaratma ve yoktan var etme anlamı yalnızca Yaratan anlamında vardır. Öyle sanıldığı Allah sözcüğünde de yaratma ve yoktan var etme anlamı yoktur. Çünkü Allah kavramı insanın mukayesesi sonucu hayalinde yarattığı bir kavramdır.

Özetlersek:

Allah: Hayalidir, sanaldır. İnsanların yanılgısıdır.

Tanrı: Yüce olan bütün kavramları kapsar.

Yaratan: Evren'dir, Dünya'dır, maddedir. (Çünkü hiçbir madde yoktan var olamaz var olan da yok olamaz…)

Biliyorum bu sözlerim kimilerine inanılmaz gibi gelebilir. Ama ermişimiz Ebubekir (Nesac) bakınız ne diyor: "**Çünkü ekilmiş yere tohum saçılmaz ve yazılı kâğıda yazı yazılmaz. Kendini her şeyden boşaltacak, sonra onunla**

dolduracaksın...”

Yunus Emre’nin dediği gibi “Ayrıksı bir nesne görmüşem/ Bildiklerimi unutmuşam…”

Biliyorum, kimi okuyucularım ıskalası doludur. Iskala boşalmadan yerine yenisi konamaz. “… **ekilmiş yere tohum saçılmaz ve yazılı kâğıda yazı yazılmaz…”**

Önce gönlünü ve ruhunu hurafelerden, masallardan, tevatürden ve esatirden koruyacaksın ki Tanrı konusunda bilgi sahibi olasın. Tanrı konusunda bilgisi sahibi olmayanlar kutsal kitapları okuya okuya ezberlese bile o bilginin kendilerine yararı olmaz.

Yunus Emre Hakk’ı bulduktan sonra ve Tanrı’ya erdikten sonra şöyle demekten kendini alamamıştır:

“Ballar balını buldum kovanım yağma olsun!”

Av. Eren Bilge, 19.6.2008

21.TANRI BİR HİPOTEZDİR

Tanrı bir hipotezdir ve kanıtlanması gerekir: İspat yükümlülüğü deistin omuzlarındadır....

Tanrı hakkındaki fikirlerimizi açıklamak istersek şunu kabul etmemiz gerekir ki, insan bu kelimeyle, gördüğü sonuçların en saklı, en uzak ve en bilinmeyen nedeninden başka bir şeye işaret etmeyi asla başaramamıştır; bu kelimeyi sadece doğal ve bilinen nedenler görünür olmaktan çıktığında kullanmıştır; nedenlerin ucunu kaçırdığında veya zihni artık zinciri takip edemez hale geldiğinde Tanrı’yı bu nedenlerin sonuncusu, yani bildiği tüm nedenlerin ötesindeki neden olarak adlandırıp sorunun içinden çıkmış ve araştırmalarını sonlandırmıştır; böylece tek yaptığı bilinmeyen bir nedene, tembelliğinin veya bilgisinin sınırlarının onu durmaya zorladığı noktaya muğlâk bir isim vermek olmuştur…

Tanrı şu veya bu fenomenin yaratıcısıdır dediğimizde, bu söz böyle bir fenomenin doğada bildiğimiz güç veya nedenlerin yardımıyla nasıl ortaya çıktığı konusunda cahil olduğumuz anlamına gelir. Böylece kaderi cehalet olan insanlığın büyük kesimi, sadece dikkatlerini çeken alışılmadık sonuçları değil, biraz inceleyip araştıran herkesin anlayabileceği kadar basit nedenleri olan gayet basit olayları

da Tanrı'ya mal eder.

Kısacası, insan her zaman bilinmeyen nedenlere, cehaletinin çözmesine engel olduğu şaşırtıcı sonuçlara saygı duymuştur. Tanrı'nın devasa, hayali heykeli işte böyle bir temel, böyle bir doğal enkaz üzerinde yükselmiştir.

Doğa karşısında cehalet tanrıları doğurduysa, doğaya ilişkin bilgi onların yıkımını sağlayacaktır... Eğitimli insan batıl inançlı olmaktan çıkar....

Dine dayalı toplumların tümü sadece otorite üzerine kurulmuştur; dünyadaki dinlerin hepsi araştırıp soruşturmayı yasaklar ve hiçbiri insanın akıl yürütmesini istemez; otorite bireyin Tanrı'ya inanmasını ister; oysa bu Tanrı'nın bizzat kendisi onu bildiğini, onun adına ve onu dünyaya tanıtmak için geldiğini iddia eden birkaç kişinin otoritesi üzerine kurulmuştur sadece. İnsan yapımı bir Tanrı hiç kuşkusuz kendini insanlara tanıtmak için insana ihtiyaç duyar....

İnsan yalnızca ilgisini çeken görünür nesnelere eğilmekle yetinseydi, Tanrı konusundaki araştırmalara harcadığı çabanın; yarısını gerçek bilimleri, yasaları, ahlak sistemlerini, eğitimi geliş mükemmelleştirmeye harcasaydı gayet mutlu olurdu.

Baş döndürücü derinlikleri ölçmeye kalkan işsiz güçsüz rehberleri kendi aralarında tartışmaya sevk edip onların anlamsız münakaşalarını karışmaktan kaçınsaydı çok daha bilge ve talihli olurdu. Ama cehaletin özünde, anlaşılmayan şeye önem atfetmek yatar...

Tanrı sınırsız ölçüde iyiyse, ondan korkmamız için ne sebep var? Sınırsız ölçüde bilgeyse, geleceğimiz hakkında neden korkulara kapılalım? Her şeyi biliyorsa, neden ona ihtiyaçlarımızı hatırlatıp dualarımızla onu yoralım? Her yerdeyse, neden ona mabetler yapalım? Adilse, kendi yarattığı ve zayıflıklarla donattığı yaratıkları cezalandırmasından niye korkalım? Her şeyi yapan onun inayetiyse, insanları mükâfatlandırması için ne sebep var? Kadiri mutlaksa, onu nasıl gücendirebilir, ona nasıl direnebiliriz? Mantıklıysa, mantıksız olma özgürlüğünü tanıdığı körlere nasıl öfkelenebilir? İradesi katiyse, kararlarını değiştirmesini sağlıyor gibi yapmaya nasıl cüret ederiz? Varlığına akıl sır ermezse, neden zihnimizi onunla

meşgul edelim? ŞAYET KONUŞTUYSA, EVREN NEDEN İKNA OLMUŞ DEĞİL? Tanrı'ya ilişkin bilgi en zorunlu bilgiyse, neden en bariz ve açık bilgi değil?

- Percy Bysshe Shelley, Ateizmin Zorunluluğu.

22. E. E.'den…

Hayri Bey,

Umarım hala hayattasınızdır da yazdıklarımı okuyup bana bir cevap yollarsınız.

Diyorsunuz ki, Tanrı; insanın iyiliğe,güzelliğe ulaşma çabasının sonucudur.

Ben Tanrıya inanmıyorum, kötülük yapmaktan zevk alıyorum diyelim...

Bir gece aşırı alkol alsam, arabayla kazara size çarpsam, sonra da sizi yol ortasında bırakıp kaçsam, siz felç olsanız, yürüyemeyecek hale gelseniz, ben çok mutlu bir şekilde hayatıma devam etsem. ve yıllar yıllar sonra 95 yaşında paşalar gibi bir hayat yaşayıp ölsem. Siz ise 95 yaşına kadar sürüm sürüm sürünüp, insanlara muhtaç bir halde ölseniz.

Ne güzel olurdu değil mi? Cennet yok cehennem yok. Ben krallar gibi yaşıyorum, iyilik umurumda değil.(çünkü ölümden sonra hayat yok) siz rezil bir hayat yaşıyorsunuz.

Hayri Bey avukatlık mesleğinin gereği olarak ağzınız iyi laf yapıyor ama boş konuşuyorsunuz.Ayetleri birer birer ele alıyorsunuz. öncesindeki ya da sonrasındaki ayetlerle beraber okuduğunuzda daha farklı anlamlar elde edeceksiniz bunu biliyorsunuz ama işinize gelmiyor.

Lütfen bana dişe dokunur bir cevap verin... Her şey bu Dünyada mı kalıyor.. 60 senelik mi..

Saygılar e.e. 7.12.206

x

Sayın E.E.

Önce sevgi size.

Öyle anlaşılıyor ki girip çıkıyorsun Site'mize…

Yaşama gelince; yaşıyoruz işte buna yaşama denirse.

Çünkü 10 Kasım 206'da ikinci ağır bir kalp krizi geçirdim.

Şok tedavisi gördüm dirildim.

Kalbime pil takıldı; şimdi, Pilli Dede'yim…

Hadi dediğin gibi olsun.
Öbür dünyada Allah bizden hesap sorsun.

Ama yine oluyor bütün kötülükler.
Her gün cinayetleri, ırza geçmeleri yazıyor gazeteler…

Cennet Cehennem insanın ruhsal halidir.
Bunu idrak edebilmek için "Ölmeden önce ölüp dirilmelidir"…

Ölmeden önce öldük, yeniden doğduk, dirildik.
İşlediğimiz suçların cezasını daha yaşarken çektik…

Evet, Tanrı arayışında olmayanlar bizi bilemez.
Arayış içinde olmayan iyi nedir (sevap); kötü (günah) nedir bilmez.
Onlar Kuran'ın ifadesi ile "sağır, dilsiz ve de kördürler" görmez…

Tanrı, dirilerin Tanrısı'dır ölülerin değil…
Bul Diri'yi, karşısında saygı ile eğil…

Yoruldum, daha fazla yazamıyorum.
Ben az söyledim, sen çok anla diyorum…

Sevgiler size bizden…
İletindeki efendiliği esirgeme bizden.
H.B. 7.6.2006
+
E. E.
en azından cevap verdiğiniz için teşekkürler...
umarım bir gün yaşadığımız hayattan pişman olmayız
saygılar
E. E. 8.12.2006

23. CENNETE GİTME HASTALIĞINA YAKALANANLAR

Geçen haftaki giriş sayfamızda Serdar adlı bir okurumuz Kuran için: “1400 yıl inmiş kitapta bilimin şu an bulduğu bir çok teknolojik yenilik o zamandan bahsedilmiştir.” demekte idi.

9.11.2003 tarihli Vatan gazetesinde ise Süleyman Ateş: “Kuran, gerçekleri 1400 yıl önce haber vermiş” diyerek birkaç örnek gösteriyordu.

Ömer Çelakıl adında biri yayınladığı: “Kuran’ı Kerim’in Sırları” ve “Kuran’ı Kerim’in Şifresi” adlı kitaplarında: “Ay’a çıkış tarihinin, uçağın, telefonun, teleskopun, helikopterin, telgrafın, telefonun, otomobilin, Edison’un ampulü buluşunun, ilk uzay araçlarının, bilimsel buluşların, ulaşım araçlarının, iletişim teknolojisinin…” Kuran’da bildirildiğini ileri sürerek bizim aklımızı çelmeye çalışıyordu.

Cevat Babuna adlı bir doktor ise Vatan gazetesinin 2003 Ramazan sayfasında bir ay boyunca Din ile Bilimin çatışmadığına ilişkin görüşler ileri sürdü durdu...

Bu yazılar yazarlarının cehaletlerini sergiliyordu. Kuran’ı; bir bilim, teknoloji kitabı olarak tanıtmakla onu yücelttiklerini sanıyorlardı. Oysa Kuran’ın ne bilimle ne teknoloji ile ilgisi vardı.

Kuran; çağının toplumsal kültürünü ve bilgi birikimini yansıtan, mitolojik söylentileri aktaran, tarihsel bilgiler veren, günün olaylarına çözüm getiren, insanın kendini eğiterek olgun bir insan olması için nefsi ile mücadele etmesi gerektiğini ileri süren bir kitaptır. Bunun yanında siyaset gereği Hak dini kabul ettirmek için Müslümanları kafirlerle cihada ve savaşa motife etmiştir.

Gerçeği öğrenmek isteyenlere Kaynak yayınlarınca yayınlanan Prof. Dr. İlhan Arsel tarafından yazılan “Kuran’ın Eleştirisi” 1, 2, 3 ciltlik kitapla birlikte Cumhuriyet Kitapları serisinde yayınlanan ve Erdoğan Aydın’ın “İSLAMİYET ve BİLİM-İslâmiyet Gerçeği” adlı kitabı okumalarını öneririm. Adını verdiğim bu kitapları okuyanlar yukarda adı geçenlerin nasıl desteksiz attıklarını göreceklerdir.

1400 yıl önce kültürel birikime göre insanlar; insanın biyolojik yapısı hakkında bile yeterli bilgiye sahip değildi. Örneğin erlik suyunun (Meni, sperm, atmık…) hakkında Kuran’da şöyle yazmaktadır: “Öyleyse insan neden

yaratıldığına bir baksın. O, erkek ve kadının beli ile göğüsleri arasından atıla gelen bir sudan yaratılmıştır.” (K. 86/5-7 DİB)

Oysa ansiklopedilerde ve cinsellikle ilgili bütün kitaplarda, erlik suyunun erkeğin yumurtalıklarında oluşarak kasıklara yakın bir yerde depo edildiğini, zamanı gelince sperm kanalından atıldığını bildirmektedir. Kuran Allah tarafından gönderilmiş olsaydı Allah; kendi yarattığı varlığın erlik suyunun nerede oluştuğunu bilmez mi idi?

Daha ilkokulda bile, mehtapsız gecelerde daha sık gördüğümüz yıldız kaymasının, gök taşlarının atmosfere girince sürtünmesinden dolayı yandığı için ışık saçtığı öğretilirdi. Ama bu konuda Kuran şu açıklamayı yapmaktadır: “Fakat kulak hırsızlığı yapan olursa parlak bir ateş onu kovalar.” (K. 15/18 DİB)

Yorumcular bu ayeti: “Allah’ın meclisinde konuşulanları dinlemek için kulak kabartan şeytana Allah tarafından atılan ateş parçası” olarak yorumlar. Bu konuda bir başka ayette de şöyle denilmektedir: “And olsun ki, yakın göğü kandillerle donattık, onlarla şeytanların taşlanmasını sağladık ve şeytanlara çılgın alev azabını hazırladık.” (K. 67/5. DİB). Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler Sahih-i Buhari Muhtasarı. DİBY 8. Baskı. 1985 2. Cilt. S. 763’e bakabilirler.

Eğer dedikleri gibi Kuran Allah tarafından gönderilmiş bir bilim ve teknoloji kitabı olmuş olsaydı Allah göktaşlarının nasıl oluştuğunu böyle mi açıklardı?

Bilindiği gibi Asr-ı Saadet döneminde bile müminlerin evinde ayakyolu (Abdesthane, hela, tuvalet, yüznumara…) yoktu. Peygamber ve Ehl-i Beyti de dahil bütün müminler ihtiyaçlarını görmek için evden biraz uzaklaşarak bir çalılığın, bir tümseğin arkasına çömelerek ihtiyaçlarını görürlerdi. Temizliklerini taşlarla, kemiklerde ve başka sert maddelerle yaparlardı.

Allah; “Ay’a çıkış tarihi, uçağın, telefonun, teleskopun, helikopterin, telgrafın, telefonun, otomobilin, elektriğin, ilk uzay araçlarının, bilimsel buluşlar, ulaşım araçları, iletişim teknolojisi…” hakkında bilgiler vereceğine, Nuh peygambere gemi yapmayı örettiği gibi, zaruri bir gereksinim olan helâ yapımı da müminlere öğretemez mi idi?

İnsanlara gerçekleri anlatmadan onları nasıl

bilinçlendireceksiniz? İnsanları yalan yanlış bilgilerle gaza getirirsen; oda işte böyle, biran önce cennete gidip hurilerle-gılmanlarla yaşama sevdasına düşerek canlı bomba olur….

Bir toplumda birkaç kişi yeni bir hastalığa yakalanırsa doktorların ilk yapacağı hastalığın nedenini araştırmaktır. Doktorlar bilirler ki hastayı iyi etmenin yolu hastalığı oluşturan etkeni bulmaktan geçer.

Şimdi yetmiş milyonluk yurdumuzda yedi-sekiz bin kişi cennete gitme hastalığına tutulmuşsa bu hastalığın nereden kaynaklandığını bulmak siyaset doktorlarına düşer. Ne var ki siyaset doktorlarımız da cennete gitme hastası. Bu nedenle siyasetin baştabibi " minareler süngümüz, kubbeler miğferimiz, camiler kışlamız, müminler askerimiz,!" demedi mi? İşte şimdi mümin askerler cihada geçti…

Dinin toplumsal bir olay olduğunu ve din eğitimini akılcı, bilime uygun, gerçekçi açıdan anlatmadan bu cennete gitme hastalığına tutulmuşların elinden kurtulamazsınız. Dinci terörü önlemenin yolu halkımıza geçekleri saptırmadan anlatmaktan geçer. Aksi takdirde biran önce cennete gitme hurilerle-gılmanlarla yaşama hastalığına tutulmuş olanlar Müslüman olmayanları imana getirmek için dünyamızı cehenneme çevireceklerdir.

Bilinmelidir ki Müslüman olmayanlara Hak dini kabul ettirmek için ölmek ve öldürmek cennete gitmenin en garantili ve en kestirme yoludur. H.B. 3.12.2003

24. BARIŞ ve SAVAŞ AYETLERİ

Yaşar Nuri Öztürk Star gazetesinde: "Kuran daha ikinci sayfasında kendisini, 'çelişme, tutarsızlık ve kuşkudan arınmış kitap' olarak anmaktadır." diyor ve şu ayeti kanıt olarak sunuyor: "Bu, doğruluğu şüphe götürmeyen ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara yol gösteren Kitaptır." (K. 2/2)

İnanışa göre Kuran "Allah kelamı" olduğuna göre; Kuran da Allah şöyle diyor kendisi hakkında:

"Kuran'ı durup düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah'tan başkasından gelseydi onda çok aykırılıklar bulurlardı." (K.4/82)

ve yine:

“Allah... kulu Muhammed’e kendisinde hiçbir (tezat ve) eğrilik bulunmayan dosdoğru kitabı indirdi.” (K. 18/1)...

Ne var ki Kuran’ı okuduğumuzda birbiri ile çelişen ayetlerle karşılaşıyoruz. Belki de bizim imanımız zayıf, itikadımız bozuk olduğu için bize öyle geliyor. Bu durumda ilahiyatçı profesörlere bu çelişkileri açıklamak düşüyor.

Elbette tarafsız bir açıklama yapabilmek için insanın aklını dine - imana kurban etmemiş olmak gerekiyor... Aklını; Allah’a, dine, imana, Peygamberine kurban etmiş kişi gerçekleri göremez ve tarafsız olamaz…

Bu nedenle yazımız (sözümüz) aklını imana kurban etmeyen gerçek aydınlaradır...

+

Yine Yaşar Nuri Öztürk, 25.1.2002 tarihli Star gazetesinde “KURANSIZ İSLAM ARAYIŞLARI” başlıklı yazısında yine “Hadissiz, Kıyası Fukaha’sız, İcma-i ümmetsiz İslam Olmaz” diyenlere çatıyor.

Bilmeyenler için söylüyorum: Yaşar Nuri Öztürk İslamiyet’i yalnız Kuran’a dayandırmak istiyor. Karşıtları ise “Hayır, diyor. Yalnız Kuran yetmez, Hadis de gerek, Kıyası Fukaha da gerek, İcmai ümmet de gerek.” diyor ki doğrusu da budur...

Yaşar Nuri Öztürk, sözünü ettiğim yazısında, şöyle bir tümce kullanıyor: “Kuran daha ikinci sayfasında kendisini, ‘çelişme, tutarsızlık ve kuşkudan arınmış kitap’ olarak anmaktadır.” (K. 2/2).

Öyle bir laik ülkede yaşıyoruz ki; dinlere ilişkin efsaneleri, hurafeleri, masalları, akla, mantığa, gerçeklere ve bilime aykırı söylenceleri söylemek ve övmek alabildiğine serbest ve yasaksız; ama bu söylenenleri eleştirmek TCK m. 175’e tabi...

Örnek verirsek; Devlet ve Hükümet büyüklerimiz gibi “İslam; en akılcı, en mükemmel ve en son dindir!” dersek ses yok; ama, “En akılcı din, en mükemmel din, en son din böyle kural koyar mı?” demeye kalkarsak, ölümlerden ölüm beğenmek zorunda kalırız ve de kendimizi TCK’ya aykırılıktan savcının karşısında ve mahkemede buluruz.

Yine gazetelerde sık sık okuyoruz; falan bilgin ya da kişi, İslamiyet’i seçmiş ve İslamiyet’i seçerken de şöyle şöyle

demiş diye onların sözlerini sergilersek bir şey yok. Buna karşılık "Arkadaş İslam'ı bırakıp başka dini seçenler de var. Bu da dinini değiştirirken İslamiyet hakkında şöyle şöyle demiş…" dersen kıyamet kopuyor…

Bir örnek daha Müslüman Zekeriya Beyaz'ın, kendi dinini övme hakkı var; ama, karşısındaki Hıristiyan'ın, Yahudi'nin ise kendi dinini övme hakkı yok. Sanki onlar İslamiyet'i seçmemiş oldukları için suç işlemişler gibi sus-pus oturmak zorunda kalıyorlar... Hani Anayasamız, "herkes düşünce ve kanatlarını serbestçe açıklar" diyordu, Hani devletimiz laiklikti ve herkesin inancını sergilemesini güvence altına almıştı...

Şimdi de Yaşar Nuri Öztürk, Kuran için: "Çelişme, tutarsızlık ve kuşkudan arınmış kitap!" diyor. Dayanak olarak da Kuran'ı gösteriyor.

"Kuran'ı durup düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah'tan başkasından gelseydi onda çok aykırılıklar bulurlardı." (K.2/82)

ve yine:

"Allah... kulu Muhammed'e kendisinde hiçbir (tezat ve) eğrilik bulunmayan dosdoğru kitabı indirdi." (K. 18/1)... diyor…

Kuran ve Yaşar Nuri Öztürk, Kuran'da çelişme ve tutarsızlık yok deyince; düşünen bir insanın acaba gerçekten böyle mi? Gerçekten "Kuranda; çelişki, tutarsızlık, uyumsuzluk var mı, yok mu?" diye düşünerek araştırma hakkı yok mu? Acaba demek gereğini duymaz mı?

Kuran kendini övünce ve Yaşar Nuri Öztürk de "Kuran böyle söylüyor" deyince hemen inanmalı mıyız? Doğa bize bu aklı niye vermiş öyleyse?... Hem Yaşar Nuri Öztürk, sık sık, hem de Kuran'a dayanarak:

"Aklını kullanmayanlar azaba uğrar!" (K. 10/100) demiyor mu, ki bence çok doğru bir tümce. Çünkü İslam dünyasının geri kalmış olmasının tek nedeni aklını kullanmamış olmasıdır...

Bir de şöyle bir tümce yok mu Kuran'da: "Aklını kullanmayanlar gerçeği işitemezler!" (10/42) diye...

Şimdi gerçeği işitmek ve işittirmek ve de hem kendim, hem de okuyucularımı azaba uğratmamak için birlikte

düşünmeyi öneriyorum...

Kuran da birbirleri ile çelişen tümceleri (ayetleri) aşağıya alıyorum. Barış ve Selamet, Düşmanlık ve Şiddet tümcelerini alt alta sıralıyorum. Önce Barış ve Selamet tümcelerini; sonra da Düşmanlık ve Şiddet tümcelerini yazıyorum.

Şimdi karşı karşıya ve alt alta sıraladığım bu tümcelerini gerçek saygımız gereği (Dinde buna Allah için denir) dikkatle okuyalım

+

1. Barış Tümceleri:

1. "Ey inananlar! Hep birden barışa girin, şeytana ayak uydurmayın, o sizin apaçık düşmanınızdır." (K. /208)

2. "Dinde zorlama yoktur." (K.2/256)

3. "Ey Muhammet! Onların doğru yola iletilmeleri sana düşmez; fakat, Allah dilediğini doğru yola iletir." (K.2/272)

Savaş Tümceleri:

1. "...kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Aranızda böyle yapanın cezası ancak dünya hayatında rezil olmaktır. Ahret gününde de azâbın en şiddetlisine onlar uğratılırlar. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir." (K. 2/85)

2. "Onları bulduğunu yerde öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa onları bulduğunuz yerde öldürün." (K. 2/191)

3. "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur." (K. 2/193)

2. Barış:

1. "Ey Muhammet! Eğer seninle tartışmaya girişirlerse, 'Ben, bana uyanlarla birlikte kendimi Allah'a verdim.' de. Kendilerine kitap verilenlere ve kitapsızlara: 'Siz de İslam oldunuz mu?' de. Şayet İslam olurlarsa doğru yola girmişlerdir, yüz çevirirlerse sana yalnız tebliğ etmek düşer. Allah kullarını görür." (K.3/20)

Savaş:

1. "Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler;

kim böyle yaparsa Allah katında bir değeri yoktur, ancak, onlardan sakınmanız hâli müstesnadır. Allah sizi kendisiyle korkutur. Dönüş Allah'adır." (K. 3/28)

2. "Kim İslamiyet'ten başka bir dine yönelirse onunki kabul edilmeyecektir. O, ahrette de kaybedenlerdendir. İnandıktan, peygamberin hak olduğuna şahadet ettikten, kendilerine belgeler geldikten sonra inkâr eden bir milleti Allah nasıl doğru yola eriştirir? Allah zalimleri doğru yola eriştirmez." (K. 3/85-86)

3. ."Allah yolunda öldürülür veya ölürseniz, size Allah'tan onların topladıklarından hayırlı bir mağfiret ve rahmet vardır." (K. 3/117)

4. "Ey inananlar! Sizden olmayanı sırdaş edinmeyin, onlar sizi şaşırtmaktan geri durmazlar, sıkıntıya düşmenizi isterler. Onların öfkesi ağızlarından taşmaktadır, kalplerinin gizlediği ise daha büyüktür. Eğer aklediyorsanız, şüphesiz size ayetleri açıkladık." (K. 3/118)

5. "İnkâr edenler, kendilerine vermiş olduğumuz mühletin sakın kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Biz onlara ancak, günahları çoğalsın diye mühlet veriyoruz. Küçültücü azab onlaradır." (K. 3/178)

6. "İnkâr edenlerin diyar diyar gezip refah içinde dolaşması sakın ey Muhammed, seni aldatmasın; az bir faydalanmadan sonra onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü duraktır." (K. 3/196-197)

7. "Peygambere itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse bilsin ki, Biz seni onlara bekçi göndermedik. K. 4/80"

8. "Doğrusu, ayetlerimizi inkâr edenleri ateşe sokacağız; derilerinin her yanışında azâbı tatmaları için onları başka derilerle değiştireceğiz." (K. 4/56)

9. "O halde, dünya hayatı yerine ahreti alanlar, Allah yolunda savaşsınlar: Kim Allah yolunda savaşır, öldürülür veya galip gelirse, Biz ona büyük bir ecir vereceğiz." (K. 4/74)

10. "Onlar kendileri inkâr ettikleri gibi, keşke siz de inkâr etseniz de eşit olsanız isterler. Allah yolunda hicret etmedikçe onlardan dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları tutun, bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan dost ve

yardımcı edinmeyen.” (K. 4/89)

11. “... eğer sizden uzak durmazlar, barış teklif etmezler ve sizden el çekmezlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte onların aleyhlerine size apaçık ferman verdik.” (K. 4/9l)

12. “Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, Peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir dönüş yeridir!” (K. 4/115)

13. “O, size Kitapta ‘Allah’ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve alaya alındığını işittiğinizde, başka bir söze geçmedikçe, onlarla bir arada oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz’ diye indirdi. Doğrusu Allah münafıkları ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır.” (K. 4/140)

14. “Ey İnananlar! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah’ın aleyhinize apaçık bir ferman vermesini mi istersiniz?” (K. 4/144)

15. .”Allah’ı ve peygamberlerini inkâr eden, Allah’la peygamberleri arasını ayırmak isteyen ‘Bir kısmına inanır, bir kısmını inkâr ederiz’ diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar gerçekten kâfir olanlardır. Kâfirlere ağır bir azâp hazırlamışızdır.” (K. 4/150-151)

16. “...Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerdir.” (K. 5/44)

17. “Orada onlara cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe dişle ve günahlarına kefaret olur. Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar zalimlerdir.” (K. 5/45)

3. Barış:

1. “Ey müminler! Siz kendinize bakın. Siz hidayete ererseniz, delâlete düşen size zarar vermez.” (K. 5/105)

Savaş:

1. “İnkâr edenler ve ayetlerimizi yalanlayanlar, işte onlar cehennemliklerdir.” (K.5/10)

2. “Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek veya asılmak yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara âhrette büyük azâb vardır.” (K. 5/33)

3. “Yahûdî ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyen,

onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da onlardandır. Allah zulmeden kimseleri doğru yola eriştirmez.” (K. 5/51)

4. “İnkâr edip ayetlerimizi yalanlayanlar, işte onlar cehennemliktir.” (K. 5/86)

4. Barış:

1. “Doğrusu size Rabbinizden açık belgeler gelmiştir; kim görürse kendi lehine ve kim körlük ederse kendi aleyhinedir. Ben sizin bekçiniz değilim. K. 6/104”

2. “Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de yanaş ve Allah’a güven. O şüphesiz işitir ve bilir.” (K. 8/61)

Savaş:

1. “Ayetlerimizi yalanlayıp onlara karşı büyüklük taslayanlar, işte onlar cehennemliklerdir, orada temelli kalacaklardır.” (K. 7/36)

2. “Allah’ın doğru yola sevk ettiği kimse doğru yolda olur. Saptırdığı kimseler ise, işte onlar mahvolanlardır.” (K. 7/178)

3. “Rabbin meleklere ben sizinleyim. ‘İnananları destekleyin’ diye vahyetti. ‘Ben, inkâr edenlerin kalplerine korku salacağım, artık onların boyunlarını vurun, parmaklarını doğrayın’ dedi.” (K. 8/12)

4. “Onları siz öldürmediniz fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı. Alla, bunu inananları güzel bir imtihana tabi tutmak için yapmıştı. Doğrusu, o işitir ve bilir.” (K. 8/17)

5. “Fitne kalmayıp, yalnız Allah’ın dini kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse bilsinler ki Allah onların işlediklerini şüphesiz görür.” (K. 8/39)

6. “Ey Peygamber! Müminleri savaş için coştur. İzin sabırlı yirmi kişiniz onlardan iki yüz kişiyi yener. Sizin yüz kişiniz, inkâr edenlerden bir kişiyi yener; çünkü onlar anlayışsız bir güruhtur. Şimdi Allah yükünüzü hafifletti, zira içinizde zaaf bulunduğunu biliyordu. Sizin sabırla yüz kişiniz onlardan iki yüz kişiyi yener; sizin bir kişiniz, Allah’ın izniyle, iki bin kişiyi yener. Allah sabredenlerle beraberdir.” (K. 8/65-66)

7. “Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayıp hapsedin; her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah

bağışlar ve merhamet eder.” (K. 9/5)

8. “Eğer, antlaşmalarından sonra, yeminlerini bozarlar, dininize dil uzatırlarsa, inkârda önde gidenlerle savaşın, -çünkü onların yeminleri sayılmaz- belki vazgeçerler.” (K. 9/11)

9. “Onlarla savaşın ki Allah sizin elinizle onları azarlandırsın, rezil etsin ve sizi üstün getirsin de müminlerin gönüllerini ferahlandırsın, kalplerindeki öfkeyi gidersin. Allah dilediğinin tövbesini kabul eder. Allah bilendir, Hakimdir. “ (K. 9/14-15)

10. “Ey inananlar! Babalarınızı, kardeşlerinizi -küfrü imana tercih ediyorlarsa- dost edinmeyin. Sizden onları kim dost edinirse doğrusu kendine yazık etmiş olurlar.” (K. 9/23)

11. “Kitap verilenlerden, Allah’a, âhret gününe inanmayan, Allah’ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.” (K. 9/29)

12. “Ey inananlar! Size ne olduğu ki, ‘Allah yolunda, savaşa çıkın’ dendiği zaman yere çöküp kaldınız? Âhreti bırakıp dünya hayatına mı razı olduğunuz? Oysa dünya hayatının geçimi âhrete göre pek az bir şeydir. Çıkmazsanız Allah size can yakıcı azapla azap eder ve yerinize başka bir millet getirir. O’na bir şey yapamazsınız. Allah her şeye kadirdir.” (K. 9/38-39)

13. “İsteyen, istemeyen, hepiniz savaşa çıkın, Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihâd edin. Bilirseniz bu sizin için hayırlıdır.” (K. 9/41)

14. “Ey Peygamber! İnkârcılarla, ikiyüzlülerle savaş; onlara karşı sert davran. Varacakları yer cehennemdir, ne kötü dönüştür.” (K. 9/73)

15. “Allah şüphesiz, Allah yolunda savaşıp, öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, İncil ve Kuran’da söz verilmiş bir hak olarak- cennete karşılık satın almıştır. Verdiği sözü Allah’tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse, yaptığınız alışverişe sevinin; bu büyük başarıdır.” (K. 9/111)

16. “Ey inananlar! Yakınınızda bulunan inkârcılarla savaşın; sizi kendilerine karşı sert bulsunlar. Bilin ki Allah, kendisine karşı gelmekten sakınanlarla beraberdir.” (K

9/123)

5. Barış:

1. “Ey Muhammed! Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı. Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?” (K. 10/99)

2. “Allah’ın izni olmadıkça hiç kimse inanamaz. O, aklını kullanmayanlara kötü bir azâb verir.” (K. 10/100)

3. “De ki: ‘Ey insanlar! Rabbinizden size gerçek gelmiştir. Doğru yola giren ancak kendisi için girmiş ve sapıtan da kendi zararına olarak sapıtmıştır.” (K. 10/108)

4. “Ey Muhammed! Sana vahyedilene uy; Allah hükmünü verene kadar sabret. O, hüküm verenlerin en iyisidir.” (K. 10/109)

5. “Ey Muhammed! Onlara vaat ettiğimiz azabın bir kısmını sana göstersek de senin canını alsak da, vazifen sadece tebliği etmektir. Hesap görmek bize düşer.” (K. 13/40)

6. “Yolun doğrusunu göstermek Allah’a aittir. Yolun eğri olanı vardır. Allah dileseydi hepinizi doğru yola iletirdi.” (K. 16/9)

7. “Ey Muhammed! Onların doğru yolda olmalarına ne kadar özensen, yine de Allah, saptırdığını doğru yola iletmez. Onların yardımcıları da olmaz.” (K. 16/37)

8. “Ey Muhammed! Rabbinin yoluna, hikmetle, güzel öğütle çağır; onlarla en güzel şekilde tartış, doğrusu Rabbin, kendi yolundan sapanları daha iyi bilir. O, doğru yolda olanları da en iyi bilir.” (K. 16/125)

Savaş:

1. “...İnkârcılara, inkârlarından ötürü kızgın bir içecek ve can yakıcı âzâb vardır.” (K. 10/4)

2. “Doğrusu bu Kuran en doğru yola götürür ve yararlı iş yapan müminlere büyük ecir olduğunu, âhrete inanmayanlara can yakıcı bir âzâb hazırladığımızı müjdeler.” (K. 17/9-10)

3. “Allah’ın doğru yola eriştirdiği kimse hak yoldadır. Kimleri de saptırırsa, artık onlar için Allah’tan başka dostlar bulamazsın. Biz onları kıyamet günü yüzükoyun körler, dilsizler ve sağırlar olarak haşrederiz. Varacakları yer cehennemdir. Onun ateşi ne zaman sönmeye yüz tutsa hemen alevini artırırız.” (K. 17/97)

6. Barış:

1."De ki: Gerçek Rabbinizdendir. Dileyen inansın, dileyen inkâr etsin..." (K. 18/29)

Savaş:

1. "...Şüphesiz zalimler için, duvarları çepeçevre onları içine alacak bir ateş hazırlamışız. Onlar yardım istediklerinde, erimiş maden gibi yüzleri kavuran bir su kendilerine sunulur. Bu ne kötü bir içecek ve cehennem ne kötü bir duraktır!" (K. 18/29)

2. "İşte Rableri hakkında tartışmaya giren iki taraf: O'nu inkâr edenlere, ateşten elbiseler kesilmiştir, başlarına da kaynar su dökülür de bununla karındakiler ve deriler eritilir. Demir topuzlar onlar içindir. Orada, uğradıkları gamdan ne zaman çıkmak isteseler her defasında oraya geri çevrilirler: 'Yakıcı azabı tadın' denir." (K. 22/19-22)

7. Barış:

1. "De ki: 'Ben, yalnız her şeyin sahibi olan ve bu kutlu kılınmış şehrin Rabbine kulluk etmekle emrolundum. Müslümanlardan olmakla ve Kuran okumakla emrolundum' Kim doğru yolu bulmuşsa, yalnız kendisi için bulmuş olur, kim sapıtmışsa kendine etmiş olur. De ki: Ben sadece, uyaranlardan biriyim.'" (K. 27/91-92)

2. "Ey Muhammed! Sen, sevdiğini doğru yola eriştiremezsin, ama Allah dilediğini doğru eriştirir. Doğru yola girecekleri en iyi O bilir." (K. 28/56)

3. "Sen sadece bir uyarıcısın." (K. 35/23)

4. "Ey Muhammed! Sağırlara sen mi duyuracaksın? Yoksa körleri ve apaçık sapıklıkla olanları doğru yola sen mi eriştireceksin?" (K. 43/40)

Savaş:

1. "Rabbinin ayetlere kendisine hatırlatılıp da onlardan yüz çeviren kimseden daha zalim var mıdır? Şüphesiz suçlulardan öç alacağız." (K. 32/22)

2. "...Azâbı gördüklerinde, ettiklerine içleri yanar. İnkâr edenlerin boyunlarına demir halkalar vururuz. Yaptıklarından başka bir şeyin mi cezasını çekerler?" (K. 34/33)

3. "Boyunlarına, çenelerine kadar varan demir halkalar geçirmişizdir, bunun için başları yukarı kalkıktır." (K. 36/8)

4. "...Vay ateşe uğrayacak inkârcıların haline!" (K. 38/27)

5. “Kitabı ve peygamberlerimize gönderdiklerimizi yalanlayanlar elbette bileceklerdir. Boyunlarında halkalar ve zincirler olarak kaynar suya sürülür, sonra ateşte yakılırlar. Sonra onlara: ‘Allah’ı bırakıp da koştuğunuz ortaklar nerededir?’ denir...” (K. 40/70-74)

6. “Doğrusu, günahkarların yiyeceği zakkum ağacıdır; karınlarında suyun kaynaması gibi kaynayan, erişi maden gibidir. ‘Suçluyu yakalayın, cehennemin ortasına sürükleyin, sonra başına -azâb olarak- kaynar su dökün’ denir, sonra ona: ‘Tat bakalım, hani şerefli olan, değerli olan yalnız sendin. İşte bu şüphelenip durduğunuz şeydir’ denir.” (K.44/46-50)

7. “Savaşta inkar edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun; sonunda onlara üstün geldiğinizde onları esir alın; savaş sona erince onları ya karşılıksız ya da fidye ile salıverin; Allah dilemiş olsaydı, onlardan başka türlü de öç alabilirdi, bunun böyle olması, kiminizi kiminizle denemek içindir. Allah kendi yolunda öldürülenlerin işlerini boşa çıkarmaz.” (K. 47/4)

8. “Ey inananlar! Sizler daha üstün olduğunuz halde düşman karşısında gevşemeyin ki barış istemek zorunda kalmayasınız; Allah sizinle beraberdir; sizin işlerinizi eksiltmeyecektir.” (K. 47/35)

9. “Ey Muhammed! Bedevilerden geri kalmış olanlara de ki: ‘Güçlü kuvvetli bir millete karşı, onlar Müslüman olana kadar savaşmaya çağrılacaksınız; eğer itâat ederseniz Allah size güzel ecir verir, ama daha önce döndüğünüz gibi yine dönecek olursanız sizi can yakan bir azaba uğratır.” (K.48/16)

10. “Defterleri soldan verilenler; ne yazık o solculara! İnsanın içine işleyen bir sıcaklık ve kaynar su içinde. Serinliği ve hoşluğu olmayan kara bir dumanın gölgesinde bulunurlar. Çünkü onlar, bundan önce, dünyada, nimet içinde bulunurlar iken, büyük günah işlemekte direnir dururlardı.” (K. 56/4l-46)

11. “Ey inananlar! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Onlar size gelen gerçeği inkâr etmişken onlara sevgi gösteriyorsunuz; oysa onlar Rabbiniz olan Allah’a inandığınızdan ötürü sizi ve Peygamberi yurdunuzdan çıkarıyorlar... Eğer sizler Benim yolumdan savaşmak ve rızamı kazanmak için yola

çıkmışsanız onlara nasıl sevgi gösterirsiniz. Ben sizin gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilirim. İçinizden onlara sevgi gösteren kimse, şüphesiz doğru yoldan sapmıştır.” (K.60/1)

12. “Ey Peygamber! İnkârcılarla ve ikiyüzlülerle savaş, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü dönüştür!.” (K. 66/9)

13. “İlgililere şöyle buyrulur: ‘O’nu alın bağlayın. Sonra cehenneme yaslayın. Sonra onu boyu yetmiş arşın olan zincire vurun. Çünkü o, yüce Allah’a inanmazdı. Yoksulun yiyeceği ile ilgilenmezdi.’ Bu sebeple burada bu gün onun bir acıyanı yoktur. Günahkârların yiyeceği olan kanlı irinden başka bir yiyeceği de yoktur.” (K. 69/30-37)

8. Barış:

1. “Benim yaptığım yalnız, Allah katından olanı, O’nun gönderdiklerini tebliğdir.” (K. 72/23”

Savaş:

1. “Allah’a ve peygamberine kim karşı gelirce ona, içinde sonsuz ve temelli kalınacak cehennem ateşi vardır.” (K. 72/23)

9. Barış:

1. “Şüphesiz ona (insana) yol gösterdik; buna kimi şükreder, kimi de nankörlük. “ (K. 76/3)

Savaş:

1. “Doğrusu, inkârcılar için zincirler, demir halkalar ve çılgın alevli cehennem hazırladık.” (K. 76/4)

10. Barış:

1. “Ey Muhammed! Sen öğüt ver! Esasen sen sadece bir öğütçüsün. Sen onlara zor kullanacak değilsin.” (K. 88/21-22)

Savaş:

1. “Ama kim yüz çevirir, inkâr ederse, Allah onu en büyük azaba uğratır. Doğrusu onların dönüşü bizedir. Şüphesiz sonra hesaplarını görmek de bize düşmektedir.” (K. 88/23-26)

2. “Kitap ehlinden ve puta tapanlardan inkâr edenler, şüphesiz içinde temelli kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte bunlar, yaratıkların en kötüsüdürler.” (K. 98/6)

11. Barış:

1. “Ey Muhammed! De ki: ‘Ey inkârcılar! Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma da sizler tapmazsınız. Ben de sizin taptığınıza tapacak değilim. Benim taptığıma da sizler tapmıyorsunuz. Sizin dininiz size, benim dinim banadır. “ (K. 109/1-6)

Savaş:

1. “Ebû Leheb’in elleri kurusun; kurudu da! Malı ve kazandığı kendisine fayda vermedi. Alevli ateşte yaslanacaktır. Karısı da, boynunda bir ip olduğu halde ona odun taşıyacaktır.” (K. 111/1-5)

+

Her ne değin bizzat Kuran’ın kendisi ve yurdumuzda Kuran Müslümanlığını uygulamak için çırpınan Yaşar Nuri Öztürk ve diğer tüm ilahiyatçılar; Kuran’da; çelişki (tezad), tutarsızlık ve uyumsuzluk (ahenksizlik) yok diyorlarsa da; yukarıda okuduklarımız içinde birbirine karşıt birçok tümcelerle (ayetlerle) karşılaşmaktayız.

Tanrı (Allah) bazı ayetlerde:

“Allah’ın izni olmadıkça kimse inanamaz!” (K. 120/100)

“Dileyen inansın, dileyen inkâr etsin...” (K. 18/29) derken; bazan da:

“Fitne kalmayıp, yalnız Allah’ın dini kalana kadar onlarla savaşın.” (K.8/39) diyor…

Tanrı (Allah) bir yandan;

“Ey Muhammed! Sen, sevdiğini doğru yola eriştiremezsin; ama Allah dilediğini doğru eriştirir. Doğru yola girecekleri en iyi O bilir.” (K. 28/56) derken; bu tümcenin (ayetin) hemen yanında:

“Doğrusu, inkârcılar için zincirler, demir halkalar ve çılgın alevli cehennem hazırladık.” (K. 76/4)

“Boyunlarına, çenelerine kadar varan demir halkalar geçirmişizdir, bunun için başları yukarı kalkıktır.” (K. 36/8) diyor...

Bunun gibi daha yüzlerce, binlerce örnek gösterilebilirken Kuran’da nasıl çelişki, tutarsızlık, uyumsuzluk yok diyebiliriz.

Sonra: “Savaşta inkar edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun” tümceleri varken Müslümanlıkta; savaş dini değil barış dini denebilir mi?

Bu boyun vurarak öldürmek günümüz anlayışı ile ne

oranda bağdaşır?..

Şeriatla yönetilen ülkelerde idam cezaları hükümlünün boynu vurularak yerine getirilirken dehşete kapılmayan aklı başında bir insan gösterilebilir mi? Bu nedenle yurdumuzda uygulanan idam cezaları kapalı yerlerde yerine getirilirken; 1984'ten bu yana, kapılı yerde bile, idam cezaları uygulanamamaktadır ve şimdi de büsbütün kaldırılmıştır.

Kuran'daki bu tümceler (ayetler) Allah'ın emri olarak kabul edilirken Yaşar Nuri Öztürk ile Zekeriya Beyaz Kuran Müslümanlığını kendi kafalarına göre uygulayabilirler mi?

Eğer Yaşar Nuri Öztürk ve diğerleri: "Kuran Müslümanlığını uygulamaya başlarlarsa; "Kuran'da bu da yazıyor, bu da Allah'ın emri!" diyenler karşısında Kuran'ı harfi harfine uygulayabilecekler mi?

Gerçeği bilmek insanı Hak'ka (Doğruya, gerçeğe...) eriştirir ve gerçek insanı güçlü yapar. Gerçek saygımız gereği (dinde buna Allah korkusu denir) doğruları söyleyelim.

Eğer yukarıdaki o dehşet sahnelerini Allah'a yakıştırırsak; akıl, bilim ve insandaki acıma ve vicdan duygusuna, çağımız anlayışına, sosyal gerçeklere, saygısızlık ve hatta hakaret etmiş oluruz...

Şimdi biz aydınlar bu gerçekleri insanlara açıklamazsak kendi kendimize yadsımış olmaz mıyız. Gerçeği tepelemiş sayılmaz mıyız...

Bir aydın inandığı ve doğru bulduğu gerçekleri yaşarken söylemezse ne zaman söyleyecek... Bir aydın halkına gerçekleri anlatmazsa kim anlatacak?...

Çünkü söylenmiştir: "Cümle halkın vebali evliyanın boynunadır." Bu güzel sözü günümüz Türkçesine çevirirsek: "Bütün halkı aydınlatma sorumluluğu aydınların boynundadır."

Av. Hayri BALTA, 17.5.2006

+

Yukarıda okudunuz Barış ve Savaş ayetleri başlıklı yazıyı. Yine günümüz insan Hakları Sözleşmesine ve Hukukumuza aykırı düşen ayetleri…

Yani şimdi önce Barış Ayetlerini gönderen Allah; sonradan fikir değiştirerek Savaş'ı içeren ayetler mi göndermiş oluyor?.. İyiye dönüş olur ama kötüye dönüş asla… Böyle

bir davranış da Allah'ın niteliği ile asla bağdaşmaz…

Böyle bir dönüşün Allah'tan geleceğine inanmak da Allah'a saygısızlık olmaz mı?..

Şimdi bu bilime aykırılıklara nasıl bir çözüm getireceğiz. Bütün canlıları yaratan Doğa'nın dışında canlı, bilinçli maddi bir varlık, yarattığı varlıkların niteliğini bilmez olur mu? Nasıl olur da kendi yarattığı insanların öldürülmesi gerektiğini söyler?..

Gerçeğe erenler bu aykırılıklara hiç şaşmaz. Çünkü bilirler ki İslam Peygamberi de; diğer peygamberler gibi, yaşadığı çağın bilimsel verilerine göre konuşmaktadır; ancak Peygamberlerin sözlerine din geleneğine göre Tanrı Sözü denir ki bu gerçeği günümüzden 700 yıl önce Türk Din Bilgini Şeyh Bedrettin şu şekilde ifade etmektedir.

"Kuran, Tanrı sözü değildir. Tanrı'nın peygambere verdiği üstün akıldan doğmuştur." (Şeyh Bedrettin Varidat. İnceleme ve çeviri: Cemil Yener. Elif Yayınevi. 1970. s. 49)

Yine Şeyh Bedrettin'e göre "Kuran'a Tanrı Sözü demeyen kafir sayılır."

Bu demektir ki Kuran'daki sözler özlü ve yüce sözler olduğu için Tanrısaldır…

Mevlana'nın oğlu da aynı sözleri yineler:

"Bunun gibi, meselâ Kuran peygamberin dudağından, ağzından, damağından, ve dilinden ses, harf ve söz olarak dışarı çıktığı halde, buna, "Hakkın kelâmı" derler; Tanrı'nın elçisi Muhammed'in sözü demezler. Her kim böyle söylerse kâfir olur.

Beyit:

(Gerçi Kuran, peygamberin dudakları arasından çıkmıştır. Fakat her kim ki onu tanrı söylemedi, peygamber 'söyledi derse o kâfirdir.)

(MAARİF, SULTAN VELED, ÇEV. MELİHA TARIKAHYA MEB. ŞARK-İSLAM KLASİKLERİ s. 44-48)

Bu konu Emeviler döneminde uzun yıllar tartışma konusu olmuştur. Öyle ki kim Kuran'a Tanrı sözü demişse işkenceden geçirilmiş, hapishanelere atılmış, dayak yemiştir. Bu konuda ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenler **şu kitaba bakabilirler:** (KURAN TARİHİ. Osman Keskioğlu. Nebioğlu Yayınevi. Birinci Bası. s. 232-244)

Bu konuda Cüppeli Ahmet de şöyle demektedir ki televizyonda kendi ağzından kulaklarımla duydum:

İslam Peygamberi Cebrail'e soruyor.

"Vahiyleri nerden alıp getiriyorsun?"

"Gökte bir yere kadar çıkıyorum. Arada bir perde var. Oradan öteye geçemem. Geçersem helak olurum."

İslam Peygamberi Cebrail'e şöyle der:

"Hele perdeyi bir kenara çek de arkasında ne var gör!..."

Cebrail de peygamberin sözünü tutar. Perdeyi bir yana çeker. Bir de ne görsün. Perdenin arkasındaki Peygamber…

Yani vahyin kaynağı da Peygamber…

Bu söylenti bizim Gaziantep'te halk arasında çok yaygın olarak söylenir…

Bu konuda Kuran da şöyle bir ayet vardır:

"Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir." (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı, Doç. Dr. Ziya Kazıcı ile Doç Dr. Necip Taylan çevirisi).

Adları geçen bu kişiler çevirinin aslına sadık kalarak kendi yorumlarını eklememiştir.

Amacımız kimseyi aşağılamak değildir. Amacımız: Gerçeği dile getirmektir. Böylece soruna çözüm getirmiş oluruz… Aksi halde gerçeğe aykırı davranarak dayatmacı oluruz. Yani tarihsel gerçeklere aykırılığı zorla kabul ettirmeye çalışmış oluruz…

Av. Hayri Balta, 23.2.2008

25. İSLAM BARIŞ ve HOŞGÖRÜ DİNİ MİDİR?

Kutlu Doğum haftası nedeniyle bizimkiler fırsatı yakaladılar. İktidarda olmanın verdiği güçle bilip bilmeden anlatıp durdular. Kürsülere çıkıp ağlayıp durdular. İslam "Barış ve esenlik dinidir!" diye tek kale oynadılar. Bunları söylerken kimi zaman ağladılar, kimi zaman duygulandılar.

Bir Allah'ın kulu da karşılarına çıkıp; "Güzel söylüyorsunuz ama arkadaşlar; tarihsel gerçekler sizi yalanlıyor. Kuran ve Hadis kitapları sizini söylediklerinizin tam tersini söylüyor. Siz bunları bildiğiniz halde mi İslam barış, esenlik ve merhamet dinidir. Bütün dinlere hoş görülüdür, saygılıdır" diyorsunuz.

Eğer bu gerçekleri bildiğiniz halde tamamen tersini

söylüyorsanız "Hakkı tepelemiş oluyorsunuz; yok, bilmediğiniz halde böyle söylüyorsanız cehaletinize bizi ortak ediyorsunuz…"

Aynı sözleri bizim Atatürkçü ve laiklerimiz de söylüyor. "İslam sulh ve selametten gelir. Barış ve esenlik dinidir…" diyorlar. Kendilerine aşağıdaki ayetleri gösteriyorum; "Bunda bir yanlışlık var!" diyorlar.

Bizlerin bu anlayışta bulunması elbette sulh ve selamet açısından olumlu bir gelişme. Ancak unuttuğumuz gerçekler var. Örneğin İslam peygamberi, daha ölüsü toprağa verilmeden, hem de cennetle müjdelenmiş sahabeler birbirine girdiler.

Sonra İslam Peygamberinin eşi Ayşe ile kızı Fatima birbirine girdiler. İçlerinde sahabeler de olmak üzere birbirlerini öldürdüler. Bu savaşa Deve (Camel) savaşı denir.

Bu olayın arkasından 4. Halife Ali ile Muaviye tarafları birbirine girdiler. Taraflar arasındaki bu dalaşma çocuklarına da intikal etti. Muaviye'nin oğlu Yezid Peygamberin torunları, Ali'nin ve Fatima'nın çocuklarından Hasan'ı zehirleyerek ve Hüseyin'i ve aile bireylerini de Kerbelada susuz koyarak öldürdüler.

İslam dini; dinler arası diyalogdan, "Barış ve Esenlik" ten çok uzaktır. Bu konuda bir görüş sahibi olmak için yalnızca şu ayetleri okumak yeter:

1. "Sen onların dinine uymadıkça ne Yahudiler ne de Hıristiyanlar senden asla hoşnut olmazlar." (K. Bakara. 2/120)

2. "Ey iman edenler! Sizden olmayan kimseleri sakın sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri kalmazlar. Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür. Eğer düşünürseniz, ayetleri size açıklamış bulunuyoruz. (K. Al-i İmran. 3/118)

3. "Kimi Allah'ın indirdiği hükümlerle hüküm vermezse, işte onlar kâfirlerdir." (K. Maide. 5/44, 45)

4. "Ey İnananlar! Yahudi ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin, onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da o da onlardan dır. Allah zulmeden kimseleri doğru yola eriştirmez." (K. Maide; 5/51)

5. “Müşrikler ancak bir pisliktir.” (K. Tevbe. 9/28)

6. “Kendisine Rabb’inin ayetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir? Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!” (K. Secde. 32/22)

7. “Sen o münafıkları gördüğün zaman, kalıpları hoşuna gider ve söylerlerse söylediklerine kulak verirsin. Sanki onlar direk olmuş keresteler gibidir. Ve gürültüyü korkularından aleyhlerinde sanırlar. Onlar düşmandırlar, onun için (kendilerine emniyet etme) onlardan sakın. Allah kahretsin onları! Hakk’tan nasıl çevriliyorlar.” (K. Münâfıkun. 63/4

Bu konuda daha geniş bilgi edinilmek isteniyorsa Hakikat Dergisinin Temmuz 2004 tarihli 130 sayfasına bakılabilir. Adı geçen dergi Fethullah Gülen’i; Amerika’da oturduğu için İslam’dan çıkmış olmakla suçlayarak, yukarıdaki ayetler gibi daha birçok ayetler gösteriyor.

İslam’ın Yahudi ve Hıristiyanlar hakkındaki görüşlerini öğrenmek isteyenlere İlhan Arsel’in Kaynak yayınlarında çıkan “Kuran’daki Kitaplılar” adlı kitabını okumalarını öneririm. Bu kitap 200 sayfalık olup bir günde bitirilebilir.

Araştırmadan, okumadan, bilmeden halkı yanlışa yönlendirmek iyi bir davranış olmasa gerek. Kim ki İslam “barış ve esenlik” dini der; o, İslam’ı bilmiyor demektir. İslam’da “barış ve esenlik” İslamiyet’i seçmiş olanlaradır. Böyle demek bile sakıncalıdır. İslam tarihini incelediğimiz zaman görürüz ki daha peygamberlerinin ölüsü toprağa verilmeden Mekke ve Medine’dekiler birbirlerine düşmüşlerdir. Örneğin; Ömer, Osman, Ali taraftarları birbirlerine suikast düzenlemişlerdir.

İslam Peygamberinin eşi (Ayşe) ile kızı (Fatma) taraftarları Fedek hurmalığı yüzünden Sahabeler başta olmak üzere Deve (Cebel) savaşı adı verilen savaşta birbirlerini öldürmüşlerdir. Hemen arkasından; Sünniler, Şiiler, Hariciler olmak üzere üçe bölünerek birbirlerini öldürmüşlerdir. Bütün bu olaylar Peygamberlerinin ölümünün hemen arkasından başlamış olup Kerbela savaşı ile bile son bulmamıştır. Bundan sonra mezhep ve tarikat kavgaları adı altında camilerde bile 70 yılı süren bir küfürleşme ve Ehl-i Beyti’in sürgün dönemi yaşanmıştır.

Bütün bu olayları değerlendirmeden “İslam barış ve

esenlik dinidir" demek halkımızı yanlış yönlendirerek Müslüman dünyasını ateşe atmaktan ve geri kalmasına neden olmaktan başka bir işe yaramaz.

İslam, savaşçı (cidalci) bir dindir. Öyle ki savaşı gelir kaynağı olarak seçmiştir. Bu nedenle İslam; dünyayı, ikiye ayırmıştır: "Darül İslam", "Darül harp!"

İslam dinine göre; Darül harptekilerle "boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşılmalıdır." (K. 9/29)

Şimdi de Müslümanları kafirlerle (Hıristiyan-Yahudi ve diğer tek tanrılı dine mensup olanlar...) müşriklerle (Allah'a ortak koşanlar, puta tapanlar) savaşmaya çağıran (motive eden) ayetleri okuyalım:

1. "Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur. (K. Bakara. 2/ 193)"

2. Allah yolunda hicret etmedikçe onlardan dost edinmeyin.Eğer yüz çevirirlerse onları tutun, bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan dost ve yardımcı edinmeyin. (K.Nisa. 4/89)

3. "Eğer sizden uzak durmazlar, barış teklif etmezler ve sizden el çekmezlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte onların aleyhlerine size apaçık ferman verdik. (K.Nisa. 4/91)

4. "Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek ve asılmak yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahrette büyük bir azap vardır." (K. Maide. 5/33)

5. "Rabbin meleklere 'Ben sizinleyim, inananları destekleyin' diye vahyetti. 'Ben inkar edenlerin kalplerine korku salacağım., artık onların boyunlarını vurun, parmaklarını doğrayın' dedi." (K. Enfal. 8/12)

6. "Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savaşın." (K. Enfal. 8/39)

7. "Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin. Her gözetleme yerlerinde onları bekleyin." (K. Tevbe. 9/5)

8. "Kitap verilenlerden Allah'a, ahret gününe inanmayan,

Allah'ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın." (K. Tevbe. 9/29)

9. "Ey Peygamber! İnkarcılarla ve iki yüzlülerle savaş. Onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü dönüştür." (K. Tahrim. 66/9)

10. "Doğrusu İnkarcılar için zincirler, demir halkalar ve çılgın alevli cehennem hazırladık." (K. İnsan. 76/4)

Bütün bu savaşlar "kafirleri imana getirmek" gerekçesi ile yapılmıştır. Semerkant'ten Madrid'e, Bizans İstanbul'undan Umman denizine kadar olan ülkeleri, iki-üç yüz yıl süre ile, kılıçtan geçirerek fethedilmiştir..

Fethettikleri ülkeleri; ganimet adı altında talan ederek mallarını mülklerini yağmalamışlar; kadınlarını cariye, erkeklerini köle yaparak alıp satmışlar, satmadıklarını kendi mülklerinde kullanmışlardır. Bu zihniyet Osmanlı devleti yıkılıncaya kadar sürmüştür. Atatürk'le birlikte "Yurtta sulh cihanda sulh!" dönemi başlamıştır.

Gelelim şu Türklerin misyonerler aracılığıyla Hıristiyanlaştırılmalarına. Türklerin büyük çoğunluğu, hiç bir zaman Hıristiyanlığı benimsemez. Çünkü Türkler akılcı ve laik insanlardır.

Türklerin çok azının Hıristiyanlığı benimsemesi ise bir şey ifade etmez. Çünkü aklı başında olan Türkler Atatürk sayesinde; İslam'ın bile bu günün ihtiyaçlarını karşılamayacağını bilerek laikliğe yönelmiş; 80 yıldan beri de bütün bağnazlığa karşın laikliği korumuş dünyadaki ilk ve tek ülkedir. Eğer laik devletimiz Sünniliği pompalayıp finanse etmemiş olsa idi laiklerin sayısı çok daha yüksek olurdu.

Bütün bunlara karın bizimkiler her vesile ile Atatürkçü laiklerimizi İslam'a yönlendirmeye çalışıyorlar. Bu işi yalnız şeriatçılarımız yapmıyor; milliyetçilerimiz bile bu işe yöneliyorlar. Oysa şeriatçı düşünce milliyetçiliği kabul etmez ve ümmetçiliği esas alır. Eski Kültür Bakanlarından Namık Kemal Zeybek, "İslam Peygamberi de Türk!" diye makale döşemedi mi? Bu bile Türkleri İslam'a yönlendirme çabasından başka bir şey değildir. Bunların aklını peynir ekmekle yediği anlaşılıyor. Bizim illiyetçilere göre dünyada Türk olmayan hiçbir insan yok. Hepsinin kökeni Türk...

İşte bunlar da Türk-İslam düşüncesiyle kafayı yemiş bağnazlardır.

Bilmiyorlar ki artık ırkçılığın da dinciliğin de çağı geçmek üzeredir. Neymiş de İslam dini sayesinde birliği bütünlüğü sağlıyormuşuz, gerektiğinde büyük bir manevi bir güç olarak yararlanıyormuşuz. Bu savın da temelsiz olduğunu Atatürk'ün büyük nutkunu okuyanlar bilir. Kaldı ki eğer İslam milli bütünlük sağlamış olsaydı; Araplar kendi aralarında bir birlik oluştururdu. Yine çoğunluğu Türk olan uluslarda din sayesinde bir araya gelmiş olurdu. Oysa bunun tam tersini görüyoruz.

Artık dini bağlar, ırkî bağlar değil de bir devlete hukuksal bağlılık esas alınmaktadır. Artık insanlar inanmayı değil düşünmeyi yeğlemektedir.

Şimdi anlıyor musun benim niçin dışlandığımı... Hani ne demişler doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar... Beni ise; doğruları söylediğim için, yüz köyden kovdular. Ne var ki onurlu gerçek saygısı olan aydınların yazgısıdır bu.

İnsanlık sorumluğunu ve duyarlılığını gösteren insanların çabası ile aydınlığa çıkmıştır.Yalanla, halkımızı gaza getirmekle çağdaşlık yakalanamaz. "Yalancı Allah'ın (Gerçeğin, Hakk'ın) en büyük düşmanıdır."

"Sen yanmazsan, ben yanmazsam karanlıklar nasıl çıkar aydınlığa…"

Gerçekler söylenmezse yalanlar kök salar ortalığa. Yanlış anlaşılan din düşüncesi insanlarımızı sokar karanlığa…

Karanlığı aydınlatmak için; duyarlılığı ve sorumluluk duygusu gelişen her aydın bir mum yakmalıdır. Din konusunda da cahil olanlardan korkmamalıdır.

Şimdi kal sağlıcakla,

Av. Hayri Balta, 17.4.2006

26. İSLAMDA ÖLDÜRME YOKTUR DİYENLERE...

Hizbullah'ın vahşetini her gün televizyonlardan görüp duyuyoruz. Gazetelerden okuyoruz. Bu güne kadar 54 ceset çıktı ölüm evlerinden. Gazetelerin yazdığına göre kaybolanların sayısı bine yaklaşıyor... Daha da çıkacağı anlaşılıyor…

İnsanın aklına ister istemez bu katliamlar neye dayanılarak yapılıyor sorusu geliyor. Şeriatçı militanları yalnızca Hizbullah'la sınırlayanlar büyük yanılgı içindedirler.

Bugün yurdumuzda "hak nizamını" kabul ettirmek ve hatta "dünyaya nizam vermek" amacıyla kurulan partiler, ocaklar, dernekler vardır.

Bunlar, "Kanımız aksa da zafer İslam"ın diyerek Malatya'da, Çorum'da, Kahramanmaraş'ta, Sivas'ta şeriat adına yüzlerce insanımıza kıymışlardır ve kıyım sırasında:"Şeriat gelecek, laiklik gidecek" sloganı yanında "Muhammed'in ordusu, laiklerin korkusu" biçiminde amaçlarını açıklayan sloganlar atmışlardır.

Bunların temsilcileri TBMM'de çoğunluğu sağlamaktadır ve asıl önemlisi irticaya karşı alınması gereken önlemler MGK kararına karşın bugüne değin alınmamıştır... En liberal olanı bile: "Şeriata karşın yürünmez, şeriata ancak saygı duyulur." (Mesut Yılmaz) demiştir.

Bu girişten sonra şimdi gelelim Hizbullahçıların gerekçelerine... Gerekçelerin başında görüyoruz ki bunlar; kendilerini, Allah'ın memuru sayıyorlar. Hizbullah'ın menzil kanadının liderlerinden Mansur Güzelsoy'un 4 Kasım 1996 tarihli vasiyetnamesinden bir bölüm aktaralım: "...Siz İslam'ın davasına sahip çıktığınız zaman, ciddi ve samimi olarak sahip çıkınız. Kendinizi Allah'ın memuru olarak telakki ediniz."

Öyle anlaşılıyor ki bunlar kendilerini şu ayet ve hadise göre Allah'ın memuru olarak cihatla yükümlü sayıyorlar. Önce âyeti görelim: "... eğer sizden uzak durmazlar, barış teklif etmezler ve sizden el çekmezlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte onların aleyhlerine size apaçık ferman verdik." (K.Nisa, 4/91)

Şimdi de Hadisi: "İnsanlar 'Lailahe illallah' deyinceye kadar onlarla cihada memur oldum, şimdi her kim 'Allah'tan başka ilah yoktur' derse canını ve malını benden korumuş olur." (Bkz. Sahih-i Müslüm. İst.1401.C.1.s 51-52, Had. no. 32 ve İmam Suyuti, mütevatir hadisler, Ank. 1992, s.30-31, Had. No.4. Yine: Bk. K.Tevbe, 9/29. Bu ayetin tamamı bundan sonraki 2. paragraftadır...)

Bu Hizbullah lideri vasiyetnamesinde şöyle diyor. (Bkz.

22.1.2000 Cumhuriyet): "....ya İslam'ın tamamını alınız ya da tamamını bırakınız." Bu buyruğun kaynağı da şu ayet olsa gerektir: "Yoksa siz, kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkar mı ediyorsunuz?" (K. Bakara, 2/85, 5/44,45).

Kitabın tamamını uygulayamazsanız dinden çıkmış sayılırsınız. Öyle Cumhurbaşkanı Demirel gibi: "Cumhuriyet'le benimsenen hukuk, Kuran'ın getirdiği 230-232 ayetin yerine başka kurallar koyuyor." diyemezsiniz. İslam'a göre bu küfürdür. Bunu söyleyen devlet başkanının yönettiği ülke, Darül Harp sayılır: yani savaşılması gereken ülke, düşman ülke olur...

İşte Hizbullah ayaklanmasının bir kaynağı da budur. Çünkü bu konuda emir vardır: "Allah'ın hükmü ile hükmetmeyenler kafirdir." (K. 2/85, 5/44, 45) Yine:

"Kitap verilenlerden, Allah'a, ahret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşsın." (K. 9/29)

Bunlara göre Atatürkçüler, laik düşüncede olanlar kafirdir. Okuyalım: "Kafir: Kuran ve sünnetle belirlenmiş iman esaslarının, ilahi emirler ve yasaklarının bütününe veya herhangi birine inanmayan kişi, laik insan..." (İslam'a göre Cinsel Hayat, Ali Rıza Demircan, İstanbul Piyale Camisi imamı. Sözlük bölümü... RTÜK Yön. Kurulu üyesi Mehmet Doğan da sözlüğünde aynı kanıdadır...)

Her ikisi de laik devletten; yani kendi ifadeleri ile Kafir dedikleri Devletten maaş alır ve bundan zerre kadar rahatsız olmazlar. "Bu nasıl olur? Yakışır mı bir din adamına?" derseniz; dinleri, buna da çıkış yolu bulmuştur. Bu samimiyetsizliğin adı: "Takiye'dir!" Anlamı: Kâfire yalan söylenir, kafir olanlar için her türlü desise haktır... Oysa gerçek bir Müslüman takiyeye; yalnızca, ölüm tehlikesi söz konusunda olduğunda başvurabilir... Bunda da yadırganacak bir yan yoktur.

Ama bunların yaptıkları yadırganır... Bunların sözlüklerine göre Atatürkçü laik insan kâfir sayılır. Hele ilericiler, materyalistler, solcular şeksiz-şüphesiz kâfirler mağulesindendir... Bunların katli vaciptir... Kahramanmaraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Sivas Madımak'ta tekbir getirilerek karnı deşilerek öldürülenler, cayır cayır

yakılanlar bu inanış gereğince öldürülmüştür.

Laik devletimiz yine de bunlara Diyanet İşleri Başkanlığı vasıtasıyla birçok Bakanlıktan çok para aktarır ve böylece karşı devrimcilerini besler sonra da irtica geliyor diye feryat! eder... Hem okullarında Sünniliği öğretir, hem de öğrettiği Sünnilik gereği başörtüsü-türban giymek isteyenleri okullara almaz...

Şimdi de kafirler hakkında verilen emirlere bakalım: Önce 22.1.2000 tarihli Cumhuriyet gazetesinden şu haberi okuyalım: “Hizbullah militanları son yıllarda satırlı saldırılarını yoğunlaştırdı. militanlar hedefe yaklaştıklarında satırı çekerek boyun ve kafa kısmına vuruyor.”

Acaba neden başka yerlerine vurmuyorlar da boyunlarına vuruyorlar... Sakın bunun da kaynağını kitaplarında bulmuş olmasınlar.. Kitaplarında yazmasa böyle yapmazlar. Kendilerini günahkâr sayarlar... Hele bir bakalım: “Kafirlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun” (K. Muhammed. 47/4 ve yine Enfal. 8/12)

Bir de şu ayete bakalım, biz Atatürkçü aydınların, ilericilerin, laiklerin, solcuların karşı karşıya olduğu tehlikeyi görelim: “Kafirleri öldürmek müminlerin kalplerine serinlik verir.” (K. Tevbe, 9/14).

Ya şu ayete ne dersiniz “İslam’da öldürme yoktur” diyenler? “Kafirleri öldürmek, müminlerin yüreklerindeki öfkeyi giderir.” (K. Tevbe, 9/15). (Son üç ayet için Dr. Abdülvehhap Öztürk’ün Kur’an-ı Kerim fihristi kafirler bölümüne bakınız.)

Görülüyor ki Hizbullahçılar kendileri gibi inanmayanların boyunlarına vururken ve onları iple boğarken, zincire vurarak öldürüp öldürüp ölüm evlerine gömerken “kalplerine serinlik geliyor” ve de “Yüreklerindeki öfkeyi gideriyorlar”...

Şimdi kimi aklı evveller: “Onlar kafirler hakkında inen ayetler!”dir diyerek İslam’ın emirlerini savunmaya kalkarlar. Tam: “Merd-i kıptı şecaat arz ederken sirkatin söyler” gereğince ne kadar ilkel görüş ve inanışta olduklarını gösterir şekilde kendilerini ele verirler. İnsaf yahu! Kafirler insan değil mi?... Nerede Anayasa kuralları, nerede uluslararası sözleşmeler? Nerede İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi?...

Şimdi de 20.01.2000 tarihli Sabah gazetesindeki şu

fotoğraflı haberi okuyorum. Fotoğrafı buraya aldığım takdirde yer kalmayacağı düşüncesi ile yalnızca fotoğrafın altında yazılı olanları alıyorum: “1. Boyundan ip geçirilip sıkılarak kurban öldürülür. 2. Boyundan sarkan ip bacakların arasından arkaya geçirilerek eller bağlanır. 3. Aynı ip ayak bileklerine dolanıp bacaklara sarılıyor. 4. İp bütün vücuda dolanıp ceset soğumadan önce iyice sıkıştırılıyor.”

Böylece: ellerinde, ayaklarında, boynunda ip olduğu halde doğru çukura... Şimdi ben, acaba diyorum bunlar bu işlemi yaparken de mi Kuran’a bakıyorlar? Çünkü bunlar kitaplarına aykırı iş yaparlarsa kendilerini günahkar sayarlar da... Öyleyse bir bakalım bu konuda da hüküm var mı Kuran’da, araştıralım. Hayret, bu konuda da ayet var. Maşallah hiçbir şey unutulmamış. Hem “Kitapta biz hiçbir şeyi eksik bırakmadık!” (K. En’am. 6/38) diye yazmıyor mu? Var, işte: “Boynunda hurma lifinden ip olduğu halde cehenneme girecek.” (K. Ebu leheb,111/3,4,5).

Bir de şu uygulamaya bakalım. DGM savcısı Nuh Mete Yüksel anlatıyor (Bk. 22.1.2000 tarihli bütün gazeteler) “Cesetleri zincirlemişler: Ellerinden, ayaklarından bağlamışlar ve kilitlemişler. Zincirleri kaynak makinesi ile kestik.”

Acaba bunun da mı kaynağı Kuran’da var? diyorum. Araştırıp buluyorum. Dedik ya, bunlar Kuran’a aykırı bir iş yaparlarsa kendilerini günah işlemiş sayarlar ya. “Biz de kafirlerin boyunlarına zincirleri takarız.” (K. Fatır. 34/33).

Bir de şuna bakalım: “Biz onların boyunlarına çenelerine kadar zincirler taktık.” (K. Yasin, 36/8). Bir tane daha var zincir konusunda:“O vakit boyunlarında zincirler takılı olduğu halde sürüklenecekler” (K. Mümin, 40/71).

Kim bilir Hizbullahçılar, boyunlarına zincirler taktıkları kurbanlarını, bu durumda, ne denli sürüklenmişlerdir? Çünkü yazılmıştır: “Allah şöyle buyurur: ‘O’nu alın bağlayın. Sonra cehenneme yaslayın’. Sonra onu boyu yetmiş arşın olan zincire vurun. Çünkü O yüce Allah’a inanmazdı...” (K. Hakka,69/30-33).

Hani İslam’da inanç özgürlüğü vardı? Ne inanç özgürlüğü? Bu nasıl inanç özgürlüğü?.. Allahsızlara, dinini değiştirenlere ve de İslam’ı eleştirenlere ölüm var ölüm!..

Bunları okuduğu halde yine de "İslam'da inanç özgürlüğü var! Barış var, hoşgörü var, sevgi var!" diyenlerle karşılaşacaksınız. Ne yazık ki buna inanan Atatürkçülerimiz, aydınlarımız, ilericilerimiz de var ve ayrıca bizlerin bu açıklamaları İslam düşmanı olduğumuz için yaptığımızı sananlar var.

Anlaşılan bunların kafasına soğuk geçmiş... Bu yazıyı yazarken Hürriyet gazetesi (23.1.2000) geldi. 1.sayfada şu haberi okudum: "fitne yapıyor gibi nedenlerle ölüm emri istendiği saptandı." Hemen aklıma FİTNE ayeti geldi. "Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savaşın." (K. 2/193). Benzeri bir tümce (ayet) K. Enfal, 8/39'da da var... Yine bu konuda daha başka ayetler de var. Bunların adı İslam literatüründe ŞİDDET AYETLERİ diye geçer.

Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden (Mekke'den) siz de onları çıkarın. Zulüm ve baskı, adam öldürmekten daha ağırdır. Yalnız, Mescid-i Haram yanında, onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa (siz de onlarla savaşın) onları öldürün. Kâfirlerin cezası böyledir. (K. 2/191)

Hiçbir zulüm ve baskı kalmayıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Onlar savaşmaya son verecek olurlarsa, artık düşmanlık yalnız zalimlere karşıdır. (2/193)

Onlar kendileri inkar ettikleri gibi, keşki siz de inkar etseniz de eşit olsanız isterler. Allah yolunda hicret etmedikçe onlardan dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları tutun, bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan dost ve yardımcı edinmeyin.(4/89)

Diğer birtakım kimselerin de hem sizden emin olmak, hem de kavimlerinden emin olmak istediklerini göreceksin. Bunlar küfre her döndürüldüklerinde ona atılırlar. Eğer bunlar sizden uzak durmazlar, sizinle barış içinde yaşamak istemezler, ellerini savaştan çekmezlerse, onları yakalayın ve onları nerede bulursanız öldürün. İşte bunlara karşı size apaçık bir yetki verdik.(K. 4/91)

Allah'a ve Resûlüne savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışanların cezası; ancak öldürülmeleri, yahut asılmaları veya ellerinin ve ayaklarının

çaprazlama kesilmesi, yahut o yerden sürülmeleridir. Bu cezalar onlar için dünyadaki bir rezilliktir. Ahirette de onlara büyük bir azap vardır. (K. 5/33)

Hani Rabbin meleklere: “Muhakkak ben sizinle beraberim; haydi iman edenlere destek olun; Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım; vurun boyunlarına! Vurun onların bütün parmaklarına! diye vahyediyordu. (K. 8/12)

Baskı ve şiddet kalmayıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer (küfürden) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını hakkıyla görendir. (K. 8/39)

Haram aylar çıkınca bu Allah’a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir. (K. 9/5)

Kendilerine kitap verilenlerden Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah’ın ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak din İslâm’ı din edinmeyen kimselerle, küçülerek (boyun eğerek) kendi elleriyle cizyeyi verinceye kadar savaşın. (K.9/29)

ALLAH inananların canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. ALLAH yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. Bu, O’nun Tevrat’ta, İncil’de ve Kuran’da verdiği bir sözdür. Verdiği sözü, ALLAH’tan daha iyi kim yerine getirebilir? Öyleyse bu alışverişinizden dolayı sevinin. En büyük başarı budur. (K.9/111)

Kim, Rabbinin âyetleri kendisine hatırlatıldıktan sonra onlardan yüz çevirenden daha zalimdir? Şüphesiz ki biz suçlulardan intikam alıcıyız. (K.32/22)

Zayıf ve güçsüz görülenler, büyüklük taslayanlara, “Hayır, bizi hidayetten saptıran gece ve gündüz kurduğunuz tuzaklardır. Çünkü siz bize Allah’ı inkâr etmemizi ve O’na eşler koşmamızı emrediyordunuz” derler. Azabı görünce de içten içe pişmanlık duyarlar. Biz de inkâr edenlerin boyunlarına demir halkalar geçiririz. Onlar ancak yapmakta olduklarının cezasını göreceklerdir. (K. 34/33)

O zaman onlar, boyunlarında demir halkalar ve zincirler

olduğu hâlde kaynar suda sürüklenecekler, sonra da ateşte yakılacaklardır. (K.40/71, 72)

Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacağı yer cehennemdir. Ne kötü varılacak yerdir orası!. (K. 66/9)

Burada şu önemli noktaya dikkatinizi çekerim: Şiddet ayetlerinin ki bunlar Cihat ve Kılıç âyetleri denir Kuran'da diğer Barış âyetlerini kaldırdığı (neshettiği) söylenir...

İslam'da öldürme yokmuş da Kuran'da ki bu ayetlere ne diyeceğiz? Onların "İslam'da öldürme yoktur?" diyerek halkımızı aldatma hakkı var da; bizim, "Hayır, yalan söylüyorlar, doğrusu budur!" deme hakkımız yok mu?.. Bunları yazarsak, söylersek; kâfir, dinsiz, İslam düşmanı mı oluruz.

Hani İslam'da: "Sizin en hayırlınız Kuran'ı okuyup anlatandır!" diyordu?... Eğer yalansa bu yazdıklarım, söylediklerim yalansa o zaman bana kızın. Aksi takdirde bana kızacağınıza "Biz ayetleri bunları yüz kere okuduğumuz halde niçin görememişiz!" diyerek kendinize kızın...

İslam'da öldürme yokmuş da bir harfinin değişmediği ileri sürülen Kuran'da bu öldürme, zincire vurma, boynunu vurma tümceleri ne oluyor? İslam'da öldürme yokmuş da bu tümceler niçin konmuş? Bu "Katl-i vacipler" nereden çıkmış...

Ya İslam tarihindeki ve de şeriatla yönetilen ülkelerdeki katliamlara ne diyeceksiniz? Ya Almanya'daki Metin Kaplan'a, ya "Tatlı mı kanlı mı olacak" diyen Erbakan'a... Ya Fethullah Gülen?... Ya Müslüm Gündüz, ya İBDA-C, Ya "Kanımız aksa da zafer İslam'ın!" dır diyen ülkücüler... Ya Cüppeli Ahmet'e ne derler?..

Bana: "Şerefsiz, Allah belanızı verecek!" diyenler, ya Erman Kutlu gibi bana "Haşlanmış beyinli, kafadan bacaklı. Avukat olmuşsun ama adam olmamışsın!" diye e-mail çekenler...

Yani ben bunları dile getirmemiş olsaydım, hem adam hem de avukat mı olmuş olacaktım.. Kuran'dan ya da Hadis kitaplarından alıntı yaparsak suçlu mu olacağız?..Olmaz olsun, öyle avukatlık, öyle adamlık... Aman Allah'ım bu nasıl mantık, bu nasıl düşünce, bu nasıl inanış!..

Kuran'da şu tür ayetler de vardır.. "Ey Muhammed! Rab'bin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı. Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?" (K. 10/99)

Yine:"Ey Muhammed! Rabbinin yoluna hikmetle, güzel öğütle çağır; onlarla en güzel şekilde tartış." (K.16/125).

Bunlar gibi barış ayetlerinden de daha çok var.

Onları hidayete erdirmek sana ait değildir. Fakat Allah, dilediğini hidayete erdirir. Hayır olarak ne harcarsanız, kendiniz içindir. Zaten siz ancak Allah'ın rızasını kazanmak için harcarsınız. Hayır olarak her ne harcarsanız -hiç hakkınız yenmeden- karşılığı size tastamam ödenir.(K. 2/272)

Seninle tartışmaya girişirlerse, de ki: "Ben, bana uyanlarla birlikte kendi özümü Allah'a teslim ettim." Kendilerine kitap verilenlere ve ümmîlere[86] de ki: "Siz de İslâm'ı kabul ettiniz mi?" Eğer İslâm'a girerlerse hidayete ermiş olurlar. Yok, eğer yüz çevirirlerse sana düşen şey ancak tebliğ etmektir. Allah, kullarını hakkıyla görendir. (K.3/20)

Biz, onlara vadettiğimizin (azabın) bir kısmını sana göstersek de veya (ondan önce) seni öldürürsek de sana ancak (Allah'ın emirlerini) tebliğ etmek düşer. Hesap yalnız bize aittir.(K. 13/40)

O halde (Resulüm), öğüt ver. Çünkü sen ancak öğüt vericisin. (K. 88/21)

Sen, onlar üzerinde bir zorba değilsin. (K. 88/22)

Sonra onların sorguya çekilmesi de sadece bize aittir. (K:88/26

KÂFİRÛN SURESİ

Rahman ve Rahîm Allah'ın adıyla...

1 De ki: "Ey nankör kâfirler!

2 Kulluk etmem sizin kulluk ettiğinize.

3 Siz de ibadet etmezsiniz benim ibadet ettiğime.

4 Kul değilim sizin taptığınıza,

5 Ve ibadet edenler değilsiniz benim ibadet ettiğime.

6 Sizin dininiz size, benim dinim bana!" (K. 109)

Eğer bu Barış ayetlerine uyulsaydı din adına bu kadar kan dökülmezdi…

Ama bu ayetlere uymak işlerine gelmez. Çünkü talan

gerek... Çapul gerek...ganimet gerek, servet gerek, cariye gerek, köle gerek, yağma gerek.

Bu ayetlere uyulmamasının nedeni az yukarda belirttiğim gibi Cihat-Kılıç-Şiddet ayetlerinin Barış ayetlerini kaldırdığı (neshettiği) anlayışıdır...

27 Ocak 2000, ATV 19.00 ana haberlerinde gördüm, Metris cezaevinde yatan şeriatçı militanlar tabanca kurşunları yapmışlar. Güvenlik güçleri kurşunların üzerinde Arapça yazılar görmüş. Bir bilene okutmuşlar. Her kurşunun üzerinde Arapça olarak:"Bu kurşunu siz atmadınız, Allah attı." Bu sözleri Kurandaki şu ayete dayanarak yazmışlardır. Okuyalım: "Onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın fakat Allah atmıştı." (K. 8/17)

Bu ayet Bedir savaşında ok atarak savaşan Müslümanlara okunmuştur. İşte görüyorsunuz Kuran'ı nasıl da savaşa dönüşüyor…

Abdurrahman Dilipak'ın da dediği gibi: "Kuran zalimlerin elinde her zaman bir cinayet aletine dönüşebilir." (Akit, 21.1.2000).

Bunları açıklamaktan amacım: Kuran'ın zalimler elinde cinayet aletine dönüşmekte olduğunu belirterek bunları önlemeye çalışmaktır. Bu çabalarım niçin dine hakaret olsun? Kuran'ın bu zalimler elinde cinayet aletine dönüşmesi nasıl önlenecektir?.. Bunun yolu demokrasi ve laiklik ilkesine dört elle sarılarak bütün dinleri eleştirenler aydınlara özgürlük, güvence sağlamakla olacaktır.

Ne var ki bu cinayetleri önlemek için çalıp-çabalayanların kimi öldürülüyor, kimi yurt dışına kaçırılıyor... Yakın tarihimiz bu öldürmelerle doludur. Halen yurt dışında bu tür düşüncelerini açıkladıkları için üç-dört kişi bulunmaktadır.

Biliyorum, İslam dünyasında bu tür yazılar yazmak, ÖLÜME DAVETİYE ÇIKARTMAKTIR. Ama ben sorumluluk duygum gereği gerçekleri açıklamayı görev biliyorum... Benim korkum gerçekleri söylememektir ki din de gerçekleri gizleyenlere Kâfir denir. İsterseniz İslamsal sözlüklere bakınız.

Ben gerçekleri gizlemekten korkarım... Ben de insanım, niçin korkusuz olayım.. Korkmayan bir canlı mı var...

Bitkiler, hayvanlar bile korkar... Ama kötülük yapacaklar diye gerçekleri söylemeyelim mi? Aynı ağlayarak gelin giden kız gibi? Nasıl gelin giden kız, hem ağlar hem de gider... Biz de hem korkar hem de söyleriz...

Eşek değiliz ya gözümüzün önünde bu kadar düşünceleri nedeniyle katledilmiş Atatürkçü laik aydınlar var... Örneğin: Muammer Aksoylar, Bahriye Üçoklar, Turan Dursunlar, Uğur Mumcular, Ahmet Taner Kışlalılar… Böyle bir sonuçla karşılaşmamak için yurt dışında yaşayanlar: Prof. Dr. İlhan Arsel, Arif Tekin, Abdullah Rıza Ergüven…

Biliyoruz bunların sıfatı galebeleri yani üstün nitelikleri öldürmek. Bunlar öylesine bağnaz insanlardır ki öldürdükleri takdirde "Allah'a hizmet arz ettiklerini ve de ödül olarak cennete gideceklerini" sanırlar...

Bunların kurda varanlarından olan 1960'larda "Katlimizin vacip olduğuna ve de namazımızın kılınmamasına karar vermişlerdir!" Bu konuda Ülkücüye Notlar'ın yazarı Necdet Sevinç ile O'nun mürşidi Prof. Dr. Zekeriya Beyaz'ın geniş bilgileri vardır. İsteyenler beni bu bitirim ikiliden sorabilirler... Her ikisi de Gaziantep Emniyetine ajanlık ve muhbirlik yapmış kişilerdir ve benim 72 yıllık yaşamımı burnumdan getirmişler ve yaşamı bana zehir etmişlerdir...

Şunu da haber vereyim ki taa Almanyalardan faksla ölüm tehdidi almaktayım... Bana yapılan tehdit Kuran'daki şu tümceye dayandırılmaktadır: "Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek veya asılmak yahut çapraz olarak el ve ayaklarının kesilmesi ya da yerinden sürüklenmektir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahrette büyük azap vardır." (K. Maide, 5/33)

Bana yapılan bu tehditle ilgili kovuşturma ve soruşturma Ank. DGM Savcılığınca yapılmaktadır... (Dosya No: Hz. 1997/465) İslam'da öldürme yokmuş ta bana bu tehdit niçin yapılmış? Kahramanmaraş, Çorum, Malatya katliamını kimler niçin yapmıştır? Madımak otelini kimler yakmıştır? Tekbir getirerek bu katliamları yapanlara "Onlar Müslüman değildir!" diyebilir misiniz? Onlar Müslüman değilse dönemin Adalet Bakanı onları cezaevinde niçin ziyarete gitmiştir? Bütün bu yazdıklarıma karşın yine de "İslam'da öldürme

yoktur!" diyebilecek misiniz?..

Deve kuşu gibi başımızı kuma gömmeyelim. Gerçeği görelim. Önlemini alalım, politikacılara, özellikle meclisteki politikacıların oyalama taktiklerine aldanmayalım. "YAŞANAN BİRİNCİ ve YAKIN TEHLİKEYİ" (Genel Kurmay Bildirisinden…) görelim. Oysa Hizbullahçılar, İBDA-C'ler, diğer irticai örgütler yukarıda belirttiğim ayet ve hadisler gereğince "İslam'da öldürme vardır" diyerek öldürmeye devam etmektedirler ve edeceklerdir!... Öyle ki Hizbullah gibi şeriat örgütü İBDA-C'nin yayın organı olan haftalık dergilerde: "İslam'da öldürme yoktur!" diyenleri "kafir" ilan ediliyor. İsterseniz yayın organlarına bakabilirsiniz.

Bu nedenlerle şunu da önemle belirteyim ki Şeriat devletini kurunca da ilkin siz "İslam da öldürme yoktur" diyenleri öldüreceklerdir. Asıl önemlisi Hizbullahçılar şimdi Çeçenistan'dadır. Çeçenistan'dan sonra sıra bize gelecektir....

Ey "İSLAMDA ÖLDÜRME YOKTUR!" diyenler hala ve hala İSLAMDA ÖLDÜRME YOKTUR diyebilecek misiniz?

+

Not: Bu yazı 2 Şubat 2000 tarihinde yazılmıştır. Daha ortalıkta ne Afganistan, ne Taliban ve ne de Usame Bin Ladin olayları vardır. O günlerde yazılan bu yazı Sitemiz için yazılırken çok az değişiklik yapılarak güncelleştirilmiştir.

Av. Hayri BALTA. 2 Şubat 2006

27. KILIÇLI DEMOKRASİ…

Bu yazı Karikatürist Nuri Kurtcebe'nin 18.1.2002 tarihli Cumhuriyet'te çıkan bir karikatürünün altına yazılmıştır

Karikatürdeki iki bayanla üç şeriatçı siyasetçinin başları üzerindeki Arap harflerine benzetilerek yazılan yazıyı belirtiyorum: "DEMOKRASİ".

Dikkat edilirse, "Demokrasi" sözcüğünün içinde iki tane kılıç var. D harfi ile K harfi... İkisi de kılıca benzetilmiş. İlk bakışta Karikatüristtin, İslam demokrasisini kılıçla özdeşleştirmesi yadırganabilir. Ama aşağıdaki alıntıları okuyunca; İslam denince akla, ilk önce kitap ve kılıç geleceğini ve böylece İslam şeriatının ancak kılıçla

gerçekleşebileceğini görürüz.

Şimdi şu alıntılara dikkat edelim. Bu ayetler Allah kelamı denilen Kuran'da geçiyor:

"Kitap verilenlerden, Allah'a, ahret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın..!" (K. 9/29)

Bu da Peygamber sözü denilen Hadis: "İnsanlar 'la ilahe illallah' deyinceye kadar onlarla cihada memur oldum. Şimdi her kim 'Allah'tan başka ilah yoktur' derse canını ve malını benden korumuş olur." (Bk. Sahih-i Müslüm. İst. 1401. C.1. s. 51-52. Had. no. 32 ve İmam Suyuti, mütevatir hadisler. Ank. 1992. s. 30-31. Had. No. 4 ve bu Hadis Veda Hutbesinde de var. Yine: (Bk. K. Tevbe, 9/29)

Bu tür ayetler ve Hadisler çoktur ve İslam Literatüründe bu tür ayet ve hadislere cihat, kılıç, kıyam anlamında "Şiddet ayetleri" denir...

Bu da Vakit gazetesi yazarı Abdullah Büyük'ün sözleri: "Yazımızı Muhammed İkbal'in bir sözü ile bitirmek istiyorum: Benden selam olsun mollaya, hocaya... Onlar bize İslâm'ı öğrettiler. Gel gör ki; öyle bir yorum yaptılar ki, Allah'ı, Cebrail'i ve Peygamber'i hayrete düşürdüler. Allah (cc), "Ben böyle bir din göndermedim!" derken; Cebrail, "Ben böyle bir dini getirmedim" derken; Peygamber de, "Ben böyle bir din etmedim" diyor. (VAKİT GAZETESİ. 18.1.2002. Abdullah Büyük. s. 2)

Yazar bu sözleri ile "İslam'da şiddet yok!" diyor ama yukarıda verilen örnekler kendisini yalanlıyor. Hadis'e uydurma denebilir; ya Hadisin kaynağı olan K. 2/29 ayetine de uydurma denebilir mi?

Peki, Allah, "Ben böyle bir din göndermedim..."; Cebrail, "Ben böyle bir din getirmedim!"; Peygamber, "Ben böyle bir din etmedim (Böyle bir söz söylemedim)!" demişse; yukarıdaki tümceleri (ayetleri) Kuran'a kim koymuş? Hadis'i kim söylemiş?..

Ya şu kit'al (Muhammed) bölümündeki (suresindeki) tümceye (âyete) ne demeli? "Savaşta inkâr edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun; sonunda onlara üstün geldiğinizde onları esir alın; savaş sona erince onları ya

karşılıksız ya da fidye ile salıverin. Allah dilemiş olsaydı, onlardan başka türlü de öç alabilirdi, bunun böyle olması, kiminizi kiminizle denemek içindir. Allah, kendi yolunda öldürenlerin işlerini boşa çıkarmaz...” (K. Muhammed-Ki’tal. 47/4)

Görüldüğü gibi Muhammet suresinin bir adı da Ki’tal’dır. ... Ki’tal: Cihat, savaş, kılıç, öldürmek... anlamlarına gelir (Bk. Türkçe Sözlük. TDK) ve bu nitelikteki âyetlere Kılıç âyetleri denerek Barış tümcelerini (âyetlerini) kaldırdığı (neshettiği) söylenir.

Bunun yanında şeriat ülkelerinin; örneğin; İran’ın, Suudi Arabistan’ın bayraklarında kılıç görülür. Yine Ali’nin meşhur Zülfikar’ı ki, iki çataldır... Her çatalından da kan damlar. Bizim Aleviler de Ali’nin adı geçince hüngür hüngür ağlar.

Hani İslam barış dini idi. Hani İslam’da düşünce ve inanç özgürlüğü vardı?.. Hani İslam’da öldürme yoktu! Hâlâ akıl edemeyecek misiniz? Hâlâ körü körüne inanacak mısınız; bu Allah adına, din adına imana davet edin, kabul etmezse öldürün sözlerine… Bu düşünceler günümüz hukuku ile Anayasamız ile İnsan Hakları Evrensel Bildirisi ile ne oranda bağdaşır?..

Bu da beğenmediğiniz, kâfir dediğiniz gayri-Müslimlerin; yani insan sözü denilen insanların yaptığı yasaya bakalım.... Örneğin İnsan Hakları Evrensel Bildirisi: “Her şahsın fikir, vicdan ve din hürriyetine hakkı vardır. Bu hak, fikirlerinden ötürü rahatsız edilmemek, memleket sınırları söz konusu olmaksızın malûmat ve fikirleri her vasıta ile aramak, elde etmek ve yaymak hakkını gerektirir.” (İNSAN HAKLARI EVRENSEL BİLDİRGESİ. MADDE. 18).

Şimdi burada bir saptama yapalım: Yukarıdaki sözlerden hangisi Allah’a yakışan bir sözdür? Kuşkusuz; İnsan Hakları Evrensel Bildirisinde geçen sözler Allah’ın isteğine daha uygundur, daha akla uygundur, daha barışçıdır ve daha insancıldır, daha yücedir... Çünkü bu sözlerde insan haklarına, insanın düşünce ve inançlarına saygı vardır... Allah’a ve Peygamberine de bu güzellikte sözler söylemek yakışır...

“Kafirlere; boyunlarını eğerek cizye vermeyi kabul etmeyenlere yaşam hakkı vermeyen” (K. 9/29) ayetini

Allah'ın emri, Peygamberin sözü, olarak kabul ediyorsanız ey Süleyman Ateş, ey Yaşar Nuri Öztürk, Ey Zekeriya Beyaz ve ey İmam Hatipliler, Yüksek İslam enstitüsü bitirmişler, ey ilahiyatçılar ve ilahiyat fakültesi bitirmişler; dünyamızda barış nasıl gerçekleşebilir.

Siz inanın; kabul da... Bu güzelim Türk insanından, bizlerden ne istiyorsunuz... Servetinizi bizimle bölüşmüyorsunuz da; peki, inancınızı niçin bizimle bölüşmeye niçin kalkışıyorsunuz...

Niçin "Kanlı mı olacak kansız mı olacak!" (Bu sözler Erbakan'ın sözleridir) diyorsunuz? Niçin "Laiklik gidecek, şeriat gelecek. Kan akacak fıstık gibi olacak!" diyerek inancınızı bize dayatıyorsunuz?

İslam'ın saygın kitaplarından aktardığım tümceler (ayetler), Hadisler gibi daha yüzlercesi yazılıp dururken ve de bu inanç gereği Amerika'daki İkiz Kuleler yerle bir edilerek üç dakikada üç bin kişi öldürülürken Müslüman olmayanlar kendilerini korumak için önlem almak zorunda kalırlarsa haksızlar mı?..

Dünya ile ters düşmemek için İslam dinini; akla, bilime, günümüz gerçeklerine ve hukukuna koşut durumuna getirmeliyiz... Aksi takdirde Afganistan, Taliban ve diğer şeriat ülkeleri gibi bilgisiz, geri, yoksul, miskin kalarak karanlıklara gömüleceğimiz gibi terörist olarak anılarak dünyadan da dışlanırız.

Bu yazılar en yakın ve birinci tehlike olan irtica: (Devleti ve toplumu şeriat kurallarına göre yönetmek…) ya karşı bir savunmadır... Savunma hakkı en saygın (kutsal) haklardandır... Bu memleketin aydınları olarak bizler; gerçekler üzerine eğilerek, düşüncelerimizi şimdi açıklamayalım da ne zaman açıklayalım? Bizler açıklamasın da kimler açıklasın?..

Bu savunmaları; düşüncelerini, kalemini dolarlarla satanlardan beklerseniz daha çook beklersiniz... "Elhamdülillah ben de Müslüman'ım. Benim de anam başörtüsü giyerdi!" diyen Atatürkçülerin, aydınların, solcuların ve de "Sevgili Peygamberimiz!" diyen Çetin Altanların arkasına düşerseniz bir de bakmışsınız ki karikatürdeki siyasetçiler iktidara gelerek (Bu sözüm şimdi

gerçekleşmiştir. Çünkü üç kere kapatılan bir partinin en hızlıları şimdi iktidardadır: AKP) Anayasa mahkemesini kapatmaya kalkar.

Taliban zihniyetindekilerin direncini Afganistan olaylarında gördük... Bu nedenle Laik devletimiz, laiklik gereği, Sünniliği de diğer inanç mensupları gibi aynı kategoride değerlendirmelidir. Diyanet İşleri Başkanlığı yoluyla şeriatçı zihniyet örgütüne birçok bakanlıktan daha çok para aktarılarak onların gelişmesine ve güçlenip şımarmalarına ortam hazırlanmamalıdır.

Devlet, diğer inanç sahiplerini nasıl kendi cemaatlerinin desteğine bırakmışsa Sünnileri de kendi cemaatlerinin desteği ile yaşamaya zorunlu kılmalıdır. Laikliğin en başat koşulu budur.

Devlet yetkilileri; herhangi bir savaşta düşmana karşı potansiyel güç olarak şeriatçıları cepheye sürme düşüncesi ile Sünniliğe prim vermekten kaçınmalıdır. Gelişen bilim ve teknik karşısında şeriatçı savaşçıları cepheye sürmek çözüm yolu değildir. İnsan yurdunu, malını, canını, namusunu ve bağımsızlığını korumak için şeriatçılardan daha iyi savaşır. Bağımsızlık uğruna gözünü kırpmadan ölüme giden gençlerimizi unutmayalım.

Bilinmelidir ki yurdumuza saldıran düşmana karşı ancak bilinçlenmiş insanlar direnebilir...

H. B. 10.5.2006

28. MÜZİK AHLAK BOZUCU MUDUR?

“Afganistan’da Taliban Müzik Aletlerine El Koydu”

AFGANİSTAN’DA yönetimi elinde bulunduran aşırı dinci Taliban, erkeklerin spor yaparken şort giymesini yasakladıktan sonra şimdi de kafayı müziğe taktı.

Taliban askerleri, birçok kentte baskın düzenleyip müzik aletleri, radyo, kasetçalar ve müzik kasetlerini meydanlarda toplayıp yaktı.

Afganistan’da:

80 kişi sakalını kesmediği için, 21 kişi namazını kılmadığı için, 42 kişi müzik kaseti bulundurduğu için hapis cezasına çarptırıldı...” (SABAH, 13 MAYIS 2001)”

Talibanlara sorarsınız, yaptıkları: “İslam’ın aslına dönüştür.” Bizimkilere sorarsınız, “İslam’ın aslında bu yoktur!”

Bu konuda sözü uzatmaya hiç gerek yoktur. Acaba İslâm kaynakları bu konuda neler yazmıştır. En doğrusu hemen bunlara bakmaktır.

İşte İslâm kaynaklarında müzik hakkında yazılanlar. Bu yazılanlara bu güne değin yadsıyan (yalanlayan) bir kişi çıkmamıştır. Bakalım bundan sonra da çıkacak mıdır?

Şimdi okuyalım: “İSLAM, SAİD HAVVA. Türkçesi: Said ŞİMŞEK. Cilt: 2. S. 98 ve 205. sayfalardan aktarıyorum:

“Bizde müzik ve canlı resim dersleri olmaz...Çıplak insan vücudu tasvirini programı arasına alan güzel sanatlarla ilgili okullar bizde yoktur. (s.98)

Devamlı müzik dinlemek, beşer nefsini sürekli bir rehavete sürükler. İnsanda heva ve heves eğilimleri (şehvet demek istiyor...) kuvvetlenir. Rahatına düşkün olur. Teklif ve meşakkatlerden hoşlanmaz. Millet için bu temelden tehlikedir (altını ben çizdim...) O zaman millet yüklendiği görevin şuuruna varamaz. Fedakârlık duyguları körelir. Müzik ve ahlâk bozucu şarkıları dinlemekten doğan ilk ceza budur. Milletlerin tarihini incele, müziğe dalan her milletin teslim bayrağını çektiğini ve mücadele azmini yitirdiğini görürsün... (Amerika ve Avrupa’daki müzik çılgınlığına dikkatinizi çekerim...)

Müzik levhiyatın zirvesidir. Levhiyat ise dünya hayatının zirvesidir. İnsanın müzik ve nağmelere dalması ve devamlı ona yönelmesi pratik hayatında ruhî açıdan ahretten sapar. Onu unutur. Bütün duyguları dünya metaına yönelir. Görevlerini hakkıyla yerine getirmez İnsan hayatını incele. Erkek olsun, kadın olsun, müziğe düşkün ise, sorumluluklarını yerine getirmekte mutlaka tembeldir. Bir kısmını yerine getirirse, diğerlerini yerine getirmez. Müzik insanın yüce duygularını gerçekten uyuşturur, insanın kalbinde dünyaya bir pencere açar...” (Altını ben çizdim...) (Oysa müzik insanın asil ve yüce duygularını geliştirir...)

İnsanın zamanı normal olarak; çalışma, gelirini elde etme, uyku, yeme-içme ve diğer şeylerle geçer. Geri kalan vaktini kendi nefsini ıslah etmek, fazilet ve kemalatını

artırmak hususlarında harcaması gerekir. Vaktini bu gibi şeylerde harcayan bir toplumun geleceği için hayırlı şeyler umulur. Ama boş vakitlerini lehviyat (Dünyaya eğilim) ve boş avuntularla geçirirlerse o toplumun hayatı hayvan hayatına döner. Yemek içmek, eğlenmek ve diğer dünyevi hedefler dışında hiçbir hedef kalmaz. İnsan hep bunlara götüren yolları araştırır.

Bütün bunlara fasit bir hayal ve değersiz duyguların, çirkin düşüncelerin ve sapık isteklerin mahsulü olan şarkılar da eklenirse bu, milletin ruhu için ölümdür. Böyle bir millet her gün biraz daha özünden uzaklaşır."(s. 205) (Şu şeriatla yöneltilen ülkelere bakınız, hükmünüzü veriniz... Diyanet İşleri Başkanımız bile "Müslüman ülkeler neden huzursuz ve geri kalmıştır?" demekten kendini alamıyor?)

Oysa güzel sanatlardan olan müzik insan ruhunu geliştiren en önemli sanat dallarından biridir. İnsanın sanatsal yaratıcılığının bir göstergesidir. Halkımız bu gerçekliği "Müzik, ruhun besinidir!" sözleri ile getirir.

İnsanı geliştiren, olgunlaştıran duyguların başında güzel sanatlar gelir. Oysa İslam'ın aslında güzel sanatlardan olan resim yasaktır, heykel yasaktır, çalgılı müzik yasaktır, zilli tef bile yasaktır. Tarikat ayinlerinde çalınan Bender adı verilen zilsiz tefe dikkatinizi çekerim. İslam'da, müziksel doyum: Kuran okunurken, ezan okunurken, ilahiler okunurken, çalgısız olarak, olsa olsa zilsiz tefle çalınarak sağlanır...

Resim yapan bir insanı hadi buna can ver diye çok yüzeysel bir suçlama ile karşılarlar. Allah, kendi yarattığı insanla kişilik gösterisine mi girecek. Bu nasıl yüzeysel bir Allah anlayışı...

Hele bir de resim olan eve melek girmez demezler mi? Resim olmayan evlere melek girmiş de ne olmuş? Varlıklı kişilerin konakları sanat eserleri ile dolup taşıyor. Buralara da melek girmemiş de şeytan girmiş de ne olmuş?

Bu çelişkiler Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz'ın da dikkatini çekmiş olacak ki: "İnsanlığı hangi İslam kurtaracak? Bu gün yaşanan İslam'sa, Müslüman ülkeler neden geridir?" diye sormaktan kendini alamıyor.

Başkanın tanısı (teşhisi) doğru. Ama sağaltım yöntemi yanlış. Çünkü Müslüman ülkelerin geri kalmış olmasının

nedeni olarak: “...dinden uzaklaşılmasıdır...” diyor. (Akşam, 25.4.2001)

Dinden uzaklaşan ülke Türkiye Cumhuriyeti olamaz. Çünkü yurdumuzda kimsenin tapınmasına karışılmamaktadır. Her din mensubu inancının gereğini özgürce yerine getirmektedir.

Türkiye’de yasak olan: “Din kuralları ile devlet ve toplum yönetmeye kalmak için yapılan dayatmalardır.” Yoksa en çok camisi olan ülke Türkiye’dir.

Türkiye’de etkinlik gösteren radyoların yüzde yetmişi İslâmî yayın yapmakta içlerinde dozu kaçırarak halkımızı devlete karşı kalkışmaya bile kışkırtanlar olmaktadır.

Öyleyse Türkiye için “dinden uzaklaşmıştır” denmesinin doğru yanı yoktur. Oysa Türkiye halkı Müslüman olan ülkeler arasında en ileri olanıdır. Buna karşın Kuran’ın 230-232 hükmü Türkiye Cumhuriyetinde uygulanmamaktadır. Bu olgu Türkiye’nin İslam’dan uzaklaştığının göstergesidir. Ne var ki Türkiye Cumhuriyeti devleti halkı Müslüman olan ülkeler arasında yaşama düzeyi en ileri olanıdır ve aynı zamanda hiçbir İslam ülkesinde olmadığı kadar da kadını toplum yaşamına katmıştır.

Başkan: “Kuran ve Hadislerin doğru anlaşılması için yeni yöntem belirlenmelidir.” diyor. Şimdi Türkiye; Kuran ve Hadisleri doğru değerlendirmemişse.” İran mı, Pakistan mı, Afganistan mı, Taliban mı ya da şeriatla yöneltilen Arab ülkeleri de mi Kuran ve Hadisleri doğru değerlendirmemektedir. Onlar da doğru değerlendirmiyorsa; bu dünyada İslam’ı doğru değerlendiren hiçbir ülke yok mudur?

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’in belirlemesine göre, bu gün laik cumhuriyetimizde İslam’ın aslından olan 230-232 İslam kuralı uygulanmamaktadır.

Şimdi Diyanet İşleri Başkanı, uygulanmayan bu 230-232 Kuran hükmünü uygulamak mı istemektedir dinin aslına dönülmelidir derken.

Türkiye’de uygulanmayan bu kuralları uygulayan Afganistan’daki Talibanlar heykelleri topa tutmakta, şortla spor yapmayı yasaklamakta, kadınların yaşam biçimine karışmakta, kadınları iş yaşamından uzaklaştırmakta, sakalını uzatmayanı hapislere tıkmakta, namaz kılmayanları

kırbaçlamakta, hırsızın elini kesmekte, zina yapan kadını recmetmekte... Müzik dinletmemekte, kaset çaldırmamakta. ve diğer İslam ülkelerinde de aşağı-yukarı böyle uygulamalar olmaktadır. Şimdi Diyanet İşleri Başkanı İslam'ın aslından olan bu kuralları Allah'ın emri diye halkımıza uygulamak mı istemektedir?

Görüldüğü gibi nasıl bir çıkmazda, nasıl bir açmazda, bocalayıp duruyorlar... Bu açmazı geçmişte en güzel şekilde Neyzen Tevfik değerlendirmiştir. Bu Arap açmazını AÇMAZ adlı şiirinde şu şekilde dile getirmiştir:

"Ulu Tanrım, bu Arab açmazı Türkü yendi.

Tam bin üç yüz sene biçâreye Müslim dendi."

(Neyzen Tevfik ve "Azâb-ı Mukaddes"i. Tunca Yayınları, l983. S. 388)

Bu Arab açmazından kurtulmanın yolu: Akılcılıktır, gerçekçiliktir, laiklik ve demokrasidir.

Bu Arap açmazı inananların vicdanlarına hapsedilerek ne devlet yönetimine ne de toplum yönetimine karıştırılmamalıdır.

Biliyorum İslam'ın aslı derken amaçladıkları Asr-ı saadet dedikleri Peygamber dönemidir. Bu dönemin nasıl olduğunu öğrenmek isteyenler Diyanet İşleri Başkanlığından emekli Arif Tekin'in KUR'AN' IN KÖKENİ adlı kitabını okumadan bu konularda ahkâm kesmemelidir. Adı geçen kitabın arka kapağında şöyle yazılmaktadır:

"İnsanların kurtuluşu için tek alternatif, iddia edildiği gibi Kuran formülü müdür? Yoksa yaşadığımız çağda toplumu dinle yönetmeye kalkışmak ateşle oynamak kadar tehlikeli bir düşünce midir?"

Av. Hayri Balta, 15.5.2001

29. ALLAH'IN YERİ…

Tek tanrılı dinlerde Allah tanımı, aşağı yukarı, şöyledir:

"Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden, insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yaratan, koruyan, rızkını veren, gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, her şeye kadir olan,

yazgımızı belirleyen; sonra da dilediğini kâfir, dilediğini Müslüman eden, kâfir ettiklerini Cehennem'e, Müslüman ettiklerini Cennet'e sokan, yaptıklarına akıl sır ermeyen, dokunulmaz (la yüssel) bir varlık. "

Bu tanım üzerine insan aklı ister istemez soruyor: **"Peki, bu var olduğu söylenen varlık nerededir?"**

Bu soruya klasik bir yanıt verilir: "Mekandan ve zamandan münezzehtir!"; yani, zamanın ve mekanın dışındadır…

Oysa Kuran bu konuda **"mekandan ve zamandan münezzehtir!"** dememektedir. Tanrı'nın yeri olarak; olgun insanın kendisini göstermektedir. Okuyalım:

"K. 2/186… Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler."

"K. 8/24 "… ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer ve yine bilin kİ, O'nun huzurunda toplanacaksınız."

"K. 17/60. Ve hani sana, 'Rabb'in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır' demiştik."

"K. 20/46 O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm."

"K. 50/16 ... Biz, ona şah damarından yakınız!..."

"K. 56/85 O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz."

Burada amaçlanan olgun insanın aklı, sağduyusu, vicdanıdır. Gerçekten de Allah; insanın içinden gelen ve kendisini doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, olumlu kavramlara, güzel duygu ve düşüncelere yönelten güdülemelerdir. Bunun tersi duygu ve düşünce ve eylemlere kendini kaptıranları Kuran şöyle nitelemektedir. Okuyalım:

"Kötü duygularını kendisine tanrı edinen kimseyi gördün mü? Sen (Resulüm!) ona koruyucu olabilir misin?" (K. Furkân, 25/43)

Ve Kuran insanların Allah anlayışı hakkında da şöyle demekten kendini alamamaktadır:

"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler." (K. 6/116)

Al Kuran'dan aynı konuda iki ayet daha:

"Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz." (K. 10/36)

"Hâlbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez." (K. 53/28)

Bu arada Kuran'ın öne sürdüğü şu tanım da çok dikkat çekicidir:

"Bu böyledir. Çünkü Allah, Hak'kın ta kendisidir… Onu bırakıp da taptıkları ise batıldır. Şüphesiz Allah yücedir, büyüktür." (K. 31/30)

Hak ise; uymamız gereken, her zaman yerine getirmemiz gereken, doğru olan, yapılması ve uyulması gereken gerçeklerdir…

Bütün bunlarda çıkardığımız anlam ise Allah'ı başka yerdi değil kendimizde ve yapacağımız edim ve eylemlerde aramalıyız.

Ve bilinmelidir ki Allah; Allah: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

"İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim. Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim; çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular, insansal duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL'DİR…

Av. Eren Bilge Balta, 29.9.2010

X

Hayri Ağabey,

Merhaba önce sevgi!

Diyorsunuz ki:

"Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim; çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular, insansal duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır"

Güzel. İlave olarak Kutsal Metinler şunu söylüyor:

"Bütün insanlar bilsinler ki bütün yeryüzünde yalnız SEN yücesin." (Mezmur 83:18)

İsa Mesih: **“Tanrı Ruhtur ve Ona tapınanların Ruhta ve Hakikatte tapınması gerekir.”**

Sizin belirttiğiniz değerleri yücelterek ve Tanrının istediği hakikate göre tapınma, şekilci tapınma değil anlamında. Değerler konusu tam; fakat, Yüce Yaratıcının KİŞİ olduğunu unutmayalım.

Teşekkürler, saygılar, sevgiler…

Mustafa Dinçer, 29.9.2010

+

Sayın Mustafa Dinçer,

Sunarım sana sevgiler…

Katkınız için teşekkürler..

İncil Tanrı konusunda şöyle der:

“Tanrı sevgidir.
Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar,
Tanrı da onda yaşar…” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

İşte benim görüşlerimin kaynağı bu ayettir.

Bu tür ayet Tevrat’ta ve İncil’de yüzlercedir.

Bu nedenle Hıristiyanlığa **“Sevgi Dini”** denir…

Ayette denmek isteniyor ki nefret yerine sevgiyi yeğleyin…

Nefret; olumsuz bir kavramdır.

Sevgi ise olumlu ve yüce bir kavramdır.

Siz; davranışlarınızda, olumsuz olanı değil olumlu olanı yüceltin…

Sevgi, bir kavram mıdır, yoksa bir kişi midir?

Niçin, “**Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar…”** denir?

Dediğin gibi Tanrı kişi olsaydı; **“sevgide yaşayan, nasıl Tanrı’da yaşar?**

Tanrı’da nasıl insanda yaşar?

Bütün bunları; Tanrı’yı simgesel olarak algılayanlar anlar…

Yine İsa, “Tanrı’nın Oğlu”dur denir.
Bu terim de şu anlama gelir:
“Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar Allahın oğulları olarak çağrılacaktır.” (İncil. Matta. 5/9)

Demek ki sevgiyi yeğleyen, barıştan yana olan Tanrı’nın çocuğu sayılacaktır.
Tanrı’nın Oğlu olmak için de:
Aklı, sağduyuyu, vicdanı, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri, olumlu kavramları yüceltilecektir.
Tanrı simgesel değil de kişi olarak algılansaydı.
Doğru, dürüst ve sevgide yaşayan insana nasıl Tanrı’nın Oğlu denecektir?

Bizim bildiklerimiz için İncil’de şöyle denmiştir:
Bizim bu bildiklerimiz akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir.
“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri (bilgileri) akıllılardan ve hikmetlilerden gizledin.” (İn. Luka. 10/21)
Bize bu duygular yaratılışımızda verilmiştir…

Var sen, Allah’ı kişi olarak bil… Ben de yüce değerler, olumlu kavramlar olarak bileyim.
Yaratan da Doğa’dır, Evren’dir, Maddedir deyeyim….
Senin ki sana, benim ki bana;
Yeter ki, görüş ayrılığı nedeniyle birbirimize küsmeyelim…

Şimdi kal sağlıcakla,
Sevgide yaşayan Tanrı’da yaşar,
Unutma!...

Av. Eren Bilge, 29.9.2010
+
Hayri Ağabey, önce sevgi size!
Teşekkürler. Ben de zaten sizin söylediklerinize ilaveten söylemiştim. Görüşünüz yanlış değil bence de ama daha iyisini söylemiştim.
Salih zengin genç adam hikayesini unutmayın, gençliğinden beri tüm yasaya uymuştu, bereket almıştı ama

Mesih ona ne dedi sorusuna yanıt olarak: “Sonsuz yaşamı miras almak istiyorsan,

1) bütün malını yoksullara dağıt

2) Gel izleyicim ol!

O ne yaptı, gitti çünkü ÇOK MALI vardı. Yasaya uyduğu için iyi durumdaydı madden ve manen ama KAMİL, KUSURSUZ olma fırsatını KENDİ görüşü nedeniyle KULLANAMADI. Mesih ten özel ders alma fırsatını kaçırdı. (Umarım belki sonradan düşünmüştür!).

Şimdi siz de sevgi dolu, hoşgörülü, bağışlayıcı olarak harika bir düşünceniz var. Ben bunlar kötü demiyorum İLAVETEN daha da Tanrıya yaklaşmak isterseniz gelin Hikmete SAHİP olan, Kudrete SAHİP olan, Adalete SAHİP olan ama SEVGİYE sahip olmayan SEVGİ OLAN Yüce Yehova Tanrıdan özel ders alınız.

Sonsuz yaşam yakında başlıyor, yaşlıyım, benden geçti demeyin 100 yaşında öğrenen kardeşlerimiz var.

Siz daha gençsiniz!

Sevgiler,

Mustafa Dinçer, 29.9.2010

30. ALLAH’I ANLAMAK…

Bilgelerin ilk çözeceği sorun Allah kavramının ne anlama geldiğini bilmek olmalıdır. Bu konuda büyük sofilerden Zünnûn şöyle demektedir:

“İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir.

Gerçekten Allah denince ne anlıyoruz, aklımıza gelen nedir? İnsan, Allah söz konusu olunca ne anladığını sorgulamalıdır…

Bakınız Bu konuda1 Şeyh Bedrettin şöyle demektedir:

“Allah:

Allah, bütün eşya ve fiillerin kendisinden çıktığı ve kendisinin bütün kemallerle vasıflanmış olduğu Mutlak Vücut’tan ibarettir.

Bu Mutlak Vücûdun vücûdu Vâcib (Zorunlu) bir ve ondan gayri olan bütün şeyler, ancak, onunla vardırlar.

Mutlak Vücûd, fiil ve etki bakımından Tanrı’dır, Haliktır;

etkilenme ve fiil kabul etme bakımından da âlemdir, mahlûktur (Yaratılan HB).

Allah'ın, meydana çıkıp görünmesine, zatî meyli vardır ve bu meyil de **(Muhabbet)** ten ibarettir."

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.78)

Muhabbet (Muhabbet: Ben gizli bir hazineydim, bilinmek istedim…hadisi HB) konusunda ise Muhittin Arabi şöyle demektedir:

"İşte, muhabbet eseri olan bütün bu âlemlerin hepsi tek bir nur deryasıdır ve bu derya durmadan dalgalanmakta ve tecellî etmektedir. Bu dalga ve tecellî Zât'tan gelir ve yine Zât'a gider. Bu deryanın dalgasına (Mâsivâ) denir.

Derya kadîm, fakat, dalga hadistir (Sonradan olma HB). Baş ve son Hak'kın Vücûdudur. Kısaca, Allah'tan başka fail, Allah'tan başka mevsuf, Allah'tan başka mevcut yoktur."

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prf. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları.Ankara. 1978 s.66)

Gerek Şeyh Bedrettin'in ve gerekse Muhittin Arabi'nin bu tanımları benim YARATAN dediğim varlığı tanımlamaktadır, Gerçekten de bana göre Yaratan: Maddedir. Yani Doğa'dır, Evren'dir…

Yaratan yanında bir da Allah kavramı vardır. İşte asıl anlamamız gereken kavram budur. Benim saptamama göre de **Allah; yüce kavramlar, üstün nitelikler, olumlu eylemler, duygular, düşünceler ve edimlerdir. Sevgi, şefkat, bağışlama, yardımlaşma gibi olumlu kavramlar yanında; bütün doğruluklar, dürüstlükler, iyilikler, erdemler Allah kapsamı içinde düşünülmelidir…**

Bir örnek verelim: İncil'de şöyle denir:

"Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar…" (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bu ayette iki kavram vardır. Sevgi ve nefret…

Sevgiyi yeğleyen '(tercih eden) yüce kavramlardan olan sevgiyi baş tacı etmiş ve ona uymuştur. Nefret'e ise ruhunda yer vermemiştir. İşte bu nedenle **"Tanrı sevgidir. Sevgi'de yaşayan da tanrı da yaşar"** denmiştir.

Aynı konuda Kuran'da şöyle bir ayet var ki bu tanımı çok değerli ve uyulması gereken bir kavramdır. Bu kavrama uyan da Tanrı da yaşar ve Tanrı da onda yaşar.

İşte ayet:

"Çünkü Allah, Hak'kın ta kendisidir." (Kuran. 31/30)

Ne demek oluyor? Hakka uyan, Hakkı saygı gösteren ve Hak'kı tepemeleyen her insan Allah'a uymuş sayılır. Allah yolunda yürümüş sayılır…

Bu nedenledir ki Zünnûn:

"İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Av. Eren Bilgebalta, 11.10.2010

31. ALLAH'I BİLMEK…

Ve yine: "Allah'ı ancak Allah bilir diyenin şüphesiz sâdık olduğunu ve ben ancak Allah'ı bilirim deyenin de sâdık olduğunu bildik. **Zira, vücutta Allah'tan ve O'nun fiillerinden başkası yoktur".**

Ve yine: "Hakikî nur, hakîkatların hakikati olan Allah u Taalâ olduğu gibi **gerçekten mevcut olan da Allah u Taalâ'dır..."**

Kısaca. Gazâlî, Tasavvufî esaslardan bir çoğunu (Kelâm) ilmine sokmuş ve Kelâm ilmi ile Tasavvufî zevki birbiriyle uyuşturmağa çalışmıştır. Fakat, onun en büyük gayesi, dini her şeyin üstünde tutmak olduğundan o bu uyuşturma gayretini yine kendi baltalamıştır.

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prf. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları.Ankara. 1978 s.55

+

Burada Gazali'nin somut vahdet-i vücut anlayışını görüyoruz. Allah'ın birliğini vurguluyor. Var olan Allah'tır; Allahtan başka bir varlık yoktur diyor.

Elbette insan Allah olamaz. Çünkü Allah bir soyut kavramdır; insan ise somut bir biyolojik vardır. Bu bakımdan insan Allah'ı temsil eder ama bizatihi Allah olamaz. Böylesine savda bulunanların aklından zoru olsa gerektir.

Bir de **“Vücutta Allah’tan ve O’nun fiillerinden başkası yoktur.”** Burada eksik bir anlatım var. İnsandan zuhur eden iyi, olumlu eylemler Allah’a mal edilebilir. Kötü eylemler onun eylemi (fiili) sayılamaz. Anasını, babasını öldürenin, kızına tecavüz edenin, başkasının hakkını yiyenin, yalan söyleyerek çıkar sağlayanın eyleminini Allah’a mal edebilir miyiz?

Kaldı ki din ilminde insan için, **“Allah insana, ruhundan üflemiştir!”** denir. Bu şu anlama gelir. İnsan yüce bir varlıktır. Yüce varlık olduğu içinde kendisinden kötü düşünceler, olumsuz eylemler zuhur etmemelidir.

İnsan, Allah’ı temsil ettiği düşüncesini aklından çıkarmayarak daima insanlara örnek davranışlarda bulunmalıdır; eğer Allah’a saygısı sevgisi varsa.

Bir de kalıcı olan olumlu davranış ve düşüncelerdir… Kalıcı olmayan düşünce ve eylemler yok sayılır. Mana aleminde saygınlık görmez…

Bu nedenle Gazali “Hakikî nur, hakîkatların hakikati olan Allah u Taalâ olduğu gibi **gerçekten mevcut olan da Allah u Taalâ’dır...”** demiştir. Bu demektir ki kötü duygular, düşünceler, eylemler itibar görmez ve yok hükmündedir…

İnsanın kendini bilmesi, gerçekleri görmesi, eksiklerini gidermesi onun Allah yolunda (mükemmeliyet) olduğunu gösterir.

Kendi eksiklerini görüp gidermeye çalışan kendine hizmet etmeye başlamıştır. Önemli olan insanın kötü duygu ve düşüncelerden arınarak bilgelikte, erdemde, sevgide ilerlemesidir. Bu konuma giren insan Allah’ı bilme yolunda mesafe alıyor demektir.

Ne mutlu Allah’ı bilmeye çalışanlara… Unutulmamalıdır ki Allah’ı bilmek Salih amelle (Güzel davranışlar…) sağlanır…

Av. Eren Bilge, 22.10.2010

X

Muhyiddin’e göre, yaratılışın sebebi de (Muhabbet) tir. Buna da şu kudsî hadis delildir: “Ben bir gizli hazîne idim bilinmeğe muhabbet ettim; halkı bilinmem için yarattım...” Yani vücud, vâhidiyyet mertebesine inmekle zâtını ve sıfatlarım bilmiş olmakla, dolayısiyle, zâtındaki kemallerini meydana çıkarmak için muhabbet göstermektedir. Bu da

A'-yân-ı Sâbite'de henüz yoklukta bulunan âlemin suretlere bürünüp hem kendi nefslerine hem de Hak'kın nefsine görünmeleriyle; başka bir deyişle, Allah'ta kuvve hâlinde mevcut olan bütün sıfatların kuvveden fiile çıkmalariyle mümkündür.

Başka bir deyişle, Muhyiddin'e göre, vücutta bir tek olan Hak'kın vücudundan başka vücud yoktur ve olamaz. Âlemler, ancak, Allah'ın şuûn ve tavırlarının tecellîlerinden ibarettir. Daha açık bir deyişle, vücut birdir, bundan ötürü de yaratan ve yaratılan aynidir. Muhyiddin, bu görüşünü şu iki yol ileni? patlamaktadır:

1- Âlem, kendi nefsinde vücuda sahib değildir; bundan ötürü de, mevcut değildir. Yani, âlem, hayâldir.

Bu hususta Muhyiddin şöyle demektedir: ''Âlem, her an yeni bir tecellî ile var olmaktadır. Eğer tecellî bir an kesilse, âlemin varlığından eser

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978. s. 66)

32. ALLAH'A KAVUŞMAK…

Tasavvuf, gerçek yönü ile Allah'ı bilme yolunda transandantal bir tatmin iştiyakı **(Özlemi…)** ve ihtirası olmaktan ziyade Allah'a kavuşma yolunda bir aşkın kemal **(Olgunlaşma…)** ve tatmini iştiyakıdır.

Ve Allah, Zaman ve Mekândan münezzeh olmakla beraber, her yerde hâzır ve nazır olduğundan ötürü de O'na belirli bir yoldan değil, her yoldan ulaşılabilir. Ancak, bu yolların en şaşmazı ve kestirmesi insanın kendi nefsidir.

Şöyle de diyelim:

Tasavvuf, pek mükemmel ve pek yüksek bir duygulanma çeşidi; daha doğrusu, bir hayat şeklidir ve bu şekildeki hayatın da başlıca iki yönü vardır:

1- O, bir hayat prosesidir **(Süreç…)**

2- O, bir mistik (Bâtıni, kalben dindar…) algının tatminidir.

Mutasavvıfın hayat prosesi olması bakımından o, Allah'a doğru seyir ve sülük halleri içinde Tasfiye, İşrak

(Aydınlanma…), Vecd ve İstiğrak **(Dalma, kendini verme…)** kademelerinden geçerek, şahsiyetin yeniden yapılışıdır.

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları.Ankara. 1978. s. 89)

+

Evet, Allah mekandan ve zamandan münezzehtir. Bu demektir ki Allah, yerin ve zamanın dışındadır. Ama böyle denmekle birlikte şöyle de denmektedir: **"her yerde hâzır ve nazır"**dır…

Binlerce yıldır bu önerme söylenir durur. Bir Allah'ın kulu çıkıp da **" Bu nasıl olur?"** diye muhakeme yürütmemiştir. Bir ulu varlık her yerde hazır ve nazır olurken nasıl olur da yerin ve zamanın dışında olur demeyi akıl edememiştir.

Evet, nasıl olur da mekanın ve zamanın dışında olan bir varlık her yerde hazır ve nazır olabilir?

Böyle sıradan akılcı bir soruyu soranın dinden imandan çıktığına hükmedilir de ondan kimsenin sesi çıkmamıştır; Duyanın, dinleyenin inanmadan bu çelişkili önermeyi kabul etmesi istenmiştir.

Hem var hem yok nasıl olur da bir arada olur…

Böyle bir inanış zihin bulanaklığından oluşur. Zihni açık olan bu çelişkiye düşmez…

Yukarıdaki alıntıda önemli bir yanlışlık daha yapılmaktadır. O da şudur: "**O'na belirli bir yoldan değil, her yoldan ulaşılabilir."**

Tanrı'ya her yolla ulaşılmaz. Böyle bir yargı da zihin bulanıklığından doğmaktadır. Tanrı'ya birçok yoldan ulaşılabilir ama her yoldan ulaşılamaz. Bunun kanıtı da şudur: İnsan kötülük yoluyla Tanrı'ya ulaşamaz; Tanrı'ya Salih amel (güzel davranışlar, duygular, düşünceler…) yoluyla ulaşılabilir.

Bütün dinlerde şeriatçılar Yaradan ile Allah'ı karıştırırlar. Bu karıştırma nedeniyle de "Allah her yerde hazır ve nazırdır" derler. Oysa her yerde hazır ve nazır olan Yaratan maddedir. Allah ile Yaradan'ı karıştırdığımız içindir ki "Allah her yerde hazır ve nazırdır!" diyoruz. Oysa Allah yalnızca insanın bulunduğu yerde vardır…

Kimi insan Allah'ın varlığını derinden duyar (hisseder); kimi insan ise, nefsinin, isteklerinin, hırslarının etkisi ile Allah'ın varlığını duyamaz (hissedemez) duruma gelir.

Bu nedenledir ki yukarıdaki alıntıda "**Ancak, bu yolların en şaşmazı ve kestirmesi insanın kendi nefsidir."** denmektedir. Bu nedenledir ki **"Kendini bilen Allah'ı bilir!"** denmiştir.

Musa Peygamber Allah'a "Kendini bana göster!" diye istekte bulununca Allah ona **"Şu karşı dağa bak!"** demiştir. Bu din dili ile mecaz anlatımdır. Burada "karşıki dağ'dan murat Musa'nın kendi kişiliğidir. Dağda ne var ki taştan topraktan başta…

İnsanın nefsi, kendisi dağ kadar büyüktür. Allah'a ulaşmak isteyen dağ gibi büyük olan kendine, kendi nefsine bakmalıdır. İnsana yakışmayan davranışlarından arındırmalıdır.

İnsanların Allah anlayışı Kuran'ın da açıkladığı gibi zanna dayanır. İncil'de insanların bu zanlarına aşağıdaki biçimde değinilir.

"Bana ibadet edip duruyorlar ama boşuna; çünkü öğreti olarak insan emirlerini öğretiyorlar." (İncil. Matta 15/9)

İnsanların öğretilerinden sıyrılmak içinde Kuran'daki şu ayeti değerlendirmemiz gerekir:

"Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata (yaratılışta insana verilen özellik: Akıl, mantık, kavrayış, önsezi, sağduyu, vicdan gibi özellikler… HB) sımsıkı tutun. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (K. 30/30)

Av. Eren Bilge

+

BİR AÇIKLAMA:

Din konusuna açıklık getirmeye çalıştıkça okuyucu yitirmeye başladım. İnsanlar nedense gerçekleri duymak istemiyor.

www.tabularatalanayalanabalta.com adresindeki sitemizi daha önceki günlerde yüz yüzeli kişi tıklarken

bu günlerde ziyaretçi sayısı en çok üç kişiye düşmüştür.

İleti olarak 30 kişiye gönderdiğim yazılara karşılık verenler ise en çok üç kişidir…

Ne deyelim? Kimseye zorla okutacak halimiz yok ya!..

+

KATKIDA BULUNANLAR

Ahmet Dursun,

Sayın Eren Bilge,
Yeter ki üzülme…

Üç olsun, temiz olsun…
Varsın 3-5 kişi okusun,

Okuyup anlamayanlardan kime ne fayda gelmiş?
1400 küsür yıldır bizimkileri,
2000-5000 yıldır diğerleri
Okumuş da ne olmuş?
Ben gerçekleri severim,
Yalandan hoşlanmam sözleri de masalarda kalmış…..

Sağlık diliyorum.
Okumuyorlar diye üzülme diyorum…
Ahmet Dursun, 4.12.2010

33. DİNİN ÖZÜ (TANRI, ÖLÜ, DİRİ, CENNET ve CEHENNEM)

Sayın Öğreticim Prof. Dr. İlhan Arsel'e,

…

Mektubuma son verirken bazı konularda düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Düşüncelerimi açıklamaya Mesih İnanlılarla yaptığım bir konuşma ile başlayacağım.

İstanbul'a kitap almak için girdiğim bir kitapçının sahibi Mesih İnanlısı çıktı. İçerde birkaç Mesih İnanlısı daha vardı. Kitapları gözden geçirirken benimle ilgilendiler ve konuşma çemberine aldılar.

Konuşmalarımız sırasında **"Ebedî yaşam"**a inanıp

inanmadığımı ve **“Cennet-Cehennem hakkında ne düşündüğümü”** sordular...

Bu arada **“Peygamberlerin günahsız”** olduğunu ileri sürdüler...

Gerçek saygım nedeniyle doğru olanı inandığım gibi söyleme alışkanlığında olduğum için konuşmama Neyzen Tevfik’in şu şiiri ile başladım:

”Gözün hâlâ mı cennet bahçesinde, hur-i gılmanda,
Göremezsin cennet yüzü sen, gidersen bu kafayla...”

(Bu dize tarafımdan değiştirilmiştir. Çünkü şiirde küfür vardır. HB)

+

Şimdi gelelim Mesih İnanlıların sorularını sırasıyla yanıtlamaya:

Önce **Ebedî Yaşam**. Ebedi yaşam denince bunların aklına öldükten sonraki cennete yaşayacakları sonsuz yaşam geliyor. Cennette ölmek yok ya... Ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış gerçek dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı (İncil’i) anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır. Ebedî yaşam ve ebedî olmayan yaşam… Ölümlü yaşam ölümsüz yaşam… Günlük dildeki söylenişi ile: Olumlu yaşam, yaşam…

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, ortak değerler, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek ebedi yaşama erişerek ölümsüzleşerek….

Olumsuz yaşam, İncil’de şöyle anlatılır: **“Günahın bedeli ölümdür!” (İn. Rom. 6/23)**

Günah işleyen; yani, olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere önem vermeyen ve bunları yaşamına uygulamayıp tam tersini yapan her adam yaşadığı halde ölü sayılır.

Günahın ölçüsü ise: Sağduyumuzu rahatsız eden, vicdanımızı sızlatan ve insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranışımız günah sayılır. Bu günahı işleyen her kişi ise din ilmine göre “ÖLÜ” sayılır ve Ebedi Yaşam’dan yoksun kalır.

Eğer yaşamımızı; olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlera, yüce erdemlere göre yönlendirirsek

“ölümsüz yaşamı” yeğlemiş oluruz ki bu da İncil’de şöyle ifade edilir. “Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İn. Rom. 6/2) Demek istiyor ki: kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz?..

Kötü davranışlar ölümle ifade edilir. Bu da fiziksel olarak ölüm değil Yani utançlı bir yaşamdır ki bu “Ölüm”le açıklanır. Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce vardır. Demek ki olumlu yöndeki erdemli yaşamımız bizi ölümsüzleştirir. Olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi ölümlü kılar.

Gelelim Cennet-Cehennem konusuna.

Kendilerine şöyle dedim: “Yahu, aklınızı başınıza toplayın. Ne cenneti, ne cehennemi... Hepsi buradadır. Bunlar simgesel kavramlardır. Yoruma elverişli ayetlerdir…

Cennet: Yaptığımız olumlu davranışlardan duyduğumuz vicdan rahatlığıdır. Olumlu edimlerimizin bize sağladığı refahtır, huzurdur.

Cehennem ise: Bunun tam tersi bir yaşamdır. Yaptığımız olumsuz davranışların ruhumuzda yarattığı huzursuzluk ve vicdan azabı cehennem olarak simgelendirilir.

Yine tembellik, uyuşukluk sonucu çekilecek yoksulluk ise cehennem ile simgelendirilir...”

Dört kişi idiler. Sözlerim üzerine cin çarpmışa döndüler: “Bunca din adamı; Yahudi’si, Hıristiyan’ı, Müslüman’ı öldükten sonra gideceğimiz cennetten-cehennemden söz ediyor. Bunlar yalan mı söylüyorlar. Bir ilâhiyatçı olmadığın halde sen bunlardan daha mı iyi biliyorsun?..” dediler…

Kendilerine: “Size söylediğim bu sözler akıllılardan ve ilâhiyatçılardan gizlenmiştir.” dedim. Açtım İncil’i şu tümceyi (âyeti) gösterdim: **“… Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim.” (İncil. Luka, 10/21)**

Yaşamda dinsel sorumluluk, insanın rüştüne ermesinden başlayarak ölümüne değin sürer. Nasıl sahne açılınca oyun başlar ve sahne kapanınca oyun biterse; insan için de rüştüne ermesi ile sorumluluk başlar; ölünce sorumluluk biter.

İnsan ölünce her şey biter. Topraktan geldi, toprağa gider. Toprak olur başka bir konuma geçer.

Gidilecek Cennet Cehennem diye bir yer yoktur. Hepsi buradadır ve yaşarken yaşanır…

Üretim, boşaltım, dolaşım, solunum organları insanla tıpatıp benzer olan hayvanlar ve diğerleri ölünce nere giderlerse insanlar da oraya gider.

Bu görüş Tevrat'ta şöyle açıklanır:

Peygamberin birine sorarlar:

- İnsanlar ve hayvanlar ölünce nereye gider?

Peygamber şöyle der:

- "Hepsi topraktandır ve hepsi yine toprağa döner. Hepsi aynı yere gider." (Tevrat. Vaiz, 3/19-20).

Bu gerçek halkımız arasında da şöyle açıklanır:

- Topraktan geldik toprağa gideceğiz?

Bu söylem; yalnız Müslümanlar arasında değil Hıristiyanlar arasında da söylenir ama hayal âlemindekiler bunu anlamamakta direnir…

Cennet de, cehennem de yaşayanlar içindir. Fiziksel olarak ölenlerin cenneti-cehennemi olmaz. İsterseniz açın kitabınızı şu tümceye bakın!" dedim.

Çünkü kitapları İncil'de: **"Tanrı, ölülerin değil, yaşayanların Tanrısıdır." (İncil. Matta. 22/32)**

Bu tümceyi hiç okumadınız mı, hiç düşünmediniz mi bu ne demektir deyince şaşırıp kaldılar. "Hiç gözümüze çarpmamıştı…" dediler…

Ahrette hesap verme sorununu gelince o da yaşarken söz konusudur. Ahret kavramı yaşadığımız andan sonra gelen zamandır. Bu gün yaptığımız olumsuz bir eylemin; yarın, belki yarından da yakın, bir zamanda hesap sorulmasıdır ki o da yaşarken söz konusudur. Bu konuda şöyle bir ayet vardır ve aklı olan için çok önemli bir ayettir:

"**"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter" (K. 17/14)**

"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter…" yeter deniyor. Öldükten sonra demiyor, cehennem zebanisinden söz edilmiyor, Şu ayet yeter aklını kullananlar için; her şeyin insan ruhunda yaşarken cereyan ettiğine…

Şimdi de gelelim "Peygamberlerin günahsız olduğu..." düşüncesine... Bu düşüncenin şampiyonluğunu ise bizimkiler yapmaktadır.. Oysa zahmet edip kitaplarına bir baksalar; **Allah'ın (Burada Muhammed Peygamberin**

içbeni, öngörüsü; yani özeleştirisi, sağduyusu …) birçok yerde peygamberlerini azarladığı görülür…

Birkaç örnek verelim yeter. Daha çok örnek verirsem tedirgin eder:

"Seni şaşırmış bulup doğru yola eriştirmedi mi?" (K. 93/7)

"Şaşırmış" da ne yapmış? "Doğru yola eriştirilmeden" önce ne yapıyordu ki Allah tarafından böylesine uyarılmak zorunda kalmış. **(Burada Peygamberin içinden gelen, kendisini yargılayan özeleştiri ve sağ duygusuna Allah denir…)**

Al bir tane daha:

"Ey Muhammet! Bil ki, Allah'tan başka tanrı yoktur; kendinin, inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile. Allah, gezip dolaştığınız ve duracağınız yeri bilir." (.47/19).

Ne günah işlemiş ki Allah kendine "günahlarının bağışlanmasını dile" demiş… **(Burada Allah; Peygamberin, sağduyusu, öngörüsüdür… Peygamber burada nefis muhasebesi yapıyor, kendi kendini yargılıyor, özeleştiri yapıyor…)**

Ve şu tümceye (ayete) de dikkat:

"Allah böylece, senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar, seni doğru yola eriştirir." (K. 48/2).

Geçmiş ve gelecek diyor. Burada Peygamber kendisini eleştiriyor… Günah işlemeyeceğinden emin görünmüyor…

Bizim ilahiyatçılar bu konulara hiç değinmezler. Neden bu konulara değinmezler acaba?

Diğer şeriatçılar ise bu konularda söz bile söyletmezler; hemen tahrik olurlar, adamı Sivas Madımak'taki gibi yakarlar...

Kuran'daki İslam Peygamberi ile ilgili tümceleri gördük.

Şimdi bir de İsa Peygamberin söylediklerine dikkat edelim: İsa kendisinden öncekiler için hırsız ve haydut diyor:

"Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu." (İncil. Yuhanna, 10/8)

Önce İbrahim'in yaptıklarına bir bakalım.

Örneğin Tevrat'ın, Tekvin bölümünden öğrendiğimize

göre İbrahim, karısını, "kız kardeşimdir, alabilirsin!" diye Mısır Firavun'una veriyor. Firavun gerçeği öğrenince İbrahim Peygamberi azarlıyor: **"Niçin, karını, bu benim kız kardeşimdir, dedin. Ben de onu karı olarak aldım ve şimdi işte karın, al ve git!" (Tekvin 12/10-20)** diye azarlayarak kovuyor. Görülüyor ki Firavun İbrahim'den daha duyarlı…

Yine aynı bölüm de anlatılmaktadır ve İbrahim'in bu kez karısını Gerar kralı Abimelek'e gönderdiğini okumaktayız: **"... Fakat Allah gece rüyasında Abimelek'e gelip ona dedi: Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün (Günahkârsın… HB); çünkü o bir adamın karısıdır." dedi. Abimelek de İbrahim'i azarlayarak: "İşte, al karın ve git!" (Tekvin 20/1-4)** demektedir.

Bu tümcelerde İbrahim Peygamberin, **"...karısını kız kardeşim..."** diyerek krallara verdiğini görüyoruz. İkinci olaydaki **"...Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün; çünkü o bir adamın karısıdır..."** tümcesine dikkatinizi çekerim.

Gerçek din ilminde kötü davranışlarda bulunanlara **"ÖLÜ"** denir. **"Ölü"**ler ise Tanrı'dan (Doğruluktan, dürüstlükten…) kopar. **(Burada Tanrı: Genel doğrular, Evrensel değerler, etik ahlak, erdem, doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi yüce ve ortak değerler ile olumlu kavramlardır...)**

Bu nedenle "**Allah ölülerin değil dirilerin Allah'ıdır." (İncil, Matta. 22/23)** denir. Şunu da belirteyim ki her yaşayan insana **DİRİ** denmez.

DİRİ denince: Sorumluluk duygusu olan ve kötülüğe bağışıklık kazanmamış kişi akla gelir; **ÖLÜ** denince duyarsızlığı nedeniyle sorumluluğunu yerine getirmeyen, kötülüğe bağışıklık kazanmış, yaptığı haksız kazançtan ve de başkasının haklarını zorla almaktan zevk duyan kişi akla gelir.

Tanrı: Madde olarak yoktur, manâ olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simgesel olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Toplumun kabul ettiği genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlar, en güzel sıfatlara, ki buna da din ilminde

Esma-i hüsna denir, Tanrı'nın güzel isimleri...

Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz doğa yasaları, toplumu yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur. Buna din ilminde Ruhül Kudüs = Cebrail = Vahiy…denir.)

Tanrı: Zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyusu, vicdanı, öngörüsü ve olumlu ilke ve kuralları olarak vardır.

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluğunu idrak eden; iyinin ve kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur. Yani **"DİRİ"**ler için söz konusudur.

Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Ne var ki 60 yılı aşkın bir zamandan beri bu konularda açıklamalar yaptığım halde bir kişiye bile anlatamadım. Yalnız bu dediklerim anlaşılsa ve anahtar olarak alınsa insanlık yeniden doğuşa erer...

Şimdi de Davut Peygamber ne yapmış onu görelim. Herhangi bir yorumda bulunmadan bir de buna bakalım:

"...Niçin Rabbin gözünde kötü olanı yaparak onun sözünü hor gördün? Hitti Üriya'yı kılıçla vurdun ve karısını kendine karı olarak aldın..." (Tevrat, II.Samuel, 12/9)

Hani Peygamberler günahsız olurdu?.. Bir Peygamber, göz koyduğu kadını almak için kocasını öldürür mü? Bu en büyük günahlardan değil mi? Artık takdir sizin, nasıl değerlendirirseniz değerlendirin…

Halâ ve halâ peygamberler günah işlememiş derseniz günahkar olursunuz… Din ilmini bilirseniz bunda şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü Peygamberler de senin benim gibi beşerdir ve beşer olan da şaşar…

Tevrat'taki bu tümcenin öncesi ve sonrası uzun. Olayı kısaca MEYDAN LAROUSSE'den aktarayım: **"GÜZELLİĞİYLE ÜNLÜ YAHUDİ KADIN, Davud'un subayı Üriya'nın karısı (II.Samuel, XII, 1-25) Davud'un sevgilisi oldu. Davud, onunla evlenebilmek için Üriya'yı**

öldürdü. Bunun üzerine peygamber Natan ona (Davud'a) şöyle dedi:

- Natana dedi: Rabbin hakkı için bunu yapan adam ölüm oğludur..." (II. SAMUEL, 12/5). demek istiyor ki: Sen ölüm oğlusun!.. Yani kötü olanı yaparak öldün…

Atalarının dinini değişmez doğru olarak kabul eden ve düşünmeden gelenekler uyarınca yaşayan taklitçi kişileri İsa: "Ölü" olarak niteler.

Şu ayet dikkatle incelenmelidir. Çünkü İsa'ya göre gerçeklerden habersiz olanlar: "Ölü" sayılıyor. Okuyalım:

Babası ölen **"Şakirtlerden bir başkası İsa'ya dedi: Ya Rap, bana izin ver, önce gideyim ve babamı gömeyim. Fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel; bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler." (İncil. Matta. 8/21 -22)**

Bütün bu konulara şu nedenle değindim. Din ilmin de Günah işleyene kim olursa olsun "ölü" denir. **"Zira günahın karşılığı ölümdür." (İncil. Rom. 6/23).**

Görüldüğü gibi yaşayan Peygamber Davud'a bile Natana: **"Sen ölüm oğlusun!"** demesinin nedeni kötü bir iş yapmış olmasıdır. Demek ki iyi iş yapmış olanlara da **"Tanrının oğlu!"** deniyor. Bu bir simgedir. Kötülüklerden uzak erdemli yaşayan her insan "Tanrı'nın oğlu sayılır!"

Yoksa öyle Hıristiyanların anlayıp inandığı şekilde Tanrının oğlu mu olur? Bu anlayış, Tanrı ve Din bilgisinin yokluğundandır. Bu konuda İncil şu açıklamayı yapmaktadır: **"Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar Allah'ın oğulları olarak çağrılacaklar." (İncil. Matta. 5/9)** Buradan anlıyoruz ki barıştan yana olanlar, barışı sağlayanlar Tanrı'nın oğlu sayılıyor…

Demek ki savaş yerine barışı yeğleyenler; nefret yerine sevgiyi benimseyenler "Tanrı'nın oğlu" olarak nitelenecek. Siz de nefret yerine sevgiyi yeğlerseniz İsa gibi Tanrı'nın çocuğu sayılırsınız. Eğer sevgi yerine nefret'i yeğlerseniz siz de "ölüm oğlu" ya da "şeytanın dölü" sayılırsınız…

Bu konuda İncil'de şöyle bir ayet daha vardır:

"Fakat onu kabul edenlerin hepsine ; onun ismine iman edenlere, Allahın evlatları olmak yetkisini verdi. " (İncil. Yuhanna. 1/12)

Burada denmek istiyor ki İsa'nın öğütlerini yerine

getirenler; yani kötülük yerine iyiliği, savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi yeğleyenler Tanrı'nın çocuğu sayılır…

İncil'deki şu ayet de önemlidir:

"Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar…" (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Ne demek; Sevgi yüce bir kavramdır, oysa nefret kötü bir kavramdır. Siz, nefret yerine sevgiye yönelirseniz Tanrı da yaşarsınız ve Tanrı da sizde yaşar…

Buradan da anlıyoruz ki Tanrı bir varlık değil bir kavramdır ve olumlu kavramların tümü Tanrı simgesi ile ifade edilir.

Ben bu bilgileri verirken içerde bulunan dört kişiden üçü beni daha fazla dinlememek için çekilip gittiler. İçeride kalan tek kişi ise dükkânın sahibi idi…

Saygılarımla,

Av. Eren Bilge, 28.11.2010

+

KATKIDA BULUNANLAR:

1. Yalçın Koçak

Sayın Hayri Balta;

Büyük insan İlhan Arsel'e yazdığınız mektuptaki olayı ilgiyle okudum.

Görüyoruz ki; bağnazlık, okuduğunu anlamama ve bunda ısrar…

Hepsinin bası da gerektiği gibi okumama ve yorumlayamama, her dinde var…

Kitapçıda bulunan söz konusu kişilere çok güzel bir ders vermişsiniz, kutluyorum, ağzınıza sağlık.

Esenlikler diliyorum.

Yalçın Koçak, 29.11.2010

+

2. Yener Balta'dan…

Merhaba Baba,

Senin Cahilin Dünyası kitabında s. 26 Mevlana'nın bir sözünü almışsın, "Çünkü ne gerekirse insana kendinden gerekir." onun sözünü internetten ararken bu yazı ile karşılaştım.

Bu yazı ile karşılaştım ve çok hoşuma gitti.

Sanırım ben de bu çabanın içerisindeyim. Sanmayayım öyle...

Bazen yapamadığım oluyor.

Örneğin ikinci maddeyi ben bu Gaziantep'e gidişimizde Elçin ve az da olsa diğer ablalarla yaşadığım tartışmada kendimi gördüm, hem de tüm çıplaklığı ile...

Hoşuma gitmedim.

Her bir maddeyi örnekleyebileceğim olayları, günleri rahatlıkla sıralayabilirim.

Seni meşgul etmeyeyim, senin de arşivinde bulunduracağından eminim.

Bu aşağıdaki satırları çok iyi bilsen de...

Sevgiler,

YENER BALTA, 21.5.2015

+

KENDİNİ BİLME YOLUNDA, KENDİNİ BİLME BİÇİMLERİ…

Eğer bir insan kendini geliştirmek ve tekâmül etmek istiyorsa yapacağı en önemli şey **"kendini bilme"** çalışmasıdır. Asırlardır birçok öğretide, dinlerde bu konu devamlı olarak işlenmiş, insanlara "Kendini bil",**"Kendini bilen, Rabbini bilir**" denmiştir. Dolayısıyla kendini bilme çalışması, aynı zamanda insanın özüne doğru yaptığı bir yolculuktur da. Özüne ulaşan insan orada Yaratanın sevgisi ve bilgisi ile karşılaşır. Kendini bilme, gerekli değişim ve dönüşümü yapma ve öze ulaşma ise, ancak bilgilenmekle mümkündür. Çünkü bilgilenmek her şeyin başıdır.

Kendini bilme çalışması kişiye ruhsal bir gelişim sağlar. Dolayısıyla, hayatı daha bilgece yaşar. Kendini bilme, aynı zamanda tekâmülün de gereğidir.

Kişinin kendini bilmesi, gerekli değişim ve dönüşümü yapabilmesi için önce kendini görmesi gerekir. İnsanın kendini görme biçimlerini üç başlık altında toplayabiliriz.

1- Bilgilenmekle kendini görmek.

2- Olayların içinde kendini görmek

3- Başkalarının diliyle kendini görmek

1- Bilgilenmekle kendini görmek: Bilgilenmek her şeyin başıdır. İnsan bilgilendikçe "farkındalığı" artar. Kendini ve çevresini daha iyi görmeye başlar. Düşüncelerini ve duygularını tanımaya çalışır. Onlara hâkim olabilmek

için devamlı kontrolden geçirir. Düşüncelerinde ne kadar çok yargı taşıdığını fark eder. Bulduğu olumsuz düşünce kalıplarını değiştirmeye çalışır. Doğru ve yanlışı ayırt etmeyi öğrenir. Kısaca, düşünce ve duygularının ne yönde olduğunun farkındalığını yaşamak, ona değişim ve dönüşüm imkânını hazırlar. Bu da düşüncelerin ve duyguların devamlı olarak kontrol edilmesiyle mümkündür. Fark edilen bir yanlış düşünce veya duygu, eyleme dökülmeden önce düşünce planında değişime uğratılmış olur. Bu da kişiyi doğru eyleme götürür. Onun için bilgilenmenin getirdiği farkındalık kişinin kendini görmesinde çok önemlidir.

2- Olaylar içinde kendini görmek: İkinci bir yol ise, kişinin karşılaştığı olaylar içinde kendini görmesidir ki, bu da "farkındalık" isteyen bir olaydır. İnsan, duygu ve düşünce planında yakalayamadıklarını veya kontrol edemediklerini zaman zaman eyleme yansıtır. Dolayısıyla yaptığı herhangi bir eylemin doğru veya yanlış sonuçlarıyla karşı karşıya kalır. Eğer insan kendini bilme ve değişim arzusu taşıyorsa, yani bir farkındalık içinde ise, o eylemin içinde kendi durumunun nerede olduğunu, eksikliklerini, yanlışlıklarını görüp, gerekli değişim ve dönüşümleri yapar. Karşılaştığımız her olay, bize bizi gösteren bir aynadır. Aynaya bakıp kendimizi olduğumuz gibi görmeye çalışmak ve değişmek bizi yükseltir. Ayrıca Günlük yaşantıda kendimizin nerede olduğunu ölçebilecek evrensel değerler, yasalar vardır. Bu değerleri kendimizi görmek için ölçü olarak kullanabiliriz.

3- Başkalarının diliyle görmek: İnsan bazen yukarıda anlatılan bu iki yolla da gözünden kaçırdığı, kendini göremediği zamanlar olabilir. O zaman bizi çevremizdeki diğer insanlar uyarır. Dolayısıyla kendimizi görebilmek için çevremizden yapılan uyarılara da kulak vermemiz gerekir. Genellikle insan, bir başkasından gelen eleştiriye, hemen kendini kapama ve savunma eğilimindedir. Hatta egosundan dolayı eleştiriyi yapana alınabilir, darılabilir, kızabilir de. Ama kendini görmek ve geliştirmek isteyen bir insansa ve bunun farkındalığını yaşıyorsa, böyle bir kişi eleştiriye her zaman açık olacaktır. Ancak yapılacak olan eleştirinin yeri, zamanı, dozu ve sevgi ile yapılması, mesajın karşı tarafa ulaşması açısından çok önemlidir. O zaman kişi söylenen yanlışlıklar,

eksiklikler üzerinde düşünecek, onları kabullenip değişime uğratacaktır. Bu durum, kişiye, kendini bilme ve yükselme yolunda kişiye hız kazandıracaktır.

Yukarıda anlatılan kendimizi görme biçimleriyle düşüncede, duyguda ve dolayısıyla davranışlarımızda yapacağımız gerekli değişim ve dönüşüm, bizi süratle arıtacak ve yükseltecektir.

Erol Yurderi

https://bilgelikyolu.wordpress.com/category/ruhsal-gelisim/kendini-bilme-yolunda-kendini-gorme-bicimleri/

X

34. AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ…

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi…

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılınca futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantepli tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep'ten ayrılmak zorunda kaldı…

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk

Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart l977'de, ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır…

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır…

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için,

ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 40 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır… (Kitapların listesi aşağıdadır…)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir…

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşın; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı aklı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur…

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

+

35. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:

(Alfabetik olarak)

1. **Anılar 1: Bir Aydın Adayı**
2. **Anılar 2: Muhbir ve Tertipçilerim**
3. **Anılar 3: Röportaj ve …**
4. **Anılar 4: Son Nokta**
5. **Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)**
6. **Anılar 6: Emanet (Şafık Güvenç Emaneti)**
7. **Anılar 7: Cahilin Dünyası**
8. **Anılar 8: Cehaleti Yeniden Doğanlar Bilir**
9. **Anılar 9: Zilli Kurt'un Çırpınışı**
10. **Anılar 10: Dindar Filozof**
11. **Anılar 11: İtilmiş Bir Adam**
12. **Anılar 12: Ölümsüz Yazman**
13. **Atatürk 1: Atatürk Budur**
14. **Köşe Yazıları 1: Kızmak Yok 1/60**
15. **Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı**
16. **Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden…**
17. **Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir**

18. Oyun 1: Halkevi Çalışmaları ve İki Oyun
19. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
20. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
21. Öykü 3: Cambazlar
22. SSS 1: Sevenler-Soranlar-Sövenler
23. SSS 2: Aşağılık Maymun
24. Şiir 1: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim
25. Tasavvuf 1: Allah Denince 1/6
26. Tasavvuf 2: Allah Denince 2/6
27. Tasavvuf 3: Allah Denince 3/6
28. Tasavvuf 4: Allah Denince 4/6
29. Tasavvuf 4: Aydınlanma
30. Tasavvuf 5: Sırların Sırrı
31. Tasavvuf 6: Tanrı'ya Yakınlık
32. Tasavvuf 7: Erenlerin Dünyası
33. Tasavvuf 8: Aydınlara Mektup
34. Tasavvuf 9: Kaygılarım
35. Tasavvuf 10: Kuran'a Akılcı Bir Bakış
36. Tasavvuf 11: İncil'den
37. Tasavvuf 12:Tevrat'tan
38. Tasavvuf 13: Takvimlerden
39. Tasavvuf 14: Misyoner'e Yanıt
40. Tasavvuf 15: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılınca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantepli tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada